Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 24 Nisan 1993 Sayı: 43

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Alanlara yürüyoruz

Yıllarca yasakladılar 1 Mayıs'ı. Yok saydılar. Kurşunlarıyla, gözaltılarıyla, işkenceleriyle engellemeye çalıştılar. On binlerce emekçinin alanlarda birleşen gücünden korktular. Alanları işgal ettiler. AMA BAŞARAMADILAR! İnanç ve kararlılığımız 1 Mayıs'ı burjuvaziye de kabul ettirdi. 1 Mayıs'ı sarı-reformist sendika ağalarıyla salonlara da hapsedemez hale geldiler. 1 Mayıs hakkımızı bedeller ödeyerek kazandık. 1 Mayıs'ın kazanılmasında şehitlerimizin, Mehmet Akif Dalcı'ların kanı vardır. Her 1 Mayıs'ta alanlara çıktık, çıkacağımızı gösterdik. İşte yine alanlara çıkıyoruz. Devrim yürüyüşümüz 1 Mayıs'ta alanlardan geçiyor. Binlerce Dalcı'nın izinden yürüyerek alanlara çıkıyoruz. HAYDİ ALANLARA!

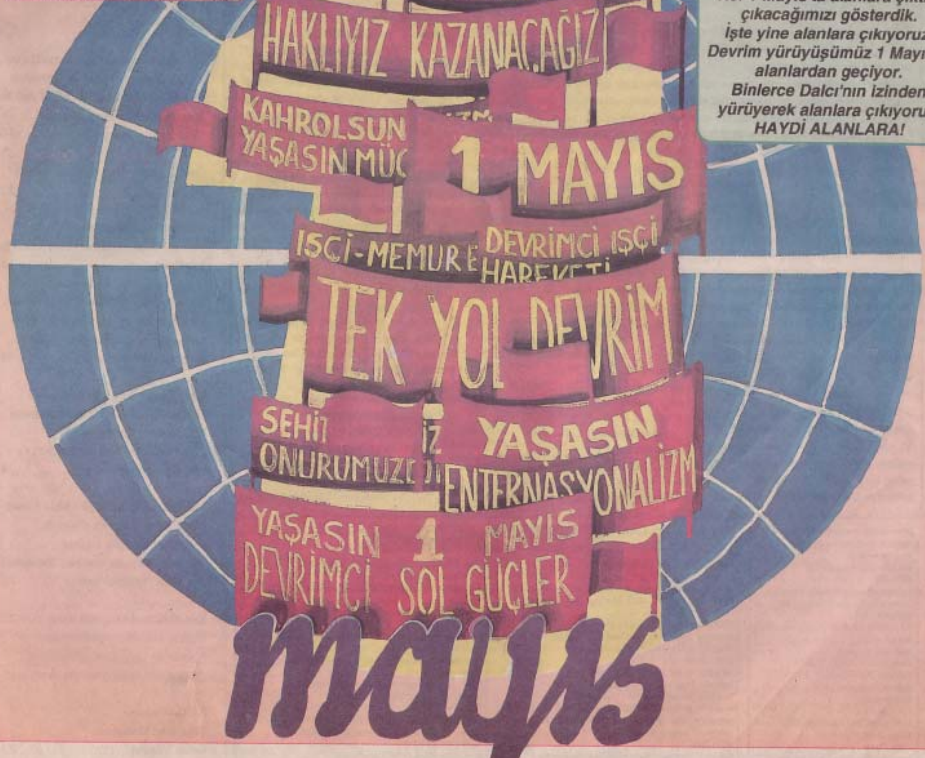

mayıs

MERHABA

Bir yıl önce 17 Nisan sabahı Karasu Apartmanı'ndan Sabo'lar dalgalandırdı emekçilerin orak çekiçli bayrağını. Bir yıl sonra bugün, aynı bayrak tüm ülkede dalgalanırken, 17 Nisan günü şehit düştükleri Karasu Apartmanı'nda gelenek bir kez daha yaşatıldı. Sabo pankartın üzerinde çizili resmiyle gülümseyerek 17 Nisan'da bir kez daha selamladı Türkiye halklarını.

Yeni bir 1 Mayıs'a hazırlanıyor işçiler, emekçiler, tüm Türkiye halkları. Mehmet'ler alanları doldurmaya hazırlanıyor. Yaptığımız röportajlarda emekçiler alanlarda olacaklarını, bunun hazırlığını yaptıklarını söylüyorlar. Kağıthane işçileri, "Bekle Ankara Geliyoruz" dedi. Bugün yürüyorlar Ankara yollarında. 1 Mayıs'ı Ankara yolunda kutlayacaklarını söylüyorlar. İşçiler 1 Mayıs kutlamalarına hazırlanırken, patronlar işçi kıyımını gündemde tutuyorlar.

Bir savaş sürecinde yaşıyoruz. Sürecin gerekli kıldığı örgüt, sürecin gerekli kıldığı insan tipi ülkemiz koşullarında yeniden şekilleniyor. Yaşanan savaş sürecini devrimci bir örgütlenme olarak göğüsleyebilmek ve devrimci mücadeleyi geliştirebilmek için bu gereklilikleri yerine getirmek gerekiyor. Orta sayfamızda savaş, savaş örgütü ve savaşın yasalarını ele alıyoruz. Yaşanan süreçte öğretici olacağını düşünüyoruz.

Kürdistan'da demokratik mücadelenin önemi bir kez daha kendini dayatıyor. Bugün Kürdistan'da dernekler kapalı, HEP gibi partilerin kapılarında kilit var. Her şeyi gerillaya havale den anlayış Kürdistan'da demokratik mücadeleyi geriletti. PKK'nın uzlaşma tutumu devam ediyor, "barış" süresi uzatıldı. Oligarşi ise tam bir teslim alma politikasıyla hareket ediyor. PKK'nın "barış"ına karşı oligarşi köy bombalıyor.

Devrimci Sol gerillaları Tunceli Çemişkezek'te Akçapınar Karakolu'nu bastılar. Sayfalarımızda bu baskının haberine yer veriyoruz.

"Bush'un en büyük dostu", "zenginleri seven" Özal'ı kaybettik(!) Kör öldü badem gözlü oldu. Ölmeden bir gün önce yolsuzluklarını ortaya seren köşe yazarlarından sanatçılara kadar herkes, "İkinci Atatürk"ün ardından ağıtlar yaktılar. Ama halkımız ne ağıt yakıyor ne de Bakanlar Kurulu'nun aldığı yas kararıyla yasa bürünüyor. Çünkü Türkiye halkları 83'ten bu yana Özal'ı çok yakından tanıyor, onu biliyor.

Haftaya görüşmek dileğiyle...

OKURDAN

Merhaba Mücadele gazetesi redaksiyonu ve çalışanları

1986-1993 yılları arasında çıkan Yeni Çözüm ve bugün yayınlanan Mücadele gazetelerini 7 yıldan bu yana hiç atlatmadan okuyorum.

Tüm sayıların benim için çok büyük manevi değeri var. Tüm yazılar bir hazine, bir tarih, bir huzurdur benim için.

Basın emekçisi sizler benim için her şeyden önemlisiniz. Böyle bir gazete çıkaran sizlere ne kadar teşekkür etsem azdır...

Başarılarınızın devamını canı gönülden diliyorum.

Benim başımdan şöyle bir olay geçti, gazeteme yazayım belki değerlendirilir umudunu taşıyorum. Okuyucu mektuplarında.

Ben 1989 yılında Bulgaristan'a bir iş seyahati yaptım. O yıllar, sosyalizmin savunulduğu, değerlerin olduğu yıllardı. Her şey sistemli bir şekilde işliyordu. Orada yaşayan Türk azınlıkla da konuşma imkanlarım oldu. İnsanlar rahattı, ekonomik olarak hiçbir sorunları yoktu. İşleri vardı. Hastaneler ve okullar parasız olarak halkın hizmetindeydi. Anlatıyorlardı ki hayretler içinde kalıyordum. Yaklaşık 20 yıldan bu yana su, elektrik, temel mallar, et, süt gibi şeyler zam görmemişti. Ve oradaki insanlar hayatlarından memnundu. Arkalarında sosyal bir devlet vardı. Herkesin konutu vardı. Çok uzun vadede, düşük miktarda parayla herkes ev sahibi oluyordu. Kooperatifleşme muazzam gelişmişti. Devletin tekelindeydi, kontrolündeydi. Tüm şehirler, tramvaya ve raylı sisteme o yıllar geçmişti. Her şey toplum için düşünülmüştü.

Altyapı, kanalizasyon tamamlanmıştı. Bir sabah şahit oldum. Sabah saat 5 sularında yollar, kadınlar tarafından sabunla yıkanıyor, bir yandan da arozöz su püskürtüyordu. Buna ben Sofya'da şahit oldum.

Ortaokul ve lise öğrencileri ülkenin kalkınması için, kolektif bir biçimde boş zamanlarında üzüm, tütün, tahıl topluyorlar. Ve yüzlerce olumlu örnek. İşte sosyalizm öldü, bitti, dedikleri Bulgaristan'ın dününden küçük bir örnek. Bu sistemin sonsuza kadar yaşayacağıdır. Evet, çamur atmada kapitalizmin üstüne yok. Ne kadar çamur atarlarsa boştur. Çünkü 3. dünya ülkelerinin eninde sonunda gideceği sistem, geçeceği yol sosyalizmdir. Bizim ülkemiz de bu sistemi tercih edecektir. Başka yol yoktur. Çünkü sosyalizm, kapitalizmin mezar kazıcısıdır. Ve bu mezara da kapitalizmin pislikleri, çöplükleri girecektir.

Selamlar
Bir Mücadele Okuru

❑ ❑ ❑

Sayın Mücadele Çalışanları
Merhaba!

Yoldaşlarımız yine hiç çekinmeden canlarını vermeye devam ettiler ve ediyorlar. Halkımızın geleceği için ölmekten hiç korkmayan yoldaşlarımız...

Ve önümüzde daha çetin bir mücadelemiz var. Kızıl ateşi daha da alevlendiren devrim şehitlerimizin ölüm yıldönümleri var. Devrim şehitlerinin yarattığı geleneği daha da ileriye götürme görevi var. Bizler bu görevi yerine getireceğiz. Ve devrim mücadelesi için gerekirse bizler de öleceğiz.

16-17 Nisan'lar geldiği için Polis-MİT köyleri geziyor ve halka korku salıp panik yaratmaya çalışıyor. Ve muhtarları muhbirliğe zorluyor. Muhbirlik yapmazlarsa onlar için çok kötü olacağını söylüyor ve insanları muhbirliğe zorluyor. Ve devrim şehitlerinin ailelerini tedirgin etmeye çalışıyor. Bunu yaparken de her zaman olduğu gibi polis ve MİT, acizliğini gösteriyor ve her zaman olduğu gibi alçaklıklarını sergiliyorlar. Sivil polisleri köylerin etrafında gören olduğunda, onları görenlere yalvararak, kendilerini görmediklerini söylemeleri için yalvarıyorlar. ÇUKUR ADAMLAR!

Yokdaşlarımız her zaman olduğu gibi "Devrimci Solcular Teslim Olmaz" şiarını haykırarak ölmesini bildiler.

Fakat bu arada hareketimizde yaşanan darbeyi gerçekleştiren ve devrim şehitlerine saygısızlık eden darbecileri de asla unutmayacağız. Ve onları LANETLE ANACAĞIZ!

YAŞASIN ÖNDERİMİZ
DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Sıvas'tan Mücadele Okurları

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Naruk Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF, İsviçre: 3 SF,
Hollanda: 3 FL. İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
3 aylık 160.000 TL., 1 yıllık 320.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 13 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 93
Bursa: Hanlar Mah. Konakardı Sk. Ashrı İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Göçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 69
Elazığ: İzzetiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 23 Tel: 375 25
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Denizsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Alaeyin Kardeşler Sk. Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/133 Tel: 21 78 62
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Koletoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Boratas Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel: 251 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/68 31 068
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Frankfurt: Kasseler str. 1a 6000 Frankfurt 90 Tel: 49/69/77 89 00
İsviçre: Bertastrasse No: 10 8003 Zurich Tel-Fax: 01/4610058
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/92 34 138
Paris: 38 Rue D'Hauteville 75010 Paris/Fransa? Tel: 00 33/1/47 70 05 90

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ta alanlara yürüyoruz 3

1 Mayıs'ta alanlara... Alanlar on binlerle güzeldir... Birliğimiz, dayanışmamız ve mücadelemiz için haydi 1 Mayıs'a 4-5

Onların bıraktıkları değerlerden onur duyuyoruz... 6-7

Demokratik mevziler terk edilmemeli... Tek taraflı ateşkes uzatıldı... PKK uzlaşmayı derinleştiriyor... Elazığ'da demokratik mücadele... 8-10

Para ve bütçe az gitti, uz gitti ama 500 günde düz gidemedi... 11

Savaş örgütü ve savaşın yasaları 12-15
İktidarı hedefleyen bir hareketin güçlenmesi, silahlı mücadeleyi sürdürmekten geçiyor...

Malatya Cezaevi'ndeki tutsakların Yalçın Doğan'a cevabı... İnfazdan tesadüfen kurtulan ve yaralı yaralı işkence gören Kemal Gömi: "Zaferi ben kazandım"... 16

Özal'ı uğurlarken... Adalet adalet arıyor... 17

Kafkasya'da yine kan, yine gözyaşı... Halkların düşmanlığı körükleniyor... 18

Ankara yürüyüşü sürüyor... Sıvas Çimento Fabrikası'nda işçi kıyımı... Gaziosmanpaşa belediye işçileri direnişi sürdürüyor... 19

Milli Eğitim'in arpalıklarından İLKSAN... İLKSAN yolsuzluğuna öğretmenlerden tepki... "Mühendislerin özlük hakları ve sendikalaşma sorunu"... 20

Ankara polisi acizliğini Ekin Sanat Merkezi'ni basarak gösterdi... Devrimci Gençlik İrtibat Bürosu'nda polis terörü... Devrimci Sol Timi "muhbir arıyor"(!)... 21

Kör öldü badem gözlü oldu 22
Özal'ın ardından ağıtlar yakan Babıali'de yağcılığın, ilkesizliğin, çıkarcılığın ve kaypaklığın sınırı yok.

Kültür/Sanat "Bir Kar Makinası: Grup Yorum" 23

Önce aynaya bakalım

1976 1 Mayıs'ı, 1 Mayıs geleneğinde bir dönüm noktasıydı. '76 1 Mayıs'ı, Türkiye'de o güne kadarki en geniş kitlesellikle kutlandı.

Bu, korkunun, tarihi Osmanlı'ya uzanan anti-Moskof demagojilerin aşılması, yüz binlerce emekçinin ülke gündemine ağırlığını koymasıydı bir yerde. Düzen için tehlikeli, hem de çok tehlikeli bir gelişmenin habercisiydi.

'77 1 Mayıs'ını işte bu gelişme şekillendirdi.

Oligarşi, kitlelerin devrimci mücadeleyle arasındaki eşiği atlamasına tahammül gösteremezdi. O eşiği yeniden yükseltmeliydi.

Süreç 1 Mayıs '77'ye uzanırken, oligarşi solun en büyük yarasını deşmeye başladı. Oligarşi '77 1 Mayıs taktiğini bu yara üzerine şekillendirdi.

Yara sol içi çatışmaydı.

Bugünlerde dergi sayfalarında üzerinde çokça yazılıyor yine.

Sol, "sol içi şiddet" konusunda ders veriyor.

Ortada ne var denecek. Dergi sayfalarında "sol içi şiddet" üzerine dersler var ama, somutta sol içi bir çatışma yok. Bir önceki sayımızda değindik; örtülü ya da açık atıf yaptıkları sorun, bir "sol içi çatışma" değildir, devrimci bir örgütlülük içinde ortaya çıkan bir "darbe" olayı vardır; söz konusu olan, buna alınan tavırdır. Ve darbe karşı-devrimci bir yöntemdir.

O halde bu "dersler" niye ve kime?

Düşünüyoruz ve doğallıkla, öncelikle aklımıza 1 Mayıs '77 geliyor.

'77'de Taksim'de, 1 Mayıs alanında katledilen 36 devrimci, yurtsever geliyor. Oligarşi katletti onları. Ama açık, katledilmelerinde, öylesi bir katliama zemin hazırlanmasında, şimdi bu konuda ders vermeye kalkan solun da payı vardır.

1 Mayıs '77 öncesini anımsıyoruz, anımsanmasında da yarar görüyoruz.

Bugün hümanizmin, bırakın solla, oligarşiyle uzlaşmanın "öncülüğünü" yapanlar, o günlerde faşistlere karşı değil, birbirlerine karşı mevzileniyordu neredeyse.

Oligarşi, halkın, solun belleği olmasın istiyor. Solun bir kısmı da buna eğilimli. Ama unutmuyoruz. Örneğin, 15-16 Haziran 1970'teki direniş sırasında radyodan DİSK adına yapılan açıklamayı unutmadık. Onların söylemlerini en fazla keskinleştirdikleri dönemde, belleğimizde hep bunu tazeledik. 1 Mayıs '77'yi de unutmuyoruz. Oligarşinin vehşetini, solun 1 Mayıs öncesi sorumsuzluğunu, 36 şehidimizi ve tarihimizdeki benzer başka olayları unutmak, geçmişimizin geleceğimize tutacağı ışıktan yoksun kalmaktır.

DİSK yönetimindeki revizyonistler '77 1 Mayıs'ı öncesinde şu açıklamayı yaptılar: "Goşistleri ve Maocu Bozkurtları 1 Mayıs alanına sokmayacağız." Hemen ardından DİSK'in 1 Mayıs kampanyası "anti-goşist, anti-Maocu" bir kampanyaya dönüştü. Bu sorumsuzluğu başka sorumsuzluklar izledi. "Sosyal faşist barikatları kıra kıra 1 Mayıs alanına gireceğiz" diye ilan etti diğerleri.

Oligarşi katılımı engellemek, mücadelenin kitleselleşmesine gözdağı vermek için günlerce gerici basın aracılığıyla aynı temayı işledi: "1 Mayıs kana bulanacak."

Devrimciler oligarşinin yaratmaya çalıştığı bu provokasyonu önlemek için kılı kırk yararcasına hassas bir tavır sergilerken, revizyonizme karşı mevzilenen kimi gruplar, yıllardır sürdürdükleri sorumsuz anlayışlarına tarihe mal olacak yeni bir halka eklediler.

Kamyonlar dolusu sopa hazırlandı. Faşistlere karşı mücadelede o güne kadar hiç göstermedikleri ölçüde yoğun bir çaba içindeydiler. En büyük çelişkileriydi bu onların. Asıl düşman kimdi, belli değildi. Kimilerinin eli, cezalandırdıkları faşistlerden çok devrimcilerin kanına bulaşmıştı. 1 Mayıs'ın hemen öncesinde iki devrimci daha bu gruplar arası çatışmalarda yaşamını yitirdi. Oligarşi propagandasına hız verdi.

Ve 1 Mayıs günü yapılan açıklamaların hepsi karşılığını buldu.

Evet, 1 Mayıs '77 solun sırtında hala bir kamburdur.

'80'e kadar "sol içi" çatışmalarda öldürülen onlarca devrimci de öyle.

12 Eylül geldi, bunların hepsinin üzeri kapatıldı.

Dün boğaz boğaza olanlar, kol kola girdiler. "İyi ya işte" denebilir. Ama ne yazık ki, kol kola girmeleri bütününde böyle bir olumluluğa denk düşmüyor. İlkesizdir, kuralsızdır. Hemen hiçbiri, hiçbir ciddi özeleştiri yapmamıştır. "Yapılmaması lazımdı"dan, "yanlıştı"dan öteye gitmedi söyledikleri.

Bu onların bu konudaki düne ya da bugüne dair söz hakkını tartışmalı kılıyor zaten.

1 Mayıs kana bulandı.

Söz hakkı mücadeleden doğar.

Bugün sol içi "şiddet" konusunda ders vermeye kalkanlara bakıyorsunuz, mücadele içinde bir yer tutamayanlar.

Sancıları biraz bundan.

Sancıları geçmiş kamburlarından.

Sancı, bir türlü gündemi yakalayacak bir mücadele düzeyini tutturamamalarıyla derinleşiyor. Bu durumda varlık koşullarını, oligarşiye karşı mücadele değil, ilkesiz birliklerle, mücadele edeni eleştirmekle sürdürmeye çalışıyorlar. Bu durumda ortaya kaçınılmaz olarak mücadele gerçeğinden uzak değerlendirme ve "eleştiriler" çıkıyor.

Devrimci hareketin yürüttüğü silahlı mücadeleye bakışları bunun bir yansımasıydı. Darbe olayına yaklaşımları da böyle oldu; geçmişten bugüne birbirlerine eklenen sancılar, hastalıklı bakış açısını doğurdu.

Ortada bir darbe var, karşı-devrimci bir olay var. Kontrgerillanın darbecilere yol açması var. "Devrimci bir örgüt içinde böylesi bir olay onaylanabilir mi?" sorusunu yöneltiyoruz. Kimse onayladığını söylemiyor. Ama tavır alındığı noktada hemen "sol içi şiddet" vaazlarına başlanıyor. Neyin sıkıntısı, neyin ifadesi?

İşte sıkıntı açtığımız bu geçmiştir. Büyük ideallerle, devrim için mücadeleye atılan, ama bir devrimci için düşünülebilecek en olumsuz örnek 1 Mayıs '77'dir.

Bugünkü tavrın altında solun, gerçekte "sol içi şiddet"e doğru bir teşhis koyamaması vardır. Teşhisten de önce sol, bugün bu olguyu tanımlayamamaktadır. Birilerine bir şey söyleyeceksek eğer, önce kendimize, bir kez olsun aynaya bakmakta yarar var.

Açık koymak durumundayız. Solun devrimci hareket içindeki gelişmelere ilişkin yazdıklarında çarpıklıklar, paradokslar birbirini çoğaltmaktadır. Birincisi, sol, "sol içi şiddet" konusunda her şeyden önce sırtındaki kamburdan kurtulmamış, dahası kurtulmak için de bugüne değin ciddi bir adım atmamıştır. İkincisi, solun verili durumda "sol içi şiddet"i tanımlayamama sorunu vardır. Çünkü ilkeleriyle, kurallarıyla devrimci bir örgütü, tüm gerçekleri ve gereklilikleriyle savaşı yerine oturtmak gerekiyor bunun için. Ve sol bugün her ikisinden de uzaktır.

Bugün pek çoğunun durumunu belirleyen şekilsizleştirilmiş bir örgüt yapısı ve "savaş" gerçeğinden uzak, yumuşatılmış, klasik faaliyetlere indirgenmiş bir mücadele çizgisidir.

1 Mayıs "birlik"le, "mücadele"yle simgelenen bir gündür. Bu esprinin gereğini yerine getirmek, "birlik"te olabilmenin zeminini güçlendirmek tüm bunların, örneğin bir '77 1 Mayıs'ının sorgulanmasını zorunlu kılıyor. 1 Mayıs, mücadeleye ivme kazandırılmasına, gerçek devrimci birlikler için öze ilişkin adımlar atılmasına vesile yapılabiliyorsa, işte o zaman bu espri yerine oturur. Değilse, '77 1 Mayıs'ı gibi oligarşinin provokasyonlarının doruğa ulaştığı, katliamların hazırlandığı bir noktada bile, birbirlerine karşı "savaşmak"tan bir adım gerilemeyen, oligarşinin bu taktiğini etkisizleştirmek için bile olsa halka "birlik" mesajları veremeyen ve aradan yıllar geçmesine rağmen bu tavrı köklü bir tarzda sorgulamayan bir solla gerçekleştirilen ve gerçekleştirilebilecek tüm birliklerin bir ayağı sakat bırakılıyor demektir.

"Ders" verebilmek için öğrenmek gerekiyor.

Söz hakkı için teoriyle pratiğin birliği denen şeyin, yani mücadelenin hakkını vermek gerekiyor.

"Yaşasın 1 Mayıs" diyebilmek için, onun içini dolduran her şeyin birlik, dayanışma ve mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt vermek durumundayız.✪

Politikada Bu Hafta

1 Mayıs'ta alanlara yürüyoruz

Tuncer BAĞDATLIOĞLU

1 Mayıs 1993'te alanların kilitleri parçalandı. 1 Mayıs yasaklarının kapılarına dayanan ve ısrarla hakkını isteyen devrimcilerle birlikte, işçi ve emekçi halka kapalı olan alanların kilitleri daha fazla dayanamadı.

Belki henüz 1 Mayıs alanındaki kilip parçalanmış, 1 Mayıs işçi ve emekçi halkın bayramı olarak kabul edilip takvimlere geçirilmiş, tatil günü ilan edilmiş değil. Ama artık "1 Mayıs yasaktır, kutlayamazsınız, alanlara çıkamazsınız" diyemiyorlar. Sarı-reformist sendika ağalarıyla daha önceki yıllarda olduğu gibi 1 Mayıs'ın içini boşaltıp salonlara hapsedemiyorlar.

Oligarşi yıllarca 1 Mayıs'ı yasakladı. Her 1 Mayıs'ı yasak, baskı ve terör günü ilan etti. Vahşetini bütün çirkinlikleriyle gözler önüne serdi. Her 2 Mayıs günü, burjuva basının sayfaları bile 1 Mayıs'tan kanlı sahnelere, yaralananlara, öldürülenlere, vahşice dövülenlere, yerlerde sürüklenenlere ayrıldı. TV kameraları alanlardaki, caddelerdeki tankların, panzerlerin, tel örgülerin işgallerini görütüledi. Her 1 Mayıs günü, 1 Mayıs'ı sahiplenen ve en kutsal hakkı olarak alanlarda kutlamak isteyen devrimci güçlerle, işçi ve emekçi halkla yasak, baskı ve terörden başka bir şey bilmeyen devlet güçleri arasına çatışma günü oldu.

Onlar her 1 Mayıs'ta işçilere, emekçilere, devrimci güçlere alanları kapadılar. Bizleri işkencelerle, baskılarla, gözaltılarla, "ateş açacağız" tehditleriyle korkutmaya kalktılar. Günlerce öncesinden televizyonlarıyla, radyolarıyla, basın ve yayın organlarıyla gözdağı vermek için ellerinden geleni yaptılar. Ama her 1 Mayıs ısrarla ve kararlılıkla sokaklara çıktık, alanları zorladık. Faşist barikatların, engellerin üzerine yürüdük. Yasakları delmek için her şeyi göze aldık, bedeller ödemekten çekinmedik. 1 Mayıs işçi ve emekçi halkın, devrimcilerin ve emekten yana olanların en doğal, en vazgeçilmez, en kutsal haklarından biriydi. Bu hakkımızı kullanmak için alanlara çıkmaktan hiçbir güç, hiçbir şey bizi alıkoyamadı. Hakkımızdan ve bu hakkı kullanmaktan hiçbir zaman vazgeçmedik.

M. Akif Dalcı'ları şehit verdik. Onlarca, yüzlerce insanımız yaralandı; yüzlerce, binlerce insanımız gözaltına alındı, işkenceden geçirildi. 1 Mayıs'ı kutlamaya kalktı, alanlara çıkmak istedi diye tutuklandı, zindanlara atıldı. Ama hiçbir baskı, yasak, saldırı 1 Mayıs hakkımızı kullanmaktan, alanlara çıkmaktan bizi alıkoyamadı. Israr ve kararlılığımız, 1 Mayıs'ı her koşulda sahiplenmemiz karşısında, 1 Mayıs hakkımızı burjuvazi de kabullenmek zorunda kaldı.

Bugün 1 Mayıs'ı alanlarda kutlama hakkı kime verilirse verilsin, bu hakkı, bu hak için her şeyini ortaya koyarak mücadele edenler kazanmıştır. Daha düne kadar 1 Mayıs hakkı için alanlara çıkanlara karşı çıkanların, geçen yıl 1 Mayıs'ı oligarşinin istediği gibi salonlara hapsedenlerin 1 Mayıs'ın alanlarda kutlama hakkının kazanılmasında zerrece payları yoktur. 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamak hiçbir zaman onlara layık değildir.

Alanlarda 1 Mayıs'ı kutlamak en fazla her koşulda bunun mücadelesini verenlerin hakkıdır. Devrimci güçlerin, bunun için sarı-reformist sendika ağalarına rağmen, alanları zorlayan işçilerin, emekçi halkın, bizlerin hakkıdır. M.Akif Dalcı'ların izinden yürüyenlerin, öğrettiği kavgayı sürdürenlerin hakkıdır.

1993 1 Mayıs'ında kazandığımız bu hakkı en iyi şekilde kullanalım. 1993 1 Mayıs'ında binlerce, on binlerce Mehmet olduğumuzu alanlara yürüyerek gösterelim. Dosta düşmana, yediden yetmişe, kadın, erkek, işçi, memur, gecekondulu emekçi ve öğrenci, devrimci bir halk hareketi olduğumuzu, kendi disiplin ve anlayışımız içinde gösterelim.

1 Mayıs 1993'te alanları dolduralım.✪

Röportaj

SÖZ EMEKÇİLERİN

Birliğimiz, dayanışmamız ve mücadelemiz için haydi 1 Mayıs'a

✔ *Emekçiler, devrimciler dün olduğu gibi bugün de 1 Mayıs'ın özüne uygun bir anlayışla kutlanması kararlılığını dile getiriyor, 1 Mayıs için çağrılar yapıyorlar. Ve çağrılarında 1 Mayıs'ların daha ileri kazanımlar için bir mücadele platformu olarak değerlendirilmesi gerektiğini ifade ediyorlar.*
İşte onların söyledikleri:

Songül Aytemur (SAĞLIK-SEN Genel Başkanı)

"1 Mayıs'a grevleri yaygınlaştıracağımızın mesajını taşıyacağız"

Dune kadar 1 Mayıs'ın 'bahar bayramı' olduğu söylenerek özünden saptırılmaya çalışılıyordu. Biz bütün engellemelere rağmen alanlarda kutladık. Mücadelemiz '77 ve '89 şehitleri üzerinde yükseldi. Türk-İş 1 Mayıs için önce 'komünist bayramı' diyerek sırt çevirdi. Daha sonra devlet töreni gibi törenlerle geçiştirmeye çalıştı. Verdiğimiz mücadeleyle bu tutumları yıktık.

SAĞLIK-SEN olarak 1 Mayıs'a yönelik bildirilerimiz, afişlerimiz olacak ve bunları kendi alanımızda her yere ulaştıracağız. Hastanelerde çağrı toplantıları yapacağız. 1 Mayıs'a grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelemizi de taşıyacak, grevleri yaygınlaştıracağımızın mesajını vereceğiz.

1 Mayıs'ı alanlarda kutlamak için diğer konfederasyonlar da harekete geçti. (DİSK, Hak-İş, Türk-İş) Özellikle DİSK şu an kendini kanıtlama çabasında. Tek başına bir şey yapamayacağı için KÇP'yi de merdiven olarak kullanmak istiyor. Geçen yıl 1 Mayıs'ı bu şekilde sahiplenmeyip bugün sahipleniyorsa, bu onların değiştiğinden değil, emekçilerin sesine kulak vermek zorunda kaldıklarındandır. DİSK, Türk-İş ve Hak-İş'in işçi sınıfının mücadelesini sahiplendiğine inanmıyoruz. Bu çerçevede aralarında tercih sözkonusu değildir. 1 Mayıs'ta alanlarda, emekçilerin olduğu yerdeyiz.

❑ ❑ ❑

Yüksel Doğan (BEM-SEN Örgütlenme Sekreteri)

"Mücadelenin ve sınıfın yeni zenginliklerini katarak alanlarda olacağız"

Dün olduğu gibi bugün de BEM-SEN'li emekçiler olarak 1 Mayıs'ı alanlarda ve mücadele geleneğimize uygun olarak kutlamayı hedefliyoruz. İktidarın tüm baskı ve yasaklamalarına rağmen devrimcilerin öncülüğünde 1 Mayıs bugünkü yerine oturmuştur. Devrimcilerin öncülüğünde geliştirilen 1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması tavrı bugün tüm emekçilerin ortak tavrı olmuştur. Biz de belediye emekçileri olarak başından beri 1 Mayıs'ı alanda kutladık. '91 Mayıs'ında Devrimci Memur Hareketi imzalı "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" pankartıyla yürüdük.

'93 1 Mayıs'ında hedeflenen birlik ve dayanışma çerçevesinde mücadelenin ve sınıfın yeni zenginliklerini katarak alanlarda olacağız. Biz belediye emekçileri olarak 1 Mayıs'ın özüne uygun kutlanması için propagandada çalışmalarına şimdiden başladık. Ve tüm kamu emekçileri taleplerini 1 Mayıs'ta en iyi şekilde ifade etmenin yol ve yöntemlerini bularak katkı sunmalıdır.

'93 1 Mayıs'ının kutlanmasına ilişkin üç konfederasyonun faydacı yaklaşımını kınıyoruz. Bugünde kendi reklamlarını değil, sınıfın mücadelesini öne çıkarmaları gerek. Bugün bu üç konfederasyon, 1 Mayıs'ın yasallaşma sınırına gelmesi konusunda hiçbir katkıları olmamasına karşın, hak etmedikleri halde bu işin öncüsü haline gelmek istiyorlar. Oysa bu mücadelenin kazanımı devrimcilere, emekçilere aittir.

Her zaman olduğu gibi biz BEM-SEN'liler 1 Mayıs'ta alanlarda, işçi sınıfının bir parçası olarak onların yanındayız.

❑ ❑ ❑

Timur Yatarkalkmaz (EĞİT-SEN Adana Şube Başkanı)

"1 Mayıs'ı alanlarda kutlamaya hazırız"

1 Mayıs işçilerin, emekçilerin bayramı olarak alanlarda kutlanmalıdır. Çünkü bugün emekçilerin sömürüye başkaldırdığı, üretimden gelen gücünü kullandığı bir gündür.

Demokratikleşme vaatleriyle iktidara gelenler 1 Mayıs'ın yasallaşmasına yanaşmayarak gerçek yüzlerini göstermişlerdir. Biz EĞİT-SEN olarak 1 Mayıs'ın anlamına uygun olarak kutlanması için tüm fırsatları değerlendireceğiz. Kamu çalışanları olarak 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamaya hazırız.

❑ ❑ ❑

Nuri Telek (Gaziosmanpaşa Belediye İşçisi)

"İşçi sınıfına yakışır şekilde 1 Mayıs'ı kutlayacağız"

1989'da 1 Mayıs için bazı sendikaların bir tertip komitesi kurmasına ve 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını söylemelerine rağmen, o gün tertip komitesi çekildi, biz işçiler alanlarda kaldık. Geçen yıl bir partiye 1 Mayıs'ı kutlama izni verildi. Ama miting dar kaldı. Bu sene de aynı şekilde birileri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışıyor. Ama biz bu oyunlara gelmeyeceğiz. İşçi sınıfına yakışır şekilde 1 Mayıs'ı kutlayacağız.

Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'na izin verildiyse bütün işçiler oraya gelmeli. Ve her üç sendikanın 1 Mayıs'ı sahiplenme gibi bir dertleri yok zaten, ama biz sahipleneceğiz. O alanda izin alındıysa, biz işçi sınıfına yakışır şekilde hedefimiz Taksim olmak üzere o alana gideceğiz.✪

1 Mayıs't

"Gayrı dur durak yok yoldaşlar/çınlasın çınlasın çınlasın/kavga kavga borusu"

Evet, durmak yok. Mücadelede görevlerin birinin bittiği yerde bir diğeri başlıyor. Mücadelenin güzellikleri bu kez 1 Mayıs'la yaşanıyor. Duvarlardaki "Şehitlerimiz Ölümsüzdür" sloganlarının yerini "1 Mayıs'ta Alanlara", "Yaşasın 1 Mayıs" sloganları alıyor. Devrimci hareketin durdurulamayan iktidar yürüyüşü 1 Mayıs'la sürüyor.

"Ekmeğin toprağın hesabıdır bu/Zulmün zorbalığın hesabıdır bu/Hasretin hasretin sevdanın hesabıdır bu/Gayrı dur durak yok yoldaşlar"

Oligarşi bu yıl 1 Mayıs gösterisini zayıflatmaya çalışan çeşitli manevralara başvursa da, alanları açmak zorunda kaldı. 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmaya dönük demagojiler her zamanki gibi yineleniyor. Devrimci işçiler ve memurlar, başta belediyeler ve bağlı işyerleri olmak üzere bulundukları tüm yerlerde 1 Mayıs panoları sergiliyor. İşçiler, kamu emekçileri 1 Mayıs'ın tarihçesini okuyorlar bu panolarda, 77 1 Mayıs'ını, Mehmet Akif Dalcı'yı görüyor, anımsıyorlar. İşyerlerinde 1 Mayıs konuşmaları gündemde. 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitleri Kampanyası'nın dinamizmi 1 Mayıs'ta da yineleniyor.

Kozakçıoğlu "şenlik yapın" diyor. Sarı-reformist-ekonomist sendikacılar bu "çağrıya" var güçleriyle destek veriyorlar. Ancak emekçiler, devrimcilerin inatla sürdürdükleri mücadele sonucunda kazanılan 1 Mayıs'ta alanların açılması hakkını en iyi biçimde kullanmak için sınıf

1 Mayıs'ta alanlardayız

Alanlar on bir

Her 1 Mayıs Türkiye siyasetinde özel bir önem taşıyor. Her yıl Nisan'ın ortasından itibaren gündem 1 Mayıs'la belirleniyor. Kuşkusuz gündemin böyle olmasında belirleyici pay, 1 Mayıs'a her koşulda sahip çıkma kararlılığını gösteren, her yıl bu hakkı oligarşiye dayatan ve bunun için şehitler vermeyi göze alan devrimcilerindir.

"Bahar bayramı" diyerek, 1 Mayıs'ı tatil olmaktan çıkararak, "İşçi bayramı 24 Temmuz'dur." manevrasına başvurarak 1 Mayıs'ın içini boşaltmaya, 1 Mayıs'ı unutturmaya az uğraşmadı egemen sınıflar. Ama 1 Mayıs'ı işçilerin belleğinden, ülke siyasetinin gündeminden sökküp atamadılar. Hangi araçlarla yapılırsa yapılsın, hiçbir propaganda Taksim'de yatan 37 genç emekçi-öğrenciyi, Taksim'de yatan Mehmet Akif Dalcı'yı, işçi sınıfının yüzyıllık kavgasını ve kazanımını unutturabilmeyi başaramadı.

'87'ler, 88'lerde 1 Mayıs'a anlamını veren militan bir tavır alışla alanlara çıkma kararlılığımızdı. Bu süreçte 1 Mayıs'ı adına, tarihine yaraşır biçimde kutlamak bu noktada cisimleşti. '89-'90-'91 de radikal-militan bir kitle çizgisinde gelişti.

Bu mücadele, 1 Mayıs'larda estirdiği teröre, gözdağına ve tüm güçlülük demagojilerine karşın oligarşiye geri adım attırdı. Bugün artık 1 Mayıs hakkı devrimcilerin, işçilerin mücadelesiyle pratikte kazanılmıştır. Burjuvazi bu hakkı kağıt üzerinde teslim etme noktasında ayak sürüse de artık yapabileceği bir şey kalmamıştır. Alanları açmak zorundadır. Ve açıyor da.

Bugün 1 Mayıs'ı adına, tarihine yaraşır biçimde kutlamak, bu alanlardaki kitleselliğimizde cisimleşecektir. Kazanımımızı güvence altına almanın yolu, Türkiye halklarına mücadelenin gücünü göstermenin yolu buradan geçiyor. Mücadelemizle, bedeller ödeyerek açtığımız alanları gövdemizle dolduracağız.

Siyaset güç olmak demektir bir yerde. Bizi güçlü kılacak, Devrimci İşçi Hareketi'ni daha kitlesel, daha nitelikli bir işçi örgütlenmesi haline dönüştürecek olan politikamızın doğruluğu, adımlarımızın, eylemelerimizin tüm işçilerin önünü açıcı olması; onlara haklarını kazanmanın ve kendi iktidarlarının doğru yolunu göstermesidir.

a alanlara

kinlerini bileyerek, alanları kavga sloganlarıyla doldurmaya hazırlanıyorlar.

İstanbul'da 1 Mayıs Gezisi "BİRLİKTELİĞİMİZİ ALANA TAŞIYALIM"

17 günlük çabanın ortaya çıkardığı mutluluk, şehitlerine yaraşır bir kampanyayı hayata geçirmenin onuru, darbecilikle birlikte yaşanılan sürecin yol açtığı pasların çözülmesi ve yeni bir çalışmanın heyecanı... 18 Nisan günü Devrimci Sol Güçler'in düzenlediği pikniğe katılanların duyguları buydu işte.

Havanın bir gün öncesinden kış günlerini aratmayacak denli kötü olması, "acaba iptal edilir mi" sorusuyla bütünleşmişti. 18 Nisan günü hava daha da kötüydü. Doğal olarak bu havada piknik olmazdı.

Ama aynı zamanda "olmaz olmaz"dı. Pek çok insan "iptal edilmediğine göre" diyerek piknik alanına ulaştı. Minibüsler, otobüsler birbiri peşi sıra gelmeye başladı.

Hava İstanbul'da olduğundan daha güzeldi. Her zamanki gibi piknik alanına büyük bir sofra hazırlanıp, yemekler yenildi, enerjiler tazelendi. Şimdi sıra sohbetteydi. Konuşulan iki ana nokta vardı.

Şehitler kampanyası dosta düşmana dinamizmi, kararlılığı göstermiş, birkaç eksiklik sayılmazsa umulandan da öte bir sonuç elde edilmişti. Çünkü kampanya boyunca devrimciler, darbeciliği arkada bırakmanın sevinciyle, dört elle şehitlerine sarılmış, gözlerini geleceğe, ileriye dikmişti.

Ve ikincisi önlerinde yeni bir süreç, yeni bir görev vardı. 1 Mayıs'ı bu yıl da alanlara taşımalı, alanlara kitleselliğimizle can vermeliydik. 87'den bu yanaki pratik içinde 1 Mayıs'a ilişkin hemen her sorunun yanıtı verilmişti zaten. Sohbet bir anlamda bir noktada odaklaştı: "Kitlesellik." Orada bulunanlar kafalarında daha o andan itibaren daha çok kitlesel katılmanın hesaplarını yapmaya başladılar. Evet, 1 Mayıs'ta alanlarda olunacak, bu 1 Mayıs da devrimcilere yakışacak bir şekilde kutlanacaktı.

Piknik Özgürlük Türküsü'nün marşları, türküleri eşliğinde halaylarla, sloganlarla sürerken, Ayşe Gülen Halk Sahnesi kısa oyunuyla 1 Mayıs'larımızın kısa tarihçesini orada olanlara anımsattı. Ve piknik onların şu sözleriyle sona erdi.

Bizi ezenlerin, posamızı
çıkaranların suratına
bir şamar gibi inmek için
Onurlu yaşamın onurlu
yaratıcıları olmak için
Zamanıdır kavgayı alanlarda
öğrenmenin
Zamanıdır 1 Mayıs'ı alanlara
taşımanın
Zaptedelim meydanları
Yerin derinliklerinden uğultular
geliyor
Duyuyorsunuz siz de
haykıralım hep bir ağızdan
geliyoruz
1 Mayıs'ta alanlardayız..."

İşçiler, memurlar, öğrenciler, gecekondulular... Her 1 Mayıs'ta yüreklerinde kavgayı taşıdılar alanlara. Alanlarda "Yaşasın 1 Mayıs" diye haykırmanın onurunu yaşadılar.

Röportaj

Murat Özel (Gaziosmanpaşa Belediyesi Fen İşleri İşyeri Temsilcisi)

"Türk-İş'i de, DİSK'i de, Hak-İş'i de aşan bir kutlama yapmalıyız"

'93 1 Mayıs'ı nasıl kutlanmalı denildiğinde, öncelikle bundan önceki süreci değerlendirmek gerekiyor. Buna göre en güzel 1 Mayıs, 37 şehidimizin olduğu işçi sınıfının temsil alanı olan Taksim alanında olmalıdır. Bunu her zaman hedeflemeliyiz. Bunun yanı sıra 93 1 Mayıs'ını görkemli bir şekilde kutlamak için işçiler, işyerlerinden alanlara taşınmalıdır. Biz Türkiye işçi sınıfının bireyleri olarak o gün 1 Mayıs'ı Abide-i Hürriyet'te kutlamalıyız. Ama bu Türk-iş'in mevcut yasallık prosedürü içerisinde kendimizi Türk-İş'e teslim edip, Türk-İş'in yasaları içerisinde bu 1 Mayıs'ı kutlayalım şeklinde yorumlanmamalıdır. Biz kendi gücümüz ve programımızla o gün Türk-İş'i de, DİSK'i de, Hak-İş'i de aşan bir kutlama yapmalıyız.

❑ ❑ ❑

Songül Kevük (SAĞLIK-SEN Adana Şube Başkanı, 1 Mayıs Tertip Komitesi Üyesi)

"1 Mayıs'ta mutlaka alanlardayız"

1 Mayıs emekçilerin birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Ve mutlaka alanlarda kutlanmalıdır. İktidarın yaptığı gibi 1 Mayıs'ı salonlara hapsetmek, 1 Mayıs'ın içeriğini boşaltmaktır.

1 Mayıs'ın alanlarda kutlanması konusunda şimdiki konfederasyonların ciddi bir çabaları olmadığı gibi, mevcut çalışmalarıyla oluşturulan birlikteliği de dağıtmaya yönelik provokatif tutumlar sergilemektedirler. Konfederasyonların ayrı başvuru yapmaları işçi sınıfının birliğini bozmaya yöneliktir. Bizim çalışmalarımız 1 Mayıs'ı Adana'da ve alanlarda kutlama doğrultusundadır. Yüzyıllar önce işçi sınıfının hak alma mücadelesi ve yaratılan gelenekler, 93 1 Mayıs'ına taşınacak, yeni gelenekler yaratılacaktır.

❑ ❑ ❑

Mehmet Akdemir (Demiryol-Sen Adana Şube Başkanı, 1 Mayıs Tertip Komitesi Üyesi)

"Her ne koşulda olursa olsun 1 Mayıs'ı Adana'da, alanda kutlayacağız"

'93 1 Mayıs'ını alanlarda kutlamanın bizim için ayrı bir önemi var. Adana'da özellikle 79'dan beri kutlanmayan 1 Mayıs'ı alanlarda kutlama doğrultusunda üzerimize düşen görevi yerine getireceğiz. Kimse keyfi davranarak işçi sınıfının alanlara çıkmasını engelleyemez. Konfederasyonlar 1 Mayıs konusunda çok pasif davranıyorlar. Özellikle memur sendikalarını bölücülük yapmakla suçluyorlar. Adana'da Demiryol-Sen, SAĞLIK-SEN ve TÜM BEL-SEN'in çabaları sonucunda daha geniş işçi sendikalarıyla diyaloğa geçilerek Adana'da kutlanması doğrultusunda gerekli girişimlerde bulunuldu. Her ne koşulda olursa olsun 1 Mayıs'ı Adana'da kutlayacağız.

❑ ❑ ❑

Gülaferit Ünsal (BEM-SEN Ankara Şubesi Başkanı)

"1 Mayıs her ilde alanlarda tüm emekçilerin katılımıyla kutlanmalı"

1 Mayıs işçi sınıfı ve tüm emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Biz BEM-SEN'liler olarak bu günü özellikle bir mücadele günü olarak değerlendiriyoruz. Ve 1 Mayıs'ı bu anlayışla sahipleniyoruz. Sahiplenmekse 1 Mayıs'ta alanlara çıkmakla, mücadeleyi yükseltmekle olabilecek bir şeydir.

Türk-İş ve DİSK ulusal birlik demagojisiyle işçi ve emekçilerde bilinç bulanıklığı yaratmayı amaçlamaktadır. 1 Mayıs'ın yasallaşmasının ve alanlarda kutlanmasının onuru, şehitler vererek bedeller ödeyen bizlerin, işçi ve emekçilerindir. 93 1 Mayıs'ını da bu perspektifle Ankara'da alanlarda kutlayacağız.

❑ ❑ ❑

Ali Elçi (Mersin Liman-İş Mali Sekreteri)

"1 Mayıs'ı kutlayanlar değil, yasaklayanlar suçludur"

Mersin'de ne pahasına olursa olsun 1 Mayıs'ta alanlardayız. 1 Mayıs'ın yasallaşması ve alanlarda kutlanması için işçi sınıfının direnmesi, genel greve gitmesi gerekiyor. Sorunlarını alanlarda dile getirmesi gerekiyor.

İktidarlar seçim meydanlarında halka verdiği vaatlerin hiçbirini yerine getirmedi. 1 Mayıs'ın yasallaşması için verilen söz de buna örnektir. Siyasi iktidar zaten işçi sınıfına düşmandır. Konfederasyonlar ise bu konuda hiçbir zaman tabana inemediler. Gelinen noktada 1 Mayıs'ı kutlayanlar değil yasaklayanlar suçludur. ✪

yorum... yorum... yorum...

erle güzeldir

Geçmişten bugüne uzanan 1 Mayıs politikamız işte tüm bu özellikleri içinde taşıyor. 1 Mayıs konusunda hep doğru zamanda doğru adımlar attık. Gelinen nokta gerçekte bunun ifadesidir. Gerektiğinde yasadışı gösterileri ve işyeri eylemlerini birbirine bütünleyerek yaşattık 1 Mayıs'ı. Mücadelemizin belli bir noktasında "her şeye rağmen Taksim" dedik. Bedeller ödeyerek alandaki işgali kırdık ve Taksim'i 1 Mayıs alanı olarak herkesin kafasında meşrulaştırdık. "1 Mayıs Yasallaşmalıdır" şiarıyla sürdürdük 1 Mayıs eylemlerimizi.

Şimdi önümüzdeki görev alanlarda kitleselliği sağlamaktır. İşyerlerinde sabırla, emekle, günlük sohbetlerden örgütlü etkinliklere kadar her biçime başvurarak bunu sağlamak durumundayız. Hiçbir işçide "Bir benle ne olur" mantığına izin vermemeliyiz. On binleri toplamalıyız alana. Devrimci işçiler 1 Mayıs'a kadar uykuyu yasak etmeli kendine. Gitmediğimiz işyeri, ulaşmadığımız işçi kalmamalı.

1 Mayıs hakkı mücadeleyle, mücadelemizle kazanılmıştır. Bu gerçekliği başta işçiler olmak üzere tüm emekçi halkın bilincine çıkarmak gerekiyor. "Hakların mücadeleyle kazanıldığı" gerçeği, işçilerin, emekçilerin hayata geçirdiği direnişlerde onlarca, yüzlerce kez kanıtlanmıştır. "Güçlü devlet", "Pazarlık yapmayan devlet" tüm bu direnişlerde direnişçileri muhatap kabul etmek, isteneni şöyle ya da böyle vermek zorunda kalmıştır. 1 Mayıs hakkının kazanılması bu yolu genişletmiştir. Şimdi bu yoldan daha büyük haklar, kazanımlar için ileriye atılmak gerekiyor.

"1 Mayıs alanlarda güzeldir" demiştik, önceki yıllarda. Şimdi bunu bir adım daha ileri götürüyor ve bunun tamamlayıcısı olarak diyoruz ki, "Alanlar on binlerle güzeldir". Alanlara toplanacak olan on binler, oligarşinin 1 Mayıs konusundaki tüm manevralarına, tüm demagojilerine verilecek en sağlam yanıttır.

Atacağımız sloganların gücü, gücümüzün, 1 Mayıs kararlılığımızın ifadesi ve artık alanlarda kutlayabildiğimiz 1 Mayıs hakkımızın güvencesinin ölçüsü olacaktır.

'93 1 Mayıs'ı kitleselliğimizle yazılmalı tarihe. ✪

Onların bıraktıkları değerlerden onur duyuyoruz

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma günlerinde Devrimci Sol Güçler'in ülke geneline yaydıkları eylemlilikler, şehitlerimize olan bağlılığımızın, onları sahiplenmemizin inancıyla sürdürüldü.

İSTANBUL

İstanbul'da kampanya boyunca 1000'e yakın Devrimci Sol bayrağı asıldı. 16-17 Nisan'da Çiftehavuzlar'da dalgalanan bayrak bir yıl sonra yine aynı günlerde İstanbul'un hemen tüm mahallelerinde, okullarında, caddelerinde yeniden dalgalandı. İstanbul'un her sokağı her duvarı Devrimci Sol imzalı pankart ve yazılamalarla donatıldı. Ard arda bombalanan, molotoflanan bankalar, holdingler nefes alamaz hale geldiler. 17 Nisan sabahı Sarıgazi'deki Osmangazi İlkokulu'nun bayrak direğine Devrimci Sol bayrağı asıldı.

SIVAS

14 Temmuz 1991'de Ankara'da şehit düşen Buluthan Kangalgil ile 20 Nisan 1992'de şehit düşen Önder Özdoğan 17 Nisan günü mezarları başında anıldılar. TÖDEF'liler, DLMK'lılar, Mücadele gazetesi Sıvas bürosu çalışanları ve okurlarımız, köy halkı ve şehitlerimizin aileleriyle birlikte marşlar söylediler, şiirler okudular. Mezarlar karanfillerle donatıldı. İçilen devrim andlarında, şehitlerimize olan bağlılığımız, inancımız dile getirildi.

ADANA

2 Nisan'da Ziraat Bankası'nın Seyhan Emniyet Amirliği arkasındaki şubesi Devrimci Sol Güçler tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

13 Nisan'da İskenderun Meslek Yüksekokulu'nda TÖDEF'li öğrenciler tarafından "30 Mart-17 Nisan Şehitlerini Anıyoruz", "Bize Ölüm Yok" vb. dövizler asıldı. İskenderun MYO'da ve birçok mahallede yapılan kuşlamalar ve dağıtılan özel sayılar öğrenci gençliğe ve halka ulaştırıldı.

16 Nisan günü Çukurova Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nin duvarları TÖDEF tarafından "Şehitlerimiz Yaşıyor Savaşımız Sürüyor" yazılamalarıyla donatıldı. Aynı günün sabahı Savaş Devrim Şahin adlı bir TÖDEF'li öğrencinin gözaltına alınması üzerine, öğrenciler bir basın açıklaması yaptılar. TÖDEF'li öğrenciler, jandarmanın gözaltına alma olayını kabul etmediğini, ancak Savaş Devrim Şahin'in gözaltına alınırken bir kantinci tarafından görüldüğünü belirterek yaşamından endişe duyduklarını açıkladılar.

TÖDEF'li ve DPG'li öğrenciler tarafından 16 Nisan'da Çukurova Üniversitesi'nde bir forum düzenlendi. Saygı duruşuyla başlayan forumda devrim şehitleri ve yarattıkları gelenekler anlatıldı. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Forum sırasında TÖDEF imzalı "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" pankartı asıldı. Ayrıca aynı saatlerde Eğitim Fakültesi'ne Devrimci Sol Bayrağı ve TİKB-GKB imzalı "Devrimciler Öldü Yaşasın Devrim" pankartı asıldı.

ANTAKYA

1-2 Nisan tarihlerinde Devrimci Sol Güçler bomba süsü verilmiş "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "30 Mart Katliamının Hesabını Soracağız" pankartlarını astı.

14-15 Nisan tarihlerinde iki ayrı yerde Devrimci Sol bayrakları dalgalandı. Aynı günlerde bazı liseler Devrimci Sol amblemli çıkartmalarla donatılırken, bazı liselerde de Devrimci Sol Güçler tarafından "16-17 Nisan Katliamının Hesabını Sorduk Soracağız" pankartları asıldı.

7 Nisan'da bir banka şubesi Devrimci Sol Güçler tarafından molotoflandı.

8 Nisan günü Çukurova Üniversitesi'nde DEV-GENÇ, "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" yazılı bir pankart astı.

GAZİANTEP

7 Nisan'da İş Bankası Şenyurt Şubesi ve Halk Bankası Şubesi Devrimci Sol Güçler tarafından bombalandı.

14 Nisan'da Düztepe, Yukarıbayır, ve Kıbrıs mahallelerini Devrimci Sol Güçler, "16-17 Nisan Katliamının Hesabını Soracağız", "Haklıyız Kazanacağız" yazılamalarıyla süslediler.

15 Nisan'da Devrimci Sol Güçler İmar Bankası ve Renault servisini molotofladı. 17 Nisan'da üç ayrı semte bomba süsü verilmiş pankart ve Devrimci Sol bayrağı asıldı. Yol molotoflanarak trafiğe kapatıldı.

Hakkı Karahan'ın mezarı başında Devrimci Sol Güçler devrim sözünü bir kez daha yinelediler.

MERSİN

5 Nisan'da Devrimci Sol Güçler, Tarım Kredi Kooperatifi İl Müdürlük Binası ve Pepsi Cola işletmesini molotofladı.

10 Nisan'da çevre yolu üzerindeki Devlet Hastanesi civarına Devrimci Sol Güçler "Devrimci Sol Savaşçıları Ölümsüzdür" pankartı astı.

ELAZIĞ

Şehitlerimiz için düzenlenmek istenen "Türkülerimizde Siz Varsınız" gecesine izin verilmeyince, Devrimci Sol Güçler tarafından Koma Berfin ve AHS'nin de katıldığı bir piknik düzenlendi. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra "Haklıyız Kazanacağız" ve "Onlar ki Dünyanın Son Umudu Soyları Tükenmeyen Birer Şahindirler" pankartları açıldı. Gelen mesajlar okundu ve AHS iki oyununu sergiledi. Devrim şehitlerimizin bıraktığı miras ve gelenekler hakkında bir söyleşi yapıldı. Türküler söylenip halaylar çekildi. "Şehitlerimiz Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yaşasın Devrimci Sol" sloganları piknik boyunca yinelendi.

17 Nisan akşamı "Yaşasın Devrimci Sol" yazılı Devrimci Sol bayrağı Saim Çotur Ortaokulu'na asıldı. Fevziçakmak Mahallesi'ne asılan Devrimci Sol imzalı "Yaşasın 16-17 Nisan Direnişimiz" pankartıyla şehitler selamlandı. Fevziçakmak, Yıldızbağları, Esentepe, Rızaiye, Yenimahelle, İzzetpaşa, Üniversite mahallelerinde özel sayılar yaygın bir şekilde halka ulaştırıldı. Kuşlamalar yapıldı.

DİYARBAKIR

5 bin özel sayı Diyarbakır halkına ulaştırıldı. Dicle Üniversitesi'nin fakülteleri devrim şehitleri panolarıyla donatıldı. İlk hafta şehitlerimizi, yaratılan değerleri anlatan bir söyleşi düzenlenerek, video gösterimi yapıldı. Koma Berfin de söyleşiye katılarak bir dinleti sundu.

Kampanyanın ikinci haftasında üniversite gençliği bir forum düzenleyerek şehitlerini andı. 13 Nisan günü DEV-GENÇ tarafından Fen Fakültesi'ne "Şehitlerimizin Omuzladığı Mücadeleyi Yükselteceğiz" yazılı bir pankart asıldı.

Dicle Mahallesi'nde 15 Nisan günü Devrimci Sol Güçler tarafından 10'a yakın yazılama yapıldı.

17 Nisan'da da Devrimci Sol tarafından Devrimci Sol bayraklarıyla birlikte Bağlar semtine "Özgürlük Savaşarak Kazanılır. Azadi bi Tekoşine Serfirazi dibe Tekoşin Dah joye şehidane me Jiyan e Çepa Şoreşger", Darkapı semtine de "Yaşasın 16-17 Nisan Direnişimiz. Şehitlerimiz Onurumuzdur- Devrimci Sol" pankartı asıldı.

MALATYA

Kampanya süresince Malatya'nın dört bir yanında yirmi bin adet şehitler özel sayısı dağıtıldı. Okullarda ve şehrin birçok yerinde pankartlar asıldı, bayraklar dalgalandı ve kuşlamalar yapıldı.

Yeşiltepe Lisesi'nde Devrimci Sol imzalı, "Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bir pankart ve okulun bayrak direğine bir Devrimci Sol bayrağı asıldı. Bomba süsü verilen pankart ve bayrak 9 saat boyunca asılı kaldı. Faşistlerin kalesi ola-

"Bir oğlumuzu toprağa verdik yüzlercesi geldi"

Trabzon (Mücadele)- 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri içerisinde, 16 Nisan günü Fatih Eğitim Fakültesi'nde özel sayı dağıtıldı. Tıp Fakültesi'ne ise DEV-GENÇ imzalı "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" pankartı asıldı. Aynı günün akşamı da Gazipaşa Mahallesi'ne Devrimci Sol Güçler imzalı "16-17 Nisan Şehitleri Ölümsüzdür" yazılaması yapıldı.

17 Nisan günü Devrimci Sol Güçler'in düzenlendiği Sinan Kukul'un mezarı başındaki anma, diğer illerden de gelenlerin geniş katılımıyla gerçekleştirildi. Anmaya Trabzon ÖZGÜR-DER'liler, TYÖ-DER'liler, Halkevleri Trabzon Şubesi Üyeleri, Giresun TYÖ-DER'liler, Samsun Devrimci Sol Güçler, Trabzon'dan devrimci-demokrat insanlar ve ailesi katıldı.

Trabzon'dan giden kitle, Vardallı Köyü yol ayrımında çevik kuvvet tarafından araçlardan indirildi. Psikolojik baskı kurmak isteyen polislerin taktikleri boşa çıkartıldı. Kimlik kaydı yapılan ve arananlar köyden tarafa geçiyorlardı. Ancak bir çevik kuvvet midibüsü geldi ve içinden çıkan 20 kadar çevik kuvvet polisleri bağırıp çağırarak, kimlik kayıtları alınan ve karşı tarafta diğer kitleyi bekleyenlere de saldırdılar. "Tek sıra olun. Duvarın dibine geçin... Sizinle pazarlık yapmayacağım. Ben devletim." diyerek Halkevi başkanına da saldıran çevik kuvvet komiseri, Siyasi Şube'nin işkencecilerinden Selim Yavuz'dan aldığı emirle muhabirimize "Sen kimsin? Niçin bizim fotoğraflarımızı çekiyorsun? Hangi gazetede çalışıyorsun? Böyle uyduruk kartla gazetecilik yapamazsın. Ben Mücadele diye bir gazete tanımıyorum." diyerek fotoğraf makinesini zorla aldı.

Kimlik yoklamasından sonra kitle Sinan Kukul'un ailesini ziyaret etti. Ailesiyle yapılan sohbetten sonra hep birlikte "Bize Ölüm Yok" ve "Cesaret" marşları söylenilerek mezar başına gidildi. Mezar başında "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var-Devrimci Sol Güçler" ve "Sinan'lar Ölümsüzdür-TYÖ-DER'liler" imzalı pankartlar açıldı. Sinan'ın mezarı karanfillerle donatıldı. Saygı duruşu ve konuşmalardan sonra, TYÖ-DER'lilerin hazırladığı direniş şiirleri okundu. ÖZGÜR-DER'li bir ana da konuşma yaparak "Sizler öldürün, katletmekle bitiremeyeceksiniz. Çünkü biz analar Sinan'lar doğurmaya devam edeceğiz." dedi. Daha sonra marşlar söylendi, sloganlar atıldı. Anma sırasında sloganlar atılırken bir çevik kuvvet polisi "Bu kadar da olmaz ki." diye bağırarak fındıklığa doğru koşup bir fındık ağacını copladı. Anma bittikten sonra tekrar kortej oluşturularak Sinan'ın evine gidildi. Yol boyunca "Sinan Yaşıyor Savaşıyor", "16-17 Nisan Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları atıldı. Bunun üzerine aynı komiser, "Slogan atmayın, saldırırız." diyerek tehditler savurdu.

Kortej Sinan'ın evine tekrar geldiğinde Musa amca, eşi Ayşe anaya dönerek: "Ben sana dememiş miydim. Bir oğlumuzu toprağa verdik yüzlercesi geldi." dedi.

Okurlarımız Rize'de Ayşe Gülen'in Mezarı Başındaydı

Ardeşen'den bir grup Mücadele okuru 17 Nisan günü Ayşe Gülen'in mezarı başında bir anma düzenlediler. Saygı duruşu ve konuşmanın ardından Ayşe Gülen'in başucuna "Anısı Mücadelemizde Yaşıyor" yazılı bir çelenk bırakılarak anma sona erdirildi. Anmaya gidenler mezarın karanfillerle süslendiğini ve çevresinin düzenlendiğini gördüler. ✪

Onların yarattığı direniş bir kez daha selamlandı

Sabo'ların, Eda'ların "Bayrağımız Ülkenin Her Yanında Dalgalanacak" diyen seslerine, 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma günlerinde umut, bağlılık, inanç bir kez daha eklendi.

17 Nisan 1992'de Çiftehavuzlar Karasu Apartmanı'nda yaratılan direniş destanı 17 Nisan 1993'te Devrimci Sol tarafından selamlandı.

Ülkenin dört bir yanı şehitlerimizce olan bağlılığımızla asılan Devrimci Sol bayraklarıyla süslendi. Onların mirasına, yarattıkları geleneklere kıskançlıkla sahip çıkıldı.

17 Nisan 1993'te Devrimci Sol, Karasu Apartmanı'na Sabahat Karataş'ın resminin çizili olduğu "17 Nisan Şehitleri Mücadelemizde Yaşıyor" yazılı bir pankart astı.

Çiftehavuzlar'da Karasu Apartmanı'nda dalgalandı pankart. Bir sene sonra Karasu Apartmanı'na asılan pankartla bir kez daha şehitlerimize sahip çıktığımız, onları mücadelenin içinde yaşattığımız haykırıldı.

rak bilinen bu liseye Devrimci Sol pankartı ve bayrağı asılması okul idaresini ve polisi şaşkına uğrattı. Ayrıca Cemal Gürsel Mahallesi, Malatya Merkez Dersanesi, Gazi Lisesi, Adalı Mahallesi, Sanayi Bölgesi ve Mürelli Sağlık Ocağı çevresinde Devrimci Sol imzalı pankartlar asıldı.

14 Nisan'da Devrimci Sol Güçler tarafından düzenlenen piknikte "Onlar ki Dünyanın Son Umudu, Soyları Tükenmeyen Birer Şahindirler" yazılı bir pankart açıldı. Devrim şehitleri anısına saygı duruşu yapıldıktan sonra ise "şehitler", "önderlik", "savaş ve biz" konulu sohbetler düzenlendi. Türküler söylendi, halaylar çekildi. Malatya Merkez Dersanesi'nde de bir forum düzenlendi. Yine Malatya'nın Hekimhan, Kürecik ve Maraş'ın Elbistan ilçeleriyle birçok köyünde özel sayılar dağıtıldı, kuşlamalar yapıldı. Malatya Lisesi'ne ve İnönü Caddesi'ne de Devrimci Sol imzalı pankartlar asıldı.

Polis tüm bunların öfkesini büromuzu basıp 11 okurumuzu tutuklatarak almak istedi. Ancak şehrin her yerine Devrimci Sol pankartları asılmaya devam etti. Orak-çekiçli bayraklar dalgalandı, kuşlamalar yapıldı.

MERZİFON

Devrim Şehitleri Anma Kampanyası Merzifon'da da çeşitli eylemliliklerle hayata geçirildi. Kampanya çerçevesinde Devrimci Sol Güçler tarafından yirmiye yakın yazılama yapıldı. Ayrıca şehrin en merkezi caddesine bomba süsü verilmiş "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Devrimci Sol Güçler" imzalı bir pankart asıldı. Bu gelişmeler üzerine polis Merzifon Halkevi yönetici ve üyelerinin evlerinine baskınlar düzenleyerek keyfi bir şekilde aramalar yaptı. Bu sırada Barış Atalay isimli bir Halkevi üyesi de gözaltına alındı.

SAMSUN

14 Nisan günü Samsun 50. Yıl Lisesi'ne yapılan Devrimci Sol Güçler imzalı "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Katliamların Hesabını Soracağız", "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor", "Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor" yazılamaları okul duvarlarını kapladı.

16 Nisan'da Vezirköprü ilçesine Devrimci Sol Güçler imzalı "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı pankart asıldı. Aynı gün Samsun'un en işlek caddesi olan Çiftlik caddesine de "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor. Devrimci Sol Güçler" pankartı asıldı.

17 Nisan akşamı üç ayrı yere Devrimci Sol yazıldı. Reşadiye ve Yenidoğan mahalleleri de Devrimci Sol Güçler tarafından "Savaşımız Sürüyor", "Savaşçılarımız Ölümsüzdür" yazılamalarıyla donatıldı.

Ayrıca büromuzu Devrimci Sol Güçler tarafından aradığını söyleyen bir kişi de, Ordu'da 12 Nisan'da Yenimahalle, 14 Nisan'da da Akyazı Mahalesi'nde özel sayıların dağıtıldığını ve 16 Nisan'da da Soya Mahallesi'ne "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Devrimci Sol Güçler" imzalı yazılamaların yapıldığını belirterek "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş", "Yolumuz Çayan'ların Yoludur-Devrimci Sol Güçler" dedi.

ANKARA

15 Nisan'da Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi, H.Ü. Beytepe Kampusü ve HÜ Merkez Yurdu'nda AYÖ-DER'li öğrenciler şehitlerin mücadele içinde yarattığı değer ve gelenekleri anmalarla ifade ettiler. Anmalarda saygı duruşları yapıldı, şiirler okundu ve yapılan konuşmalarda şehitlerin destansı direnişleri gençliğe aktarıldı. Ankara Üniversitesi'nde gerçekleşen forum AYÖ-DER'lilerin öncülüğünde diğer siyasi yoğunlukların desteğiyle gerçekleşti. HÜ Beytepe Kampusü'nde AYÖ-DER'lilerin gerçekleştirdiği forumda da "Hakkı, Veysel, Ferda Mücadelemizde Yaşıyor-AYÖ-DER'liler" pankartı açıldı.

16 Nisan'da Ankara Kalesi, Coca Cola Fabrikası, Ulus PTT önü, Mithatpaşa Üstgeçidi, Fatih Köprüsü, Keçiören Karakolu kapısına, Keçiören'in 10 ayrı sokağındaki elektrik direklerine, Mamak'ta 4 okula, Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampusü'ne, Merkez Yurdu'na, Gazi Üniversitesi Mühendislik-Mimarlık Fakültesi'ne, ODTÜ'de kütüphaneye, Beytepe Edebiyat Fakültesi'nin önüne, Ankara Hastanesi lojmanlarına, Yüksek İhtisas Hastanesi lojmanlarına, Ulus'taki Büyükşehir Belediyesi'ne, Konya-Eskişehir Yolu üzerindeki Trafik Hastanesi önündeki köprüye, Gazi Lisesi'ne, Mimar Kemal Lisesi'ne, Keçiören Endüstri Meslek Lisesi'ne asılan toplam 38 orak-çekiçli kızıl bayrak umut olup göklerde dalgalandı.

17 Nisan günü yollara, caddelere ziftlerle, talaşlarla Yaşasın Devrimci Sol yazıldı ve ateşe verildi. Şenyurt'da, Aktepe Güzelyurt'ta, Kırkkonaklar'da, Abidinpaşa'da, Esentepe'de, ODTÜ'de, Cebeci'de toplam 9 yerde "Yaşasın Devrimci Sol" ateşleri yakıldı.

18 Nisan'da Samanpazarı'nda bir banker, Boğaziçi Ziraat Bankası, Keçiören İş Bankası, Kızılay Emlak Bankası, Türköz PTT'si, Dikmen İş Bankası, Altındağ İş Bankası, Etlik Tekel Deposu ve Etlik İş Bankası molotoflanarak tahrip edildi.

KONYA

Konya'nın Pirebe Öğretmenevleri ve daha birçok semtine "Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimiz Onurumuzdur", "Şehitlerimiz Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" yazılamaları yapıldı.

ÇANAKKALE

16 Nisan günü 18 Mart Üniversitesi Meslek Yüksek Okulu ve Eğitim Fakültesi'nde 16-17 Nisan katliamını protesto içerikli DEV-GENÇ yazılı kuşlamalar yapıldı.

17 Nisan günü Çanakkale'de şehir merkezine "16-17 Nisan Katliamını Unutmadık-Hesabını Soracağız-Haklıyız Kazanacağız-DEV-GENÇ" yazılı bomba süsü verilmiş pankart asıldı.

YOZGAT

16-17 Nisan günleri Yozgat'ın merkezine, Ankara Yolu üzerine Devrimci Sol imzalı "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var" yazılamaları yapıldı. İki resmi daire ve Yimpaş Şirketi'ne Devrimci Sol pankartları asıldı. Yimpaş Şirketi aynı tarihlerde molotoflandı.

TUNCELİ

16 Nisan akşamı Hozat'ta Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından bomba süsü verilmiş "Devrimci Sol Şehitleri Ölümsüzdür" pankartı asılırken aynı gece Hozat merkezinde şehitler anısına ateş yakıldı.

İZMİR

15 Nisan günü Ege Üniversitesi'nde devrim şehitleriyle ilgili açılan masaya polis saldırdı ve içlerinde muhabirlerin de olduğu 22 öğrenci gözaltına alındı. Gözaltında ise şehitlerimizle ilgi anmalar sürdü.

BALIKESİR

Balıkesir'in Sütçüler, Dinççler Mahallesi ve Cengiz Topel Caddesi'nde DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldı. NEF'te kuşlamalar yapılarak özel sayılar dağıtıldı. MYO'nun duvarına "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-DEV-GENÇ" imzalı yazılamalar yapıldı ve özel sayı dağıtıldı. Ayrıca toplam yedi yere DEV-GENÇ imzalı yazılamalar yapıldı.

Jandarma karakoluna gerilla baskını

Devrimci Sol gerilaları halklarına ve şehitlerine verdikleri sözleri yerine getirerek, savaşı kırda da yaygınlaştırmak için cesaretle en zor işlerin altına girmekten çekinmeyeceklerini gösteriyorlar. Önümüzdeki süreçte seslerinin daha da gür çıkacağının mesajlarını verdiler.

"DÜŞMAN ÜSLERİNDEN BİRİNİ DAĞITTIK"

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Haftası dolayısıyla 18 Nisan 1993 tarihinde Çemişkezek ilçesine bağlı Akçapınar (Vasguvan) Jandarma Karakolu'na roketatarlı bir saldırı gerçekleştirdik. Saldırıda düşman üssünü tahrip edip, çok sayıda kayıp verdirdik. Saldırıdan sonra çıkan silahlı çatışmayı da başarıyla tamamlayan birliğimiz, kayıp vermeden üslerine geri çekildiler.

Bu eylemimizi, yerin coğrafik yapısı bizim açımızdan dezavantaja sahip olduğundan dolayı, Dersim bölgesinde bugüne kadar yapılmış en nitelikli eylem olarak görüyoruz. Çünkü düşman üssü büyük bir ovanın ortasında ve çekilmek için en az 4-5 saat süratle yürümek gerekiyor. Ayrıca hedefimize yaklaşmak, uzaklaşmak kendi içinde başlı başına büyük bir risk taşıyor. Hatta yöre halkı, oraya giden sağ dönemez' demeleriyle, eylemimize intihar eylemi olarak bakıyor. Evet, işimizin zor olacağını biliyorduk. Ancak şunu da biliyorduk ki, şehitlerimizi layıkıyla anmak ve böyle bir eylem yapmak gerekiyordu, biz de bunu yaptık.

Dostumuz da, düşmanımız da şunu bilmeli ki, biz her gününüzün Devrim Şehitlerini Anma Günü olduğu bilinciyle hareket ederek, eylemlerimizi sürekli ve yaygın bir şekilde sürdüreceğimizi belirtiyoruz.

Kürdistan'da yurtsever hareketin oligarşi ile uzlaşma masasına oturma çabalarının olduğu, düşmanın da bundan dolayı psikolojik üstünlük sağlamak için bütün enerjisini harcadığı günümüzde, halkımızın yalnız kalmadığını, onların tek kurtuluş umudu olan Devrimci Sol'un hiçbir koşul altında düşmanla uzlaşmayacağını, Kürt ulusunun kurtuluşu mücadelesinde düşenlerin de bizim şehitlerimiz olduğunu, bu şehitlerimizin kanlarıyla yarattığı değerlerin oligarşinin uzlaşma masasına oturtulamayacağını, şehitlerimize sahip çıkarak buna izin vermeyeceğimizi belirtiyor, şehitlerimize verdiğimiz devrim sözümüzü tutarak "Kurtuluşa Kadar Savaş" şiarıyla Kürt-Türk ve diğer milliyetlerden ezilen halkların Devrimci Sol çatısı altındaki ortak mücadelesiyle özgür yarınları kuracağımıza söz veriyoruz.

Ve söz veriyoruz ki, Mahir'lerin, Niyazi'lerin, Sabo'ların, Sinan'ların, Apo'ların, İbrahim'lerin ve tüm devrim şehitlerinin adlarını er veya geç Kürdistan'ın ve Türkiye'nin en yüksek dağlarına altın harflerle kazacağız.

ŞEHİTLERİMİZİ SAVAŞARAK YAŞATTIK, YAŞATACAĞIZ!
BİLİ ÇEPA ŞOREŞGER!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!

DERSİM, İBRAHİM ERDOĞAN KIR SDB'LERİ KOMUTANLIĞI

Tek taraflı ateşkes uzatıldı

PKK uzlaşmayı derinleştiriyor

Ortadoğu'da yeni dünya düzeninin yerleştirilebilmesi için Kürt sorununun mutlaka halledilmesi gerektiğinin farkında olan ABD, sorunun önemli bir ayağı olan Güney Kürtlerini, Kürt Federe Devleti yoluyla şimdilik kontrol altına almış durumda. ABD'nin sorununun diğer önemli bir ayağı ise Türkiye Kürdistanı'ydı. Buradaki sorunu bir şekilde "halletmesi" gerekiyordu ve bu nedenle gerek TC, gerekse PKK nezdinde dolaylı ve dolaysız zorlamaları söz konusu idi. Bugün bu çabalar belirli bir aşamaya gelmiş durumdadır.

ABD, bir yandan "Türk anayasası sınırları içerisinde..." diyerek, sınırların korunması gerektiğini belirtirken, diğer yandan, "siyasi kolaylıklar..." deyip, bunun sınırlarını da muğlak bırakarak Kürt halkına tanınabilecek haklar konusunda federasyondan kültürel özerkliğe değin bir yelpaze bırakmaktadır.

Sorunun TC devleti açısından yalnızca askeri önlemlerle çözülemeyeceğinin ortaya çıktığı bir süreçte, ABD'nin dayatmalarının da gündeme girmesiyle TC kurmayları da tutumlarında belirli değişiklikler yapmak zorunda kaldılar. Şimdiye değin, 'devlet güçlüdür', 'isterse onları ezer geçer', 'taviz yok' vb. politikalarını izleyen TC, şimdilerde bazı hakları tanıyabileceğini açık açık söylemektedir. Hatta Mart başında benzer bir üslup içerisinde olan Demirel, İnönü, Sezgin şimdi daha farklı konuşmak gereğini duymaktadırlar.

Başlangıçta, "Terör yapanlarla masaya oturulmaz" diyorlardı. Daha 16 Mart'ta, "4-5 bin kalaşnikoffla, 4-5 bin adamla Türkiye Cumhuriyeti'ni kimse bölemez. Devlet kan dökenlerle pazarlığa oturmaz." diyen Demirel, 31 Mart'ta, "Bir sükunet vardır ve bu sükunetten de memnuniyet vardır... Henüz ortada operasyon yapacak bir durum yok (Bahar Operasyonu - bn)..." demektedir.

Genelkurmay Başkanı Güreş ise, PKK'nın önerisine dikkatli yaklaşılmasını söylüyor.

Bütün bunların yanında, devlet bir yandan uzlaşmayı reddederken diğer yandan PKK'yı kendi istediği sınırlar içerisinde uzlaşmaya zorlamanın bir yolu olarak saldırılarını da yoğunlaştırdı. Devletin kendi açısından çizdiği sınırlar son "Kürt Zirvesi" adı verilen ve bir tür daraltılmış Milli Güvenlik Kurulu toplantısında belirlendi. Buna göre, PKK silah bırakırsa, Olağanüstü Hal kalkacak, pışmanlık yasasının kapsamı genişletilecek, yatırımlara ağırlık verilecek, işsizlik önlenecek, özel sektöre teşvikler artırılacak, asker çekilecek, Kürtçe TV vb. haklar tanınacak, Kürt kimliğinin tanınması gündeme gelebilecek. Devlet açısından en azından şimdilik sınırlar bunlar. Ve bunlar Kürt halkı için hiçbir şey ifade etmemektedir. Bu koşullarda HEP gibi bir parti varken, legal bir parti olarak PKK'ya gerek de yoktur zaten.

TC devleti zor yolunu kullanarak PKK'yı en geri noktalarda uzlaşmaya zorlama politikası izlerken, diğer yandan da yurtsever çevrelerdeki burjuva, küçük burjuva, toprak ağaları ve aydın kesimi kullanarak onu daha da geriye itmek istemektedir. Bugün uzlaşmanın en keskin savunucuları PKK çevresindeki burjuva ve küçük burjuva aydın kesimleridir. Bunlar zaman zaman, sürdürülen faşist terör nedeniyle TC devletini suçsuz gösterme tavırlarına da girmektedirler. HEP'in parti toplantıları neredeyse oligarşiyle kaynaşma toplantıları haline getirilmektedir. Bu kesimlerde şimdi her şey uzlaşmanın gerçekleştirilmesine kilitlenmiştir. Bunun gerçekleştirilmesi için, ama nasıl olursa olsun gerçekleştirilmesi için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Bunlar PKK'nın uzlaşma bataklığına uzanan yolda birer yol açıcı rol oynamaktadırlar.

Öte yandan ister uzlaşma gerçekleşsin, ister gerçekleşmesin, devlet var olan ortamı kendi lehine çevirebilmek için, ulusal mücadelenin tabanını eritebilmek, kendine maddi kitle zemini yaratabilmek için parti liderleriyle Kürdistan gezileri düzenlemektedir. Çeşitli illerde düzenlenen mitinglerde halka şefkat gösterileri düzenlendi, Kürt halkı bir kez daha aldatılmak istendi.

PKK lideri Öcalan 16 Nisan'da Beyrut'ta Talabani, Burkay ve HEP milletvekilleri ile birlikte düzenlediği basın toplantısında, bu kez süresiz olarak ateşkesi uzattıklarını açıkladı. Öcalan "Ateşkes için koşulum falan yok" derken, bir aylık tek taraflı ateşkes süresince hükümetten olumlu sinyaller aldıklarını, bundan dolayı ateşkesi uzattıklarını belirtmektedir.

Sormak gerekiyor: Bu sürede 46 gerillanın öldürülmesi mi olumlu sinyal? İki bin gözaltı mı, yaşanan onca işkence ve tutuklamalar mı olumlu sinyal, yoksa bombalanan, yakılan, yıkılan, zorla boşaltılan köyler mi?

Bir kez uzlaşmacılık gözleri karartmayagörsün, düşmanın timsah gözyaşları dahi olumlu sinyaller olarak değerlendirilir. Uzlaşma platformu olarak öne sürülen koşullara bakılırsa, bugün Kürdistan'da halkın sorduğu soru akla geliyor; "Peki, madem böyle olacaktı, niye o kadar şehit, niye onca zulüm, işkence, kayıp, eziyet?"

Evet, bugün uzlaşma çizgisinde ısrar edenler, Kürt halkının evde, kahvede, işyerinde, köyde, tarlada sorduğu bu soruya cevap bulmak zorundadır.

Bütün bunlara rağmen Kürt halkı yine de savaşanlara ve savaşacak olanlara bakıyor. Çünkü Kürt halkı faşizmin "bir parmak bal" politikasının kendisi için bir şey ifade etmediğini yakın tarihinden biliyor. ✪

Demokratik m

Diyarbakır (Mücadele)- 1980'den sonra Kürt ulusal mücadelesi kamuoyunun gündeminden hiç düşmemiş, silahlı savaşın boyutu ile birlikte gelişme göstermiştir. Fakat yürütülen mücadelenin bazı yanları hiçbir zaman devrimci tarzda kavranamamıştır. Bunlardan en dikkat çekici olanlarından biri de, dönemdeki mücadelenin ve kitle örgütlenmelerinin önemini görememektir.

Demokratik mücadelenin sahiplenildiği, mevzilerin bedeller ödenerek korunmaya çalışıldığı ilk dönemlerde, yurtsever hareketin yaklaşımı "Yasal mücadelelerde insan harcamaya gerek yok" şeklindeydi. Küçümsenen ve yadsınan bu olgu, o dönemlerde kendisini daha çok öğrenci gençlik içindeki dernek çalışmalarında hissettirmişti. Yine pek çok alanda sessizliğin hüküm sürdüğü bu dönemde, cezaevlerinde gelişen devrimci direnişlerin yarattığı, ailelerin örgütlü gücü TAYAD çatısı altında toparlanma önerisi de çeşitli gerekçelerle reddedilmişti.

Demokratik Mücadele Küçümsendi, Pragmatist Yaklaşım Hakim Kılındı

1989-90 yıllarına gelindiğinde, o güne dek verilen mücadele, demokratik kurumların önündeki engelleri belirli oranda ortadan kaldırmıştı. Oluşturulma süreci belirli noktalarda tamamlanmış mevzilerin korunması durumu yaşanıyordu. O döneme kadar demokratik mevzi yaratamayan yurtsever hareketin geliştirdiği politika, Kürdistan'daki mevcut hazır kurumlarda yer almak ve bunlardan sonuna kadar faydalanmak idi. Bu mantık onu Diyarbakır'da '89'da faaliyete başlayan Sosyalist Parti'de çalışmaya dek götürmüştü. Öğrenci gençlik içindeki derneklere de aynı mantıkla yaklaşıldı. İstanbul'daki, Ankara'daki üniversitelerde, gençlik demokratik çalışmaları nedeniyle karşı karşıya kaldığı pek çok gözaltı ve işkenceye rağmen derneklerini savunup meşrulaştırırken, Kürdistan üniversitelerinde bu durum çok daha geri bir noktadadır.Ancak demokratik mücadele konusunda belirli mesafe katedildikten sonra, Kürdistan üniversitelerinde dernekleşmenin başladığını görüyoruz. Yurtsever hareketin gerilla mücadelesi yanında halk hareketlerine yöneldiği, Serhıldanların yaşandığı bu süreçte, demokratik kurumlara küçümseyici, önemsemeyen bir yaklaşım vardı. Gerilla her şeyi halleder, şehirlerdeki potansiyel de demokratik kurumlarda kolayca örgütlenir bakışı hakimdi.

'91'den sonra oluşturulmaya başlanan memur sendikalarında da yurtsever hareketin aynı pragmatist politikası vardır. Kürdistan'da ve özelde Diyarbakır'da me-

Bir dönem demokratik hakları için sokağa dökülen Kürt çalışanlarında şimdi sessizlik hakim.

Röportaj

SAĞLIK-SEN Diyarbakır Şube Başkanı Hasan Gürlek:

"Daha fazla korkacak neyimiz kalmış?"

Diyarbakır'daki sendikalarda sayısal olarak bir artma gözlense de, nitelik olarak bir gerileme görülmektedir. Üyelerin çoğu, sendikaların demokratik mücadeledeki yerini, amacını ve ne yaptığını dahi bilmemekte, sendikalara karşı bir güvensizlik gelişmektedir. EĞİT-SEN'li iki öğretmenin kontrgerilla tarafından katledilmesini protesto etmek amacıyla İçişleri Bakanlığı'na toplu telgraf çekme eylemine sadece 100-150 kişi katıldı.

Bunun nedeni de özgücüne güvenmeyen, oportünist ve reformist kesimlerin düzen partilerine umut bağlamaları, bu umudu kendi kitlelerine aşılamalarıydı. Koalisyon hükümetinin büyük vaatlerle hükümet koltuğuna oturması ve kendini kısa bir sürede kontrgerillaya teslim etmesi ve cumhuriyet tarihinde görülmedik bir açık terör estirilmesi bunlara umut bağlayanlarda umutsuzluğu yeşertmiştir. Bugünkü olumsuzlukların esas nedeni, özgücüne güvenmemedir.

Örneğin, geçen sene hayata geçirilen hiçbir eylem, bu sene hayata geçirilememiştir. Yapılmaya çalışılan birkaç eylem de çok cılız kalmıştır. Sürgünlere karşı çocuk hastanesinde yapılan yemek boykotuna polisin müdahalesi sonucu kitle hemen dağılmıştır.

vziler terk edilmeli

mur sendikalarının gündeme geldiği süreç, memur sendikalarının tam olarak yasallaşmasa da artık ağır bedellerin ödenmesini gerektirmeyen bir süreçti. Yurtsever hareket, demokratik mücadeleyi disiplinli ve örgütlü kitle hareketleri oluşturmaktan çok, potansiyeli yasal kurumlarda toplamak ve var olan potansiyelden kurumlar aracılığı ile daha çok lojistik destek sağlamayı hedeflemiştir. Fakat bunu sürekli kılacak bir kitle faaliyeti yürütülemediği, kitleler gerçek anlamı ile demokratik mücadeleye kanalize edilemediği için belli bir noktada tıkanıklık oluşması kaçınılmaz hale geldi. Devletin saldırıları karşısında geri adımlar atılmaya başlandı.

Var olan kitlesel demokratik hareket, egemen güçleri rahatsız ediyordu. Bu nedenle de devletin hedefi olmaktan kurtulamadı. Kontrgerilla cinayetleri özellikle demokratik alanlarda görev yapan insanları hedef alıyordu. Kontrgerilla cinayetleri yanında, sürgünler, gözaltılar bu insanların kaderi oldu. Bütün bunlardan dolayı, HEP Diyarbakır Şubesi yönetimini yenilemek istediği zaman sorumluluk alacak insan bulamadı. Daha önce görev yapan insanlar yeniden seçildiler. Diğer demokratik kurumlar için de bu durum geçerliydi.

Bireylerin Omzunda Yürüyen Demokratik Mücadele Kesintiye Uğradı

Kürdistan'da kontrgerillanın bireye yönelik ilk cinayeti Vedat Aydın'ın katledilmesi olmuştur. Vedat Aydın, '80'li yıllardan sonra Kürt halkının dilini, kültürünü ve ulusal mücadelesini demokratik cepheden savunmuş ve kitlelere devletin her kurumunda ulusal kimliği savunma bilinci vermeye çalışmış bir insandır. O, Diyarbakır İHD ve HEP teşkilatlarında ilk görev alan insanlardan biridir. Ancak onun katledilmesi, Kürdistan'da demokratik mücadelenin önemli oranda gerilemesine neden olmuştur. Çünkü demokratik mücadele bilinci örgütsel politikalarla değil, bireylerin omuzlarında geliştirilmeye çalışılmaktaydı. Bireyler yok edildiğinde ise, bu geleneği devam ettirecek insanlar çıkmayınca, geri adımların teorisi yapılmaya başlanmış, ovgüler dizilen demokratik kitle mücadelesi artık kötülenmeye ve var olan kurumlardan bile geri çekilmeye başlanmıştır.

VEDAT AYDIN'IN CENAZESİ-Ölümünden sonra Diyarbakır'da demokratik mücadele geriledi.

Kontrgerilla, Kürdistan'daki cinayetlerinde sendikacıları, öğrenci gençlik liderlerini ve insan hakları savunucularını temel hedef haline getirmiştir. İki yıllık faaliyet sürecinde, EGİT-SEN Diyarbakır Şubesi yirmiden fazla üyesini, TÜM SAĞLIK-SEN dört üyesini bu saldırılar sonucu kaybetmiştir. Sendikalardaki kitleselleşme diğer bölgelere göre çok kısa bir süre içinde olabildiğince hızlı artmasına rağmen, harekete geçirilebilen insan sayısının sınırlı oluşu, faaliyet olarak sendikaların yetersizliğini gösteriyor.

Somut bir örnek vermek gerekirse, en son Diyarbakır'da kontrgerilla tarafından iki EGİT-SEN üyesi katledildi. Diyarbakır EGİT-SEN'e üye olan yaklaşık 5 bin eğitim emekçisi var. Fakat cenazeye katılanlar, diğer sendikaların üyeleri de dahil, ancak beş yüze ulaşmıştır. Sendikalardaki üyelerin son zamanlarda aidat ödeme dışına çıkmayan pratiği de düşündürücüdür. Her geçen gün sürgünlerin ve katliamların daha da arttığı bu dönemde, sendikaların giderek daha fazla sessizliğe gömülmesi dikkat çekerken, kitlelerde de bir memnuniyetsizlik gündeme gelmektedir. Buna karşın yönetici ve yönlendirici konumda olanların, bu sessizliği kitlelerin geriliğine ve yetersiziliğine bağlamaları da, kendi gerçeklerini görmek istememenin bir başka teorisi olmaktadır.

İHD ve HEP Teşkilatlarının Kapılarına Kilit Vuruldu

Bölgede ve daha çok kırsal kesimlere gidildikçe kendisini açığa vuran bir olgu da, kapısına kilit vurulan HEP ve İHD temsilcilikleridir. Yasal olarak devletin kapatma kararı olmamasına rağmen, ilçe temsilcilikleri kapanmış ya da istifa etmiş durumdadır. Devletin resmi olarak değil, fakat fiili olarak yöneldiği katliamcı ve yakala-yok et politikası etkin olmuştur. Pek çok yönetici bu nedenle görevlerini bırakırken, görevini inatla sürdürmek isteyenler de en basitinden cezaevlerine doldurulmuştur. Çok sayıda HEP ve İHD temsilcisi bir gece vakti evlerinden alınıp sabah cesetleri bulunmuş, ya da evinden çıktığı bir sırada tek kurşunla katledilme gibi bir bedel ödemek zorunda kalmıştır.

Dikkatimizi çeken diğer bir yan, il teşkilatlarındaki durumdur. Daha önceki süreçlerde il teşkilatları, insan hakları ihlallerinin olduğu her bölgeye bizzat gidip araştırma yaparken, raporlar hazırlarken, şu anda öylesine geri bir konumdadırlar ki, olayları gazetelerden takip eder bir duruma gelmişlerdir. En son cezaevlerinde gelişen baskılar üzerine halktan gelen tepkilere ve tavır koyma taleplerine karşı, İHD ve HEP uzun süre yatıştırma politikası gütmüştür. Ailelerin dayatması sonucu HEP kapılarını açlık grevi için açmak zorunda kalmıştır.

Savaşı ve katliamları her gün her boyutuyla yaşayan insanlardan biraz daha kopan HEP ve İHD gibi kurumlar, şimdi barış çığlıkları atıyorlar, ancak süreçte iyice gündemleşen katliamlara karşı tavır geliştirmede, saplandıkları yasalcılık zinciri engel oluyor. Bu durum, onları katliamlara sessiz kalmak, yani onaylamak pozisyonuna itiyor ve bu tutum da devletin politikalarına bir anlamda çanak tutuyor.

Bugün Kürdistan'da bu platformdaki alanındaki insanların, demokratik mücadelenin içinde bulunduğu tıkanıklıkları görmezden gelmesi, kendi hata ve zaaflarını belirleyip aşma yerine inadına şübjektif doğrularını savunmaları, tıkanıklıkları aşmanın önündeki en büyük engeldir.

TÜM SAĞLIK-SEN Diyarbakır Şubesi Yönetim Kurulu:

"Sinme yok"

(Not: Kişi ismi vermekten çok, yönetim kurulu olarak açıklama yapmayı tercih ettiler ve fotoğraf vermediler. Bu bile Kürdistan'da demokratik mücadelede durumun ne olduğunu açık bir biçimde göstermektedir.)

Sendikalara ve demokratik kitle örgütlerine yönelik baskılar, ulusal baskının bir parçasıdır. Örgütlü bir yapılanmanın varlığı ve baskılara, keyfi uygulamalara karşı konulması nedeniyle çok çeşitli yöntemlerle yıldırımaya çalışılıyoruz.

Üye çalışmalarına yönelik baskılar, üyelerin ev ve işyerlerine telefonla tehdit, yasadışı işler yapıldığı gerekçesiyle işkence ve tutuklamalar -ki sonuçta beraatle sonuçlanıyor- gözaltından sonra sürgünler ve silahlı saldırılar sonucunda 4 şehit arkadaşımız var... Sinme yok. Aksine insanların hıncı arttı. Sendikal faaliyetlerimiz sadece ekonomik talepler etrafında şekillenmedi...

Bir bütün olarak insanı ve toplumsal hakları savunma bilinci ile oluşturulduğu için, ayrıca bölgede yaşanan sıcak savaşın getirdiği bir politik bütünlük var. Bu nedenle yaygın bir gerileme yok. Artan bu baskılar karşısında üyelerimizle diyalog ve çalışmalara daha bir önem veriyoruz.

Elazığ'da demokratik mücadele

Elazığ (Mücadele)- *Elazığ'daki demokratik kurumların bazıları, yönetimi dağılmış, üyelerinin bir araya gelemediği, halkın taleplerine cevap veremeyen boş binalar haline dönüşmüş durumdadır.*

Bunlardan HEP (Halkın Emek Partisi) halka umut vererek kurulmuş, ama sonuçta görüntüden öteye gidememiştir. 91 Nisan'ında gözaltına alınanların ailelerinin parti binasında yaptıkları açlık grevinde, insanlar polis tarafından sürüklenip dövülerek gözaltına alınmış, HEP'den ise pek sahip çıkarı olmamış, üyeler ve yönetin: arasında bu olaydan dolayı çıkan tartışmalar sonucunda birçok kişi istifa etmişti. O günden beri de hemen hemen hiç açılmadı. Şimdi de yönetim kendini feshetmiş durumda. İlçelerin durumu ise merkezdekinden farklı değil.

İHD ise açıldığından bu yana pek fazla çalışma yapmadı. Başkan Av. Metin Can'ın kontrgerilla tarafından kaçırılıp öldürülmesinin ardından, her şey hemen hemen durmuş, istifalar başlamış, yönetimdekilerin ve üyelerin birçoğu dağılmış, karışıklıklar çıkmıştır. İHD, bugün yeni yönetim oluşturulamadığı takdirde emniyet tarafından kapatılacak noktaya geldi.

Memur sendikalarının (SAĞLIK-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, EGİT-SEN, TÜM MALİYE-SEN, TÜM RAY-SEN) kimi açık durumda, kimi ise halen kapalı. 230-240 üyesi ve Karakoçan'da bir temsilciliği olan EGİT-SEN'in Başkanı Cafer Demir "Zaman zaman baskılarla karşılaşıyor ve yapmak istediğimiz birçok şeyi yapamıyor, zorluklar yaşıyoruz. Anayasal güvencemizin olmaması çalışmamızı etkiliyor." diyor.

SAĞLIK-SEN'in açıldığından bugüne değin sürdürdüğü mücadele engellenmeye çalışıldı, üyeleri birçok defa gözaltı ve tutuklamalarla karşı karşıya kaldı. Buna rağmen mücadelesini sürdürme doğrultusunda ısrarla çalışmalarını daha ileriye götürmek için çaba sarf ediyor. Memur sendikaları olarak Elazığ'da ilk defa şube açması, onun yoğun olarak baskı ve gözaltılara maruz kalmasına sebep oldu.

TÜM SAĞLIK-SEN aktif olmasa da işlevini devam ettirmek için açık bulunuyor. TÜM MALİYE-SEN şube açmasına rağmen kapalıdır.

TÜM RAY-SEN'in ise bir şubesi yok, sadece temsilcileri bulunmaktadır. İşçi sendikaları ise sarı sendikacıların boyundurağı altında suskun durumdadır.

EHADKAD (Elazığ Halkı ile Dayanışma ve Kültür Araştırma Derneği) Elazığ'da açılan ilk DKÖ. 1989 yılında açıldı ve o günden bugüne kadar 11 kez kapatıldı. Halkın sorunlarıyla ilgilenen, onlarla iç içe olan EHADKAD, birçok gözaltı, işkence ve baskılarla karşılaştı.

EHADKAD Başkanı Yasemin Kar, : "Bunlara rağmen yine de ayaktayız ve daha inançlıyız. Birçok DKÖ işlevlerini yerine getiremiyor ve pasif kalıyor. Bunun temel nedeni yönetimlerinin çok başlı ve karmaşık bir yapıya sahip olmasının yanında, demokratik mücadele alanında doğru bir bakış açısına sahip olmamaları ve kitlelerini bu doğrultuda eğitip geliştirmemeleridir." diyerek şunu vurguluyor: " Başarısızlıklarını, kolaycılığa kaçarak, bir taraftan devletin baskısına, bir taraftan da kitlenin duyarsızlığına bağlıyorlar ki, bu yanlıştır."

Tunceli'de demokratik mücadele

Tunceli (Mücadele)- Kürdistan'ın genelinde var olan demokratik alandan çekilme olgusu Dersim'de de yaşanmaktadır. Dersim'de demokratik alanda verilen mücadele ve bunun yüklendiği misyonun yerine getirilmesi baştan beri yetersizliklerle beraber yürümüş ve sonuçta DKÖ'lerin bir kısmı eski düzenlerini korurken, bir kısmı da kapıları kapalı olduğundan kimsenin uğramadığı yerler haline gelmiştir.

HEP bürosunun seçimlerden sonra kapatılması, halkla baştan beri var olan kısır ilişkilerin de yok olmasına yol açmıştır. Bir dönem seçimler dolayısıyla çalışmalara başlamış fakat bir süre sonra kendi içindeki sorunlarına çözüm üreteremeyiz. Bir süre kitleyle olan bağlarını geliştirmek için çeşitli kültürel çalışmalar düzenlemiş, cezaevi direnişlerinde destek amacıyla açlık grevleri örgütlemiş fakat kendi sorunları içinde boğulmaktan kurtulamamıştır. Sonuçta İHD de HEP gibi kapısına kilit vurmuştur.

İşçi sendikaları genel anlamda mücadele içinde varlıklarıyla yoklukları arasında gözle görülebilir bir fark ortaya koyamamışlardır. Biçimsel anlamda 1 Mayıs gibi gösterilere katılmaktan başka bir eylemlilikten yoksundurlar. Sendikaların başına sendika ağalarının çöreklenmesinden dolayı, var olan işkollarındaki işçilerin hemen hepsinin sendikalı olması pek fazla bir şey değiştirmemektedir. Memur sendikalarında ise durum farklıdır. Memurlarda ilk sendikalaşmaların başlamasıyla hareketlenen ortam, diğer sorunların çözümünde de olumlu yaklaşımları beraberinde getirmiştir. Fakat bu durumu sindiremeyen polis özelilikte sağlık işkolundaki SAĞLIK-SEN ve TÜM SAĞLIK-SEN yöneticilerini tutuklayıp sürgün ederek mücadelelerini engellemeye çalışmıştır. Buna rağmen sendikalar meşruluklarını korumuş, çalışmalarına devam etmişlerdir. Dersim'de memur sendikalarının açılmasından bu yana memurların örgütlü mücadeleye katılması belirli oranlarda sağlanmışsa da henüz istenilen seviyeye ulaşamadığı da ortadadır. ✪

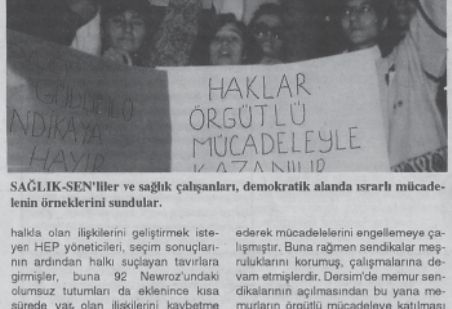

SAĞLIK-SEN'liler ve sağlık çalışanları, demokratik alanda ısrarlı mücadelenin örneklerini sundular.

halkla olan ilişkilerini geliştirmek isteyen HEP yöneticileri, seçim sonuçlarının ardından halkı suçlayan tavırlara girmişler, buna 92 Newroz'undaki olumsuz tutumları da eklenince kısa sürede var olan ilişkilerini kaybetme noktasına gelmişler ve HEP'in kapısına kilit vurmuşlardır.

İHD 1987'de kurulmasının ardından

Röportaj

İHD İkinci Başkanı Ali Ekber Kaya:

"Dernek açık tutulamamıştır"

Bugün İHD Tunceli Şubesi kitle desteğinden yoksundur. Bu durum genelde böyledir. Sorumluluk duyan çevreler dahi dernekle ilgilenmemekte, uğramamaktadırlar. Kitle bağları güçlü olmayan, kitle desteğinden yoksun olan kitle örgütlerinin işlevleri de sınırlı kalır, belli bir çerçeve içerisine hapsolur, aynı şekilde etkisi de kısıtlanmış olur. Bu dernek yönetiminden kaynaklanan bir sonuç değildir. Derneğe gereken önemin verilmemesi, derneğin birtakım eksikliklerine yol açmıştır. Dernek yeterince faal olamamış, açık tutulamamıştır. Olaylara anında ve yeterince müdahale edilememiştir. Bütün bunlara rağmen derneğin yaptığı işler de küçümsenemez. Hiçbir şey yapmayıp eleştirmektense ileriye götürmek için çaba sarf edilmesi gerektiği kanısındayım. İHD ve diğer DKÖ'leri bir yalnızlaştırma, güçsüzleştirme ve işlevsizleştirmeye yönelik çaba ve taktikler göz önüne alınmalı, ona uygun davranılmalı. Özellikle kitle desteği yoğunlaştırılmalıdır. Aksi halde yapılabilenden fazlasını beklemek mümkün olamaz. Mücadeleyi özellikle bu alanlarda yoğunlaştırmanın gerekliliğine inanıyorum. Kitlesellik ve kitleselleşme olmadan ilerlemek olanaksızdır. Bütün kitle örgütleri, kuruluşlar ve sendikalar baskılara, failli meçhul cinayetlere, katliamlara karşı tek yumruk, tek barikat olmak zorundadırlar.✪

Kürdistan

Demokratik mücadele bilinci

Bugün bizim gündemimizden biri Kürt halkının pasifikasyonunun önüne geçmek ve bu saldırılara karşı halkı seferber etmektir. Bunun için yaratıcı olup her çeşit aracı kullanmak, mücadeleyi zenginleştirmek zorundayız.

İşte bu çatışma içinde, yeni mevziler kazanmak, var olan mevzileri de korumak durumundayız. Mücadelenin dişe diş sürdüğü bugünkü noktada, yeni mevziler için seferber olmak, çok çalışmak, yaratıcı ve üretken olmak yanında, var olanları da kitlesel kılmak zorunludur.

Sorun, aynı zamanda bu yeni mevzilerin nasıl kullanılacağıdır da. Tam da bu noktada şu sorular sorulabilir: Kürdistan'da bu mevzileri nasıl kullanacağız? Nasıl bir program oluşturmak gerekiyor? Bu soruna nasıl bakmak gerekiyor?

Demokratik mevzileri en somut haliyle devrim mücadelesi içinde kazanırız. Ve bu mücadele bir yandan geniş yığınları mücadeleye katarken, diğer yandan da en geniş kesimlerin ekonomik-demokratik taleplerini iktidara dayatır. Hak alma mücadelesi yığınları örgütler. Genekleri mücadeleyi bütünleyecek tarzda, bu alandaki mücadeleye gereken önemi vermeliyiz. Kürdistan'daki demokratik mücadeleyi ne abartmalı, ne de yok saymalıyız. İki eğilim de Kürdistan gerçeğini ifade etmez. Ve oradaki mücadeleye zarar verir. Yani ne yok sayıp bu alanı boş bırakmalı, ne de olduğundan fazla rol verip abartmalıyız.

Özellikle şunu belirtelim; Kürdistan'daki koşullar göz önüne alınmadan gündeme getirilecek demokratik mücadele adımları somut olmayacak, mücadeleyi ilerletici bir işlev görmeyecektir. Ayakları havada olan, soyut ve sadece tespit düzeyinde kalan yaklaşımlardan kurtulmak gerekir. Örneğin, Kürdistandaki demokratik mücadeleye İstanbul'daki ya da Ankara'daki gibi bakamayız. Veya orada oynayacağı rolü bekleyemeyiz. Elbette genel perspektif aynıdır, ama Kürdistan'daki rolü, işlevi daha ayrıdır.

Bugün Kürdistan şehirleri eskiye göre daha çok önem kazanmıştır. Oligarşinin göç politikası ile birlikte, Kürt emekçileri şehirleri doldurmuş, hem nüfus olarak, hem de politik olarak şehirlerde bir değişim ortaya çıkmıştır. Kaldı ki, şehirleri göz ardı eden bir politik hat, orada sadece kıra sıkışıp kalmak zorundadır.

Ayrıca, şehirlerde genç nüfus yoğunluğu, işsizlik olgusu, yoksulluğun boyutu çelişkileri daha da derinleştiren olgulardır. En başta da ulusal kimliğe yönelik saldırıların burlarda daha açık biçimde yaşanması söz konusudur. Yine memur, öğrenci, avukat, doktor, mühendis gibi kesimlerin varlığı, potansiyel taşıması, mücadelenin Kürt aydınını etkilemesi ve bu kesimlerin mücadeleye sıcak yaklaşımı da ayrı bir etkendir.

"Nasıl bir program?" sorusuna gelince; Bunlar esas olarak Kürt kimliğinin bilince çıkarılması, Kürt halkının kendi geleceğini özgürce tayin hakkının savunulması, Kürt halkına yönelik saldırı, katliam ve kimliksizleştirme politikalarına tavır alınması, ekonomik-demokratik, siyasal taleplerin savunulmasıdır. Yani Kürdistan'daki bir DKÖ'de çalıştığımız, demokratik mücadelemizin buranın somutunda şekillenmesi gerektiği unutulmamalıdır. Bunun metropollere göre önemi ve boyutu farklı olsa da, her şey gerilla savaşına havale edilemez.

Öte yandan, demokrasi mücadelesi sadece şehirlerle sınırlı değildir. Bütün yerleşim birimleri, köy, kasaba, şehir vb. kapsar. Belki köylüler için kooperatif örgütlenmeleri yanlış değildir. Ama öncelik nedir, enerjimizi nereye vermeliyiz sorusu gündeme geldiğinde, asıl olarak kırda gerillaya göre örgütlenmek öne çıkmaktadır. Yani gerilla savaşına göre örgütlenmeler oluşturmak, gerillaya önem vermek gerekiyor. Ama bu, köylülerin taleplerine sahip çıkılmayacak anlamına gelmez. Zaten gerillanın varlığı da buna bağlıdır.

Şehirlerde geniş yığınları örgütlemek hedefimiz olmalıdır. Her kesime politikalar götürmek gerekiyor. Ve bunlar için oluşturulacak DKÖ'lerin işlev kazanması da böyle bir programa bağlıdır. Demokratik mücadele sadece DKÖ'lerle sınırlanmamalıdır. DKÖ'lerin kapatılabileceği, işlevinin Kürdistan koşullarında sınırlı olacağı da düşünüldüğünde, daha çok yarı legal ve illegal işlerliği gündeme sokmak gerekiyor. DKÖ'ler kapatıldığında bile bu alanlardaki mücadeleyi sürdürmek, kesintisiz kılmak buna bağlıdır.

Kürdistan'ın birçok şehrinde binlerce çalışan kapsayan DKÖ'ler olmasına karşın, bunların işlevi son derece sınırlıdır. Daha doğrusu, devrimci bir anlayışa sahip olunmaması sonucu, o potansiye kullanılamaz durumdadır. Örneğin, binlerce öğretmene hitap edecek EĞİT-SEN gibi sendikalar olmasına karşın, bu potansiyel programsızlık nedeniyle öylece durmaktadır. Elbette tüm kesimler siyasi bir yapılanmayla örgütlenecektir, ama sendika, dernek, kooperatif vb. gibi yapılar da onları mücadeleye katacak araçlar olacaktır.

Pekala, kontrgerilla öğretmenleri katlettiğinde, binlerce öğretmen protesto için okulları boykot edebilir, memurlar, işçiler onları destekleyebilirdi. Yani Kürdistan'da da olsa yaşamı durduracak, saldırılar karşısında tavır alabilecek bir program izleme olanağı varken, bu bugüne kadar pek yapılmadı.

O halde, demokratik örgütlenmeler bu boyutuyla da zengin kılınmalıdır. Yoksa sadece saldırı, katliam ve baskılar karşısında gazete ilanı veren, yasak savma türünden işlerle sürece denk düşmeyen tavırlar alan anlayışları görürüz. Ya da bazı yerlerde olduğu gibi, polis baskısıyla kapısına kilit vurulan, işlevsiz, sadece "eğlenilen", kahvehane gibi kullanılan yerler olurlar. Kolaycı mantık her şeyi gerillaya havale etmiştir. Gerilla elbette yükü taşıyan olacaktır. Ama bu hiçbir şey yapılmamasını getirmez. Örneğin, devletin memurlara, öğretmenlere, sağlık emekçilerine karşı yürüttüğü sürgün ve yıldırma politikası karşısında yapılacaklar vardır. Politika üretildiğinde böyle bir saldırı yanıtsız kalmaz.

Kürdistan'daki şehir mücadelesi yeraltı mantığıyla ele alındığında, gizliliğin önemi ve yeraltının sağlamlığı daha ayrı bir önem taşır. İşte şehir mücadelesi ve demokratik mücadele de bu koşullar içinde, ona göre şekillenmek durumundadır. Demokratik mücadele ve DKÖ'ler bu gizliliği örten, onu besleyen, politika üreten bir yapıda olmalıdır.

Bu başarılamazsa, adı olan kendi olmayan, rolü abartılan, ilişkileri legalize edip dar sınırlara hapseden, insanları deşifre edip geliştirmeyen, gerileten bir durum ortaya çıkar.

Gündelik işler, tembellik, potansiyeli değerlendirememe, emek vermeme, politika üretmeme, pragmatist ve esas olarak milliyetçilik zeminine hapsedilen yaklaşımlar bu alanın başlıca eksikleri olmuştur. Açılım yapan, politika üreten DKÖ'ler oluşturmalıyız. DKÖ'ler işlevsizdir deyip bir kenara bırakmak yerine, onlara işlev kazandırmalıyız. ✪

Pusula

Para ve bütçe az gitti uz gitti ama 500 gün bile düz gidemedi

Bir devletin parasının değeri, bütçenin altın yazısı gibidir. Çünkü istikrarlı ve değer kazanan bir para birimi bütçenin üzerine kol kanat gererken, tersi, bütçenin kolunu kanadını kırar. Bütçe ve para politikası, devletin temel direği gibidir. Bu direk, iktidarın daha önce vaat ettiği gibi, değil 500 günde, 70 yıllık tarihi boyunca hiçbir zaman sağlam bir temele oturmamıştır.

Kesesi delik devlet

Ülkemiz, bu açıdan bakıldığında oldukça "bahtsız"dır. Yıllardır ne paranın değerinden ne de bütçeden yana bir türlü "yüzü gülmemiştir"...

Burada sanırız paranı öyküsünü ve başına gelenleri uzun uzadıya anlatmaya pek gerek yok. Çünkü Kanuni'nin ölümünden sonra II. Selim'in cülüs ücretlerini ve ulufelerini karşılayabilmek için paranın ayarını düşürmesinden bu yana, para bir daha iflah olmamış ve o zamandan beri de inatla halkın başına çorap örmeye devam etmiştir. Bunu hepimiz günlük yaşantımızda yakından biliyor ve görüyoruz. Bütçe ise günlük yaşantımızın her anında karşımıza çıkan maddi bir şey olmadığından, onu ancak Meclis'teki tartışmalardan ve yol açtığı felaketlerden tanıyoruz. O yüzden bütçenin yakın geçmişine bir göz atarak, onun nasıl "kalıptan kalıba" girdiğini ama bu kalıpların hiçbirinin halka bir hayrı dokunmadığını bazı çarpıcı rakamlarla anlatmak istiyoruz.

70 yıldır yapılan bütçelerin çoğu hüsranla sonuçlandı

1923'lü yıllardan bu yana, hiçbir zaman gelir-giden dengesinin sağlanamadığı Türkiye'de, 70 yıldır yapılan bütçelerin 42'si açıkla sonuçlandı.

Maliye ve Gümrük Bakanlığı Bütçe ve Kontrol Genel Müdürlüğünce hazırlanan Bütçe Gider ve Gelir Gerçekleşmeleri (1924-1991) başlıklı çalışmadaki verilere göre, 1923'ten beri ilk bütçe açığı 1925 yılında görüldü. O zaman bütçedeki açık 28 milyon 800 bin liraydı. Bu yıldan sonraki beş yıl boyunca fazla veren bütçe, 1931 yılından sonra bir daha iflah olmadı. Gider fazlaliği artık bütçeyi içten fethetmişti. Bu tarihten sonra, çeşitli aralıklarla gerçekleştirilen bütçelerdeki gelirle gideri denkleştirme çabaları, kalburla su taşımanın ötesine geçemedi.

İlk büyük açık 1977 yılında oldu

Bütçe ilk büyük açığını, 1977 yılında verdiğinde, bütün gözler onun üzerine çevrilmişti. O dönemki açığı gündelik rakamlara vurduğumuzda, devletin elde ettiği her yüz lira karşılığında, 119.68 liralık harcama yaptığı ortaya çıkıyordu. Bu açığın gayri safi milli hasılaya (o yıl içinde ülkede üretilen mal ve hizmetlerin parasal toplamı) oranı 1977 yılında % 4.69 oldu. Bu oran, daha sonraki yıllarda ise, % 1'in altına düşmeyerek, 1991 yılı sonunda % 6.98'e ulaştı. Bu rakam ise, devletin elde ettiği her yüz lira karşılığında, 132 liralık bir harcama yaptığı anlamına geliyordu. En son 1992 yılında ise, bu oran yüz liralık gelirde 190 liralık gider olarak gerçekleşti.

12 Eylül cuntasından sonraki dönem de bütçe açısından pek iç açıcı değildi. 1981, '82 ve '83 yıllarında sırasıyla % 1.47, % 1.63 ve %1.88 olarak gerçekleşen bu oran, ANAP iktidarları döneminde % 2.77'nin altına düşmedi. 1984'te bütçe 508 milyar 291 milyon lira açık verirken, her yüz liralık gelir karşılığında devlet tarafından yapılan harcama ise, 113 liraya çıkmıştı. 1985 yılında %1.85 olarak gerçekleşen bütçe açığının gayri safi milli hasılaya oranı 1986'da %2.94, 1987'de %4.01, 1988'de %3.84, 1989'da %4.40, 1990'da da %4.60 oldu. Böylece de ANAP'ın iktidara geldiği 1983 yılında her yüz liralık bütçe geliri karşılığı 108 lira olan harcama miktarı, 1992'de 180 liraya kadar çıkmış oldu.

Yukarıda rakamlarla anlatmaya çalıştığımız bütçe açıklarında devletin şimdiye kadar bulabildiği tek "çare" Osmanlı'dan kalma para basma yönteminidir. Ancak, Osmanlı'ya hiçbir hayrı dokunmayan, üstelik beylerbeylerinden defterdarlara kadar pek çok kelle alan bu uygulama, doğal olarak Osmanlı'dan sonraki iktidarların da bir işine yaramamış, derdine merhem olamamıştır. Bütçe açığını kapatmak için karşılıksız para basarak derde çare aramak, bir efsaneyi akla getiriyor. Buna göre tarihte tespit edilebilen en eski enflasyon MÖ 367 yılında, Anadolu'da Sinop'ta yaşanmıştır.

O zamanlar para basım işlerini yapmakta olan sarrafın oğlu, Diyojen'in önerisi ve kralın onayıyla, altın paralara bir miktar bakır karıştırılarak piyasaya fazla para sürülmüş ve bu yüzden halk isyan edince, kral Diyojen ve oğlunu cezalandırarak sürgüne göndermek zorunuda kalmıştır.

Diyojen bu olaydan sonra bir daha paraya elini sürmemiş, Atina'ya giderek felsefeyle uğraşmıştır. Bundan sonra Atina sokaklarında gündüz fenerle dolaşarak faziletli ve erdemli adam aradığı, Büyük İskender'e "gölge etme başka ihsan istemem" dediği ve bir fıçı içinde yaşamaya çalıştığı rivayet edilir.

Kıssadan hisse çıkartmak gerekirse, bütçe ve parayla "fazlaca oynayanın" sonunun bir fıçı içinde yaşamayla noktalanacağını sanırız söylemeye gerek yok. Tabii bulunabilirse...

Yolsuzluk, kaçakçılık, mafya ve devlet

"Biz milletvekilleri senelerdir mafya gibi çalışıyoruz"

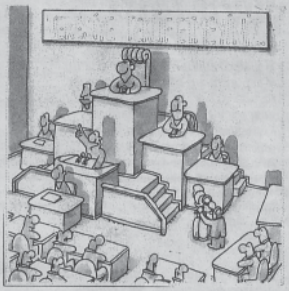

500 gün doldu. Artık ikinci 500 günden yenmeye başlandı. Bu süre içerisinde iktidarın vaatlerinden hiçbiri gerçekleşmedi, aksine karşı çıktıkları ne kadar pis iş varsa, çok daha fazlasını yaptılar. Yolsuzluklar da bunlardan biriydi. Bu konuda o kadar çok örnek var ki, hangi birini sıralayalım. İyisi mi, biz şimdilik sadece kendi itiraflarından bazılarını vermekle yetinelim. İşte ANAP İzmir Milletvekili Cengiz Bulut'un itirafları. Usulsüz tayinler, torpiller, krediler, hazineden arsa temini gibi işlerin, milletvekillerinin günlük işleri arasında olduğunu bir güzel anlattıktan sonra bu işleri yapan "aracı" milletvekillerinin %10'la çalıştığını da söylemeyi unutmuyor.

Maliye Bakanlığı Gümrükler Müdürü'nün anlattıkları ise bunun üzerine tuz biber ekiyor. Bakanlar ve milletvekilleri dahil tüm bürokratların kaçakçılık yaptığını, bazı tanınmış simaların valizlerinden yüz milyonlarca liralık kaçak yedek parçalar çıktığından tutun da, tarihi eser kaçakçılığına kadar uzanan bir soygun ağını açıklıyor. "İltimasla", "rüşvetle" gümrük aramalarından muaf tutulan milletvekillerine soruyor: "Sen ithalat mı yapıyorsun kardeşim devlet adına?" Sürekli ölümle tehdit edildiğini söyleyen Gümrükler Müdürü Ramazan Uludağ, Demirel'den destek ararken kurda kuzu teslim etmeye çalışanlara benziyor.

Bugün bakanlıklarda, valiliklerde, belediyelerde, PTT, TEK vb. her türlü kurumlarda, hastanelerde rüşvetsiz, aracısız iş görmek imkansızdır. Her seferinde "hesap sorma" vaatleriyle işbaşına gelen iktidarlar, daha büyük yolsuzluklarla eskiyi aratır hale getiriyorlar. Yine her seferinde hesabı görülen, defteri dürülen halk oluyor. Tıpkı bir Amerikan fıkrasında olduğu gibi:

New-York'un banliyölerinden biinde bir parkta 10 yaşlarında bir çocuk hıçkıra hıçkıra ağlamaktadır. O sırada parkta gezinmekte olan bir adam çocuğun durumunu görünce neden ağladığını sorar.

- İki dolarım vardı. Bir dolarını bir amca aldı kaçtı.

Adam müthiş sinirlenmiştir. Utanmaz kapkaçcıya ağız dolusu küfürler savurur. Ve gayet babacan bir tavırla çocuğun başını okşayarak sorar:

- Yalnızca 1 dolarını aldığına emin misin? Diğer dolanı duruyor mu? Sakın onu da almış olmasın?

Çocuk avucunu açarak "Hayır, diğeri işte burada duruyor" der. Demesine der ama, o anda 1 dolarını da avucundan kapar adam, çocuğun şaşkın bakışları arasında hızla uzaklaşmıştır bile!..

Olmayacak duaya amin denmez ki!

Biri koalisyon iktidarının bakanlarının başı... Diğeri ise Ekonomiden Sorumlu Devlet Bakanı.

İkisi için de şimdiye kadar burjuva basınında "ilgili ilgisiz" pek çok şey söylendi. Kah aralarına kara kedi sokuldu, kah aralarından su sızmadı... Ama şimdi ikisi de omuz omuza vermiş, açmışlar avuçlarını göğe, bir umut arıyorlar.

Onlar yerde bulamadıklarını gökte arayadururlarken, gazetelerde artık harcamaları karşılamaya yetmeyen 250 binlikler yerine yeni 500 binlik banknotların piyasaya çıktığı "müjdelendi". Bütün bunlar olurken de, piyasaya yaklaşık 50 milyar lirayı aşkın para sürüldü; yani yani bu oranda karşılıksız para basılacağından söz ediyorlar. Bunların başımıza ne yeni işler açacağı ise hepimizin malumu.

Hal böyleyken, Demirel ve Çiller her halde hala olmayacak duaya amin diyecek insanlar arıyorlar. Şimdiye kadar pek çok kez canını yaktıkları insanlardan pek ses çıkmıyor olsa gerek ki, öylece elleri gökyüzüne doğru açık kalakalmışlar...

Aşağıdaki yazı Devrimci Sol dergisinin 5. sayısından alınmıştır.

Savaş örgütü ve

Hareketimiz içinde bir "darbe" nasıl olabildi? Harekete ve sürece yakından vakıf olmayan kimi insanlarımızın sorduğu bir soru bu. Bugüne kadarki çeşitli yazılarda bu sorunun yanıtı belli yanlarıyla verildi. Darbecilerin kişisel özelliklerinden 12 Eylül'ün insanlarımızın beyninde bıraktığı tortulara, hareketimizin 60'a yakın savaşçı ve önder kadrosunun katledilmiş olmasına kadar pek çok etken vardır bu sorunda. Ancak kuşkusuz sorunun özü, içinde yaşadığımız sürecin bir "savaş" süreci olması ve bu savaş sürecinin küçük burjuvaziyi sıkıştırmasıdır. Darbe, bu süreci göğüsleyemeyen küçük burjuvazinin bir çıkışıdır. Bu "çıkış" bu nedenle başından itibaren bir "tasfiyecilik" süreci olarak biçimlenmiştir.

Savaş, devrimci hareketin gelişimiyle birlikte kendini daha fazla hissettiriyor ve her an kendini gösteriyor.

SAVAŞI YAZMAK VE YAŞAMAK

"Düşmanın üzerine koşar adım yürümek, heyecan sarhoşluğu içinde kendinden geçmek varken, kim her yandan vınlayan mermilere ve vurulup düşen insanlara aldırış eder. Bir an gözümüzü kapayıp, kimin vurulacağını, kimin sağ çıkacağını bilmeden ölümün soğuk kucağına atılmak, nihai zaferin altın eşiğinde ihtiramızın can attığı lezzetli mevyelere uzanmak zahmetli bir iş sayılabilir mi? Hayır, zahmetli olmak şöyle dursun, görründüğünden de kolay bir şeydir bu!" (1)

Evet, kolaydır. "Savaş gerçeği" uzağımızdayken kolaydır her şey. Savaş sahnesine yaklaştıkça, mermiler kolumuzu başımızı sıyırıp geçmeye başladıkça savaşın ciddi yanı, gerçek yanı ağır basmaya başlar. Birdenbire, tanıdığımız biri, savaşı hafife aldığımızdan dolayı ölümün yanına yaklaşamayacağını düşündüğümüz biri vurulup yere düşer. Üç, beş, on şehidin haberiyle açılır gözümüz. Bir üsümüzün ortasında patlayan bir el bombası sarsar yürekleri. Bir adım daha attık mı, etrafımızı kasıp kavuran savaşın tam ortasında buluruz kendimizi. Ve işte o anda "zaferin altın eşiğinde" sırtından soğuk terler dökülür küçük burjuvanın. "Savaş gerçeği"nin sözlü ifadesiyle bizzat yaşanmaya başlanması arasındaki farktır bu.

"SAVAŞ GERÇEĞİ" BİR TEORİK TESPİT DEĞİL, YAŞAMIN, MÜCADELENİN KENDİSİDİR

"Savaş gerçeği" devrimci hareketimizin yaşadığı atılım sürecinin gelişmesine paralel olarak giderek daha fazla kullandığımız bir kavram haline geldi. "Bir savaşın içindeyiz" diye başladık bütün yazılarımızı ve konuşmalarımızı. Her şeyin bunun odağında düşünülmesi gerektiğini belirttik. Ama bunu örgütsel bütünlük içinde ne ölçüde başarabildik. Gerçekten de bu gerçeğe tam anlamıyla ayak uyduracak düzeye gelebildik mi? Bu soruya rahatça evet dememiz mümkün değildir. Çünkü bunu teorik olarak tespit edip söylemekle, onun gerçekliğini kavramak, dahası yaşamak aynı şey değildir.

'90 Mart kararlarıyla belirlediğimiz atılım sürecinin pratikte varacağı yer, alacağı şekil savaşın kendisidir. Savaşın içinde olmak, sıcaklığını her an hissetmektir.

İşte bu anlamda da hareket olarak, yeni bir sürecin kararlarının alındığı bu andan itibaren, süreci bir "savaş" süreci olarak tanımlamaya başladık. Ve kadrolara, kitlemize bu gerçekliği kavratmayı, kadrolarımızı bu gerçekliğin gerekli kıldığı niteliklere sahip bir düzeye getirmeyi önümüze temel görev olarak koyduk.

Teorik olarak pek çok şey yazılıp söylendi bu konuda. Görünüşte kadrolarımızın çoğu bunu kavramıştı. Konuşmalarında, raporlarında bunu dile getiriyorlardı. Ama pratikte olup-biten ilkesizlikler, kural ihlalleri, savaşı geliştirip yaygınlaştıracak adımları atmadaki ciddi sorunlar, hantallıklar, bunun pek de öyle olmadığını gösteriyordu.

Evet, süreç bir "savaş" sürecidi, ancak bu sürecin pratikte nasıl şekillenieceğinin, alanlar özgülüne, örgüt yapımız ve işleyişimize nasıl yansıyacağının tam/açık bir yanıtı yoktu kimi kafalarda. Kimileri ise bu gerçeği kavradıkça, bu sürecin şekillenmesini ve faturasını görmeye başladıkça, ayak sürümeyi politika haline getirdi.

İktidarı hedefleyen, iktidara silahlı mücadele temelindeki bir devrim stratejisiyle ulaşılacağını söyleyen/savunan bir hareketiz. Ve bundan dolayı da varlığımız, güçlenmemiz, iktidara karşı silahlı mücadeleyi sürdürmekten, bu mücadeleyi sürekli büyüyen bir doğrultuda geliştirmekten geçiyor. Oligarşinin saldırılarını göğüsleyebilmenin, halka güven vermenin yolu da buradan geçiyor. Savaş oligarşinin dayatmasıdır, ama onu bir kez kabul ettiğimizde, geliştirmek, yaygınlaştırmak da bizim için üzerinden atlanmaz bir görevdir.

"Savaş gerçeği" tanımımızın pratikteki karşılığını şehitlerimizle kavramaya başladık. Özetle söylersek, "savaş gerçeği"nin düşmanla olan çatışmamızdaki ifadesi, mücadelenin acımasızlığı, katliamlar, kayıplardı. "Savaş gerçeği"nin içimizdeki ifadesi ise "tasfiyecilik, darbecilik" oldu.

İktidarı hedefleyen, iktidara silahlı mücadele temelindeki bir devrim stratejisiyle ulaşılacağını söyleyen/savunan bir hareketiz. Ve bundan dolayı da varlığımız, güçlenmemiz, iktidara karşı silahlı mücadeleyi sürekli büyüyen bir doğrultuda geliştirmekten geçiyor. Oligarşinin saldırılarını göğüsleyebilmenin, halka güven vermenin yolu da buradan geçiyor. Savaş oligarşinin dayatmasıdır, ama onu bir kez kabul ettiğimizde, geliştirmek, yaygınlaştırmak da bizim için üzerinden atlanmaz bir görevdir.

Bu koşullar altında savaş geliştikçe tutsaklıkların, ölümlerin, kayıpların olması da kaçınılmazdır. Mücadele eden, devrime bu zorlu, engebeli, dolambaçlı yoldan geçerek gideceğini açıklayan bir örgütün bunları yok etmesi, yaşamaması mümkün değildir. Ama sorun, bunları en aza indirmek ve bunlara rağmen savaşı geliştirebilmektir. Her şeye rağmen savaşı geliştirebilmek... "Savaş gerçeği"ni kavramanın anlamı budur. Bunu hayata geçirebildiğimiz ölçüde bu gerçeği kavramışız ve önümüz açık demektir.

Devrimci hareketin yaşadığı her kaybı, her operasyonu, neredeyse oligarşinin ağzından "ne oluyoruz?", "bitiyor muyuz?", "büyük darbe", "felaketin eşiği" diye değerlendirmek, küçük burjuvazinin "savaş gerçeği"nin içine bir türlü giremeyen ruh halinin ifadesidir. Devrim yürüyüşünde işkenceler, katliamlar hiç olmayacakmış gibi; devrimci hareket hiçbir kadrosunu, önderini kaybetmeyecekmiş gibi düşünmekte. Tersine, devrimci düşünceyi, odağında "şiddet" olan bir iktidar çizgisini kılavuz edinenler her düzeyde bu tür kayıplara, katliamlara hazırlıklı olmak durumundadırlar. Örneğin 12 Temmuz sonrası kimilerinde yaşanan "şok", "panik", "duygusallık" Devrimci Sol kültürüne, geleneklerine ters düşen bir anlayıştır. Hele öylesi anlarda içine girilecek bir ruh hali hiç değildir. "Bu bir savaş" derken, "savaşın içindeyiz", "mücadele boyutlanıyor, acımasızlaşıyor" derken neyi kastediyorduk?

Onlar yalnızca heyecan verici, coşku ve motivasyonu amaçlayan tespitler miydi? Oligarşinin açtığı savaşı kabul etmek ve mücadeleye iktidar perspektifiyle bakmak soldan bizi ayıran en önemli yanlarımızdır derken, bu yalnızca bir "söylem" farkı mıydı? İşte bu sorulara verilecek yanıtlar bizim olayı ne ölçüde kavradığımızın ve savaşı gerekleriyle ve sonuçlarıyla ne ölçüde benimseyip/içselleştirebildiğimizin ölçüsü olacaktır.

İktidarı hedefleyen devrimci hareket, e dahi bayrağını göndere çekiyor.

Hareket olarak '89 sonrasında kurumlaşmalarımızı az-çok tamamladığımız bir noktada, silahlı eylemleri başlattığımızda, uzunca bir süre "kayıp vermeyen", "eylem yapıp adam yakalatmayan" bir örgüt tablosu çizdik. Adeta bir "esrar perdesi" arkasında "efsaneleşen" bir örgüt imajı söz konusuydu. Bunun hep böyle sürüp gideceğini düşünmek mücadeleden, mücadelenin kayıplarla ilerleyerek gelişeceğinden, bedellerinden, savaşın mantığından hiçbir şey anlamamaktı. Silahlı mücadeleyi halkın doğrudan katılımıyla yaygınlaştırıp, yürütmeyi hedefleyen ve dar da olsa kendi politik-askeri örgütlülükleriyle silahlı savaşı bir ölçüde yaygınlaştıran bir hareketin kayıplar, şehitler vermemesi ve daha başka tür kayıplara uğramaması mümkün değildir.

Savaşta iki taraf vardır. Ve savaşın esprisi bir iradenin karşı tarafa kabul ettirilmesidir. Bu "kabul ettirme"nin odağın-

savaşın yasaları

daysa "şiddet" vardır. *"Demek oluyor ki savaş, hasmı irademizi yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketidir."* (2) "Şiddet"in sürecin, yanı irademizi kabul ettirinceye kadarki dönemin tümünde belirleyiciliğini kabul etmek mümkün değildir.

"Savaş bir şiddet hareketidir ve bu şiddetin sınırı yoktur. Düşman taraflardan her biri diğerine iradesini kabul ettirmek ister, bundan da karşılıklı bir eylem doğar ki, kavram olarak ve mantıken sonuna kadar gitmeyi gerektirir." (3)

İşte savaşın bu mantığından dolayıdır ki, kimse onu "yumuşatmayı" düşünmemelidir. Yumuşatmak, bedelleri olmayan bir savaşı yürütmek hiç mümkün olmamıştır. Ya savaşın bir tarafı olarak savaşın gereklerini yerine getirirsiniz ya da çekilirsiniz, boyun eğer teslim olursunuz.

Bugün düzenin uyguladığı tüm politikaların bir açmazın ifadesi olduğu doğrudur. Ama bu asla onu küçümsemeyi, onun kısa sürede teslim olacağını düşünmemizi beraberinde getirmemelidir. Tersine sınıf gerçeğinin, çıkarların-çelişkilerin uzlaşmazlığının bir sonucu olarak, egemen sınıfların varguçlarıyle, kendi yasalarını çiğneme pahasına saldırgan bir tavra girmesi beklenmelidir. Yaşadığımız süreç bunu fazlasıyla ortaya koymaktadır.

İzlenen politikalara bakalım. Devlet ve iktidar kendileri için taşıdığı risklerle birlikte, kamuoyunu bütünüyle karşılarına almalarına rağmen izledikleri katliam politikasını sürdürmektedirler. Yanı kendi mantıkları içinde teslimiyet ve uzlaşma politikalarını dayatmaya ve savaşı sonuna kadar götürmeye çalışmaktadırlar. Oligarşi, çıkarlarının fazlasıyla bilincindedir, bu çıkarları korumanın gerektirdiği şiddetin kaçınılmazlığının da farkındadır ve bunu tereddütsüz, açıkça uygulamaktadır. Bu gerçeğin en az oligarşi kadar bilincinde olmak durumundayız.

Savaşın içinde olmak bunları kavramaktır. Ve bunların yaşanmasına, pratiğine gerçekten hazır olabilmektir. Savaştan, savaşın içinde olmaktan heyecan ve coşkuyla söz edip "savaşıyoruz" diyebilmenin gururunu taşıyıp bu işin gerçekliğinin uzağında olan küçük burjuvazi, Nazım'ın şiirinde anlattığı "derya içre olup da deryayı bilmeyen balık"tan farksızdır. Aslında macera peşindedir. Gerçekliği görüp uyanıncaya kadar bu macera sürer.

HERHANGİ BİR ÖRGÜTE DEĞİL, BİR "SAVAŞ ÖRGÜTÜ"NE İHTİYACIMIZ VAR

"Savaş ciddi bir amaca yönelik ciddi bir araştır." (4) Evet, savaş bir araştır. Devrimci halk iktidarı gibi düzeni, düzenin sınıf konumlanışını temelinden değiştirecek bir amaç için savaşmak gerekiyor. Savaşı yürütmek için de araçlara ihtiyacımız var. Bu en özlü ifadesiyle bir "savaş örgütü"dür.

Devrim pratiğinin asli öğesidir "örgüt". Yaşadığımız koşullar bize yıllarca barışçı mücadele temelinde, klasik kitle çalışmasıyla uzunca bir dönem "hazırlık" yapıp bir "ayaklanma"yla iktidarı almanın mümkün olmadığını gösterdiği içindir ki, biz yalnızca bir "örgüt"ten değil, başından itibaren bir "savaş örgütü"nden söz ediyoruz.

Oligarşinin ideolojik, politik ve askeri her türden saldırısını göğüsleyebilecek ve giderek politik-askeri düzeyde oligarşiye karşı saldırıyı geliştirebilecek düzeyde ideolojik ve askeri donanıma sahip bir örgüttür bu. Çünkü bir kez başladığında bir tarafın teslim olmasına ya da yok edilmesine kadar giderek tırmanacak olan savaşı göğüsleyebilmek, her şeyden önce bu donanıma sahip güçlü bir örgüt ve güçlü bir önderlikle mümkündür.

Savaşı kitleselleştirebilmek, devrimci askeri örgütlenmeye yığınsal bir akışı sağlayabilmek, güven vermekten, güç olduğunu kanıtlayabilmekten geçiyor. Ve güvenin temelinde de savaşı yürütmekteki ısrar ve istikrar yatıyor. İşte bu yüzden sürecin başında "her koşulda savaşabilecek bir örgüt" hedefini önümüze koyduk. Bu doğrultuda adımlar attık. Savaşan bir örgütün politik-askeri yeraltı kurumlarını yarattık.

"Savaş örgütü" deyince, revizyonizmin, oportünizmin çoğu kez kullandığı gibi genel bir tanım olarak kullanmıyoruz bunu. İçinde yaşanılan koşulların farklılığını ve bu farkliliğin ortaya çıkardığı örgüt biçimini görmezden gelip "RSDİP de bir savaş örgütüydü" gibi yaklaşımlar da bu kavramı açıklamaz. "Halkın savaştığı her savaş halk savaşıdır" der gibi şöyle ya da böyle devrimci mücadele yürüten her örgütü "savaş örgütü" saymak, böyle tanımlamak mümkün değildir. Bu, savaş örgütünü karikatürize etmektir.

Savaşa, halk savaşına, savaş örgütüne KP'lerden aşırma şablonlarla yüzeysel açıklamalar getirerek, yıllar boyunca "yaşıyor, savaşıyor" sloganlarıyla bir şeyler yaptıklarını sananların, gerçekte savaşla uzaktan yakından ilişkisi olmamış, "silahsız bir savaş"ın tercihini yapmışlardır. Sonuçta da ortaya elbette ki kayda değer bir pratikle birlikte halkı etkileyecek bir güç çıkmamıştır. Egemen sınıfların kendi halkına karşı durmadan silahlandığı, devleti "sivil" hükümetleri bile içerecek tarzda "askeri" bir aygıt olarak güçlendirdikleri bir durumda, egemen sınıfların bu iktidarı kendiliğinden terk etmeyeceği, savaşın faturasını halka pahalıya ödettirmeye çalışacağı açıktır. Bu mekanizmayı yıkmak için halkın silahlanması, halkın silahlı savaşı ve halkın silahlı örgütlenmesi açık bir zorunluluktur. Tersini düşünen yalnızca kendini aldatıyor, ya da iktidar sorunu diye bir sorunu yok temektir.

Bugün ülkemizde halkın iktidar savaşını yürütme iddiasında olan devrimci bir örgüt, aynı zamanda askeri bir güç olmak zorundadır. Karşı-devrimin mücadeleyi reformlarla değil, baskı, gözaltı, tutuklamalar, cinayetler ve katliamlarla engellemeye çalıştığı bir ülkede, karşı-devrimci savaşın dayatıldığı bir ülkede buna elbette silahlarla yanıt verilmek, bu savaş devrimci iç savaşa dönüştürülmek zorundadır.

Bu koşulların, süren açık savaş gerçeğinin üzerine durmayan, özünde savaşı kabul etmek istemeyen tespitler, sürecin pratik ihtiyaçlarına yanıt vermeyecektir.

Bugün hemen herkes oligarşinin halka karşı hem cinayetleriyle, katliamlarıyla, operasyonlarıyla askeri anlamda, hem de demagojileriyle, medyanın gücüyle psikolojik anlamda bir savaş açtığında hemfikir. İstisnasız tüm grupların yayın organlarında bu tespit yapılıyor. Bu tespiti yapanın atacağı tek bir adım vardır: Oligarşinin savaşına yanıt vermek; bu saldırıları püskürtmek, halka güven vermek ve halkı kazanmak için SAVAŞMAK. Ama bu tespiti yapanların büyük bölümünün silahlanmaktan, savaşmaktan uzak olduğunu görüyoruz. İşte bu bizim farkımızdır. Biz bir tespit yapıyorsak eğer, bunu salt durumu tanımlamış olmak için, teorisini yapmak için değil, sınıf mücadelesinin pratik ihtiyaçlarını çözümlemek ve sınıf mücadelesini ilerletmek için yapıyoruz demektir. "Savaş örgütü"nün gerekliliği işte bu tahlilimizin ve yöntemimizin sonucu olarak ortaya konulmuş ve bu doğrultuda pratik adımlar atılmış, kurumlar yaratılmış, politik-askeri örgütlenme anlamında Türkiye devrimine yeni deneyimler kazandırılmıştır.

Bu örgütün "askeri" niteliği kuşkusuz yalnızca güvenlik için silahlanmanın, çok gerekli hallerde birkaç kamulaştırma ve birkaç cezalandırma için özel profesyonel ekipler oluşturmanın ötesindedir. Oligarşinin baskı cihazına karşı sürekli bir silahlı mücadeleyi örgütleyecek, giderek "ordu"ya, "cephe"ye dönüşecek türde askeri örgütlenmelerin gerekliliğidir söz konusu olan. Bu, silahlı mücadeleyi halka yayan bir anlayıştır. Böyle bir anlayışa sahibiz, çünkü tek tek silahlı eylemler oligarşiyi zor durumda bırakır, onun güçsüzlüğünün kanıtlanmasına, kadrolarının psikolojik çözülüşünün sağlanmasına hizmet eder, ancak bitirici hamlenin, sonuç alıcı vuruşun yerine geçmez. Kitleleri silahlandırıp, devrimci iç savaşın doğrudan tarafı haline getirebildiğimiz ölçüde oligarşinin bunalımı derinleşecek, toptan çöküşü hızlanacaktır.

Kuşkusuz savaş örgütünün niteliğini belirleyen şey tek başına bu türden politik-askeri örgütlenmelere sahip olması da değildir. "Savaş örgütü" tanımımızın içini dolduran bir başka yan, örgütlenmenin askeri yanıyla birlikte, örgütün hangi alanında/biriminde olursa olsun tüm üyelerimizin "savaşçı" bir ruh ve bilinçle şekillenmiş olmasıdır. Faşizm koşullarında mücadele yürütmek zorunda oluşumuzun, her alandaki mücadelenin oligarşiyle bire bir hesaplaşmalarla yürütülmesinin, yeri geldi mi yüz yüze çatışmanın ve karşı-devrimin açtığı savaşın hiçbir kesimi dışta bırakmamasının bir gereği olarak böyledir bu.

Uzun vadeli düşünülmüş, halkı silahlı mücadeleye katan politik-askeri örgütlenmeler ve devrimci safların bütününü kapsayan savaşçı bir ruh... Hareketimiz başından itibaren bu iki noktaoa böyle bir anlayışa ve şekillenmeye sahip olmuştur. Cunta dönemi dahil olmak üzere hep "silahlı savaş" perspektifiyle hareket edilmiştir.

Savaşı büyütebilmek, güven duymaktan, güç olmaktan ve ısrar-istikrardan geçiyor. Bunun için her koşulda savaşabilecek bir örgüt olmak gerekir.

Devrimciler olarak her türlü fedakarlıkla birlikte, yeri geldiğinde ölümü göze alabilmek bu noktada düşmana karşı en büyük üstünlüğümüzdür. Kişi olarak inancımızla, kararlılığımızla, cesaretimizle ölümü hiçe sayabildiğimiz nokta, halk olarak devrimci önderliğe ve kurtuluşumuza olan inançla korkunun eşiğini aşıp ölümü sıradanlaştırabildiğimiz an, düşmanın yenilgisinin kesinleştiği, zaferimizin güvence altına alındığı andır.

Savaş gerçeğini özümsemiş bir hareket, süreç içinde şehirde ve kırda alternatif güç olacaktır. Ezilen halkların ve emekçilerin umudu olacaktır.

Hareketimizin ricat sürecinde yer yer bu perspektif gözden kaçınılsa da örgütümüzün değerlendirme, eleştiri-özeleştiri mekanizmaları içinde sürece müdahale edilip, mücadele tekrar bu zeminde sürdürülmüş ve uzun vadeli, iktidara dönük, orduyu hedefleyen politik-askeri örgütlenmeler bu süreçte yeniden daha yetkin bir anlayışla şekillendirilmiştir. Silahlı Devrimci Birlikler ve milis örgütlenmesi gibi örgütlenmeler ordulaşmanın temeli olarak ele alınmış, asıl hedefin tüm ülkede, kırda, şehirde gerilla savaşının büyüyerek halk ordusunu yaratmak olduğu ortaya konulmuştur.

Savaşın belli bir noktasından itibaren Devrimci Sol savaşçıları, şehir ve kır silahlı birliklerimiz teknik olarak mükemmele yakın hazırlanmış vur-kaç eylemlerinin ötesine geçip düşmanla açık çatışmaya ve sürekli bir eylemlilikle düşmanı en dar alana hapsetmeye yöneleceklerdir. Gelişmenin belli bir noktasında düşman güçlerinin imhasına yönelik bir taarruz çizgisi, askeri-politik hattımızın omurgasını oluşturacaktır. Bu noktada eylemlerde belli bir oranın üstünde risk kabul etmeyen "sağlamcı"lık da aşılmak zorundadır. Çünkü bu mantığın sonucu eylem çizgimizde statükoculuktur. Düşmana karşı gösterilmesi gereken devrimci refleksin dumura uğratılması demektir.

Her süreçte askeri örgütlenmelerimizi tekrar tekrar gözden geçirip, yetkinleştirmek, eylem çizgimizin önünü açacak taktikleri üretmek zorunludur. Çünkü farklı süreçlerin ihtiyaçları da farklıdır. THKP-C'nin politik-askeri örgütlenme düzeyi ve biçimiyle '79-80'lerdeki Devrimci Sol'un politik-askeri örgütlenmeleri farklıdır. Ama Devrimci Sol'un '79-'80'lerdeki askeri örgütlenmeleri ve taktikleriyle '90'lardaki askeri örgütlenmeleri de farklıdır. Farklı da olmak zorundadır. Farklılık daha gelişmiş, daha yetkin mekanizmalar yönünde oldukça, bu hedefle aramızdaki mesafenin kısaltılması anlamını taşır.

Kitleleri kazanmak savaşmayı, savaşmak ise bu savaşın kurmaylığını üstlenebilecek bir örgütü gerektiriyor. İşin özü budur. Bir "savaş örgütü" bu savaşta sonucu tayin edecek en güçlü silahımızdır. Düşmanın tankının, topunun, milyonluk düzenli ordusunun karşısına çıkaracağımız, halkı savaştıracak güç budur.

SAVAŞ ÖRGÜTÜ İLKELERİ VE KURALLARIYLA HAYAT KAZANIR

Savaş kendi nesnel yasaları olan bir olgudur. Kendine özgü kuralları vardır. Savaş örgütü, kurallarını oluştururken, savaşın bu nesnel yasa ve kurallarını göz önünde bulundurmak zorundadır. Savaş örgütünün kuralları işte bu yüzden herhangi bir örgütün kurallarının ötesinde bir şekillenmeye denk düşer.

Savaşın kuralıdır. Bir kez başladığında –amaçlarından, sınıf çıkarlarından vazgeçmeksizin– kimse onu geriye döndüremez. Her iki taraf için de geçerli ve gerekli olan savaşın ihtiyaçlarına yanıt vermektir. Savaşın gereğini yerine getiremeyen taraf için bir tek sonuç mümkündür: YENİLGİ.

Yeni süreçle birlikte kurallı bir örgüt olmalıyız dedik. Çünkü kuralların değil, kuralsızlığın egemen olduğu bir örgütle savaş yürütülemez.

Savaşı kitleselleştirebilmek, devrimci askeri örgütlenmeye yığınsal bir akışı sağlayabilmek, güven vermekten, güç olduğunu kanıtlayabilmekten geçiyor. Ve güvenin temelinde de savaşı yürütmekteki ısrar ve istikrar yatıyor. İşte bu yüzden sürecin başında "her koşulda savaşabilecek bir örgüt" hedefini önümüze koyduk. Bu doğrultuda adımlar attık. Savaşan bir örgütün politik-askeri yeraltı kurumlarını yarattık.

Kurallar, savaşın bir tarafı olarak savaş arenasındaki varlığımızın kesintisizliğini sağlamak ve savaşın kayıplarını en aza indirmek için gereklidir. Bu gerekliliğin bizi en fazla sarsan kanıtı bizzat 12 Temmuz ve 17 Nisan'dır. 12 Temmuz, 17 Nisan operasyonları soruşturulmuş ve karşımıza çıkan sonuç, ilkesizliklerimiz, kuralsızlıklarımız, kısacası hatalarımız olmuştur. Savaş acımasızdır. Çünkü sınıf savaşının sonunda kaybedilecek ya da kazanılacak bir iktidar vardır. Bir sınıfın çöküşü, bir halkın kurtuluşu vardır. Savaş örgütünün kuralları da acımasız olmak zorundadır. Savaş hiçbir lükse izin vermez. Kurmaylığından askerlerine kadar tam bir savaşçı ruh halini gerektirir. "Demekçi" bir kafa yapısıyla, "legalist" bir kafa yapısıyla savaş yürütülemez. Her kim savaşın orta yerinde "hak-hukuk" tartışması, "demokrasi" tartışması yapıyorsa, o savaş gerçeğinden bir şey anlamamış demektir. Gerektiğinde, savaşın tayin edici çarpışmalarında, özel olarak da politik-askeri örgütlenmenin bütününde işleyiş "emir-komuta"ya oturmak zorundadır. Sözcüğün devrimciler açısından yarattığı tüm iticiliğine rağmen böyledir bu. Ve bu devrimci bir örgütün tüm birimleri-alanları için geçerli olan "demokratik merkeziyetçilik"le karşı karşıya getirilemez.

"Emir-komuta" diyoruz. Hainleri "cezalandırıyoruz". Zaafları okşamıyor, kuralsızlıklar karşısında "ceza, yaptırım" uyguluyoruz. Çok mu katıyız? Hayır. İnsanları dönüştürmek, kazanmak için alabildiğine hoşgörülü olan bir yapımız, alabildiğine esnek bir işleyiş mekanizmamız var. Ama tüm bunlara rağmen mücadelemizin önüne engel olarak çıkan, hareketimize zarar veren kuralsızlıklar karşısında da alabildiğine radikaliz. Eğer bir savaşın içindeysek, eğer savaşı boyutlandırmaktan söz ediyorsak başka türlü de olamaz. Bunun sonucu olarak emir-komutadan da söz edeceğiz, "ceza"lardan da. Tüm devrimci yapılanmalar için geçerli olan "çelik disiplin"in savaş koşullarındaki biçimlenişidir bu. Mao'nun deyişiyle *"Savaş... o kadar zarif, o kadar sakin ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve alicenap olamaz."* Bizim savaşımız da böyle değildir.

Savaşı gerekleriyle birlikte kabul etmek, benimsemek, sürdürmek ve buna uygun davranmak gerekir. Düşman bu savaşa önem veriyor. Politikalarını buna göre belirliyor. Yeni kurumlaşmalarıyla, derinleşecek bir iç savaşa göre hazırlık yapıyor, ekonomi politikalarını bile buna göre yönlendiriyor. Daha açıkçası düşman savaşı ve bizi ciddiye alıyor. Savaşa en az düşman kadar önem vermeli, düşmanı küçümseme yanılgısına düşmemeliyiz. Özellikle kısa vadede sağladığımız başarılarla böylesi bir yanılsama içine girmemeliyiz. Hareketimiz içinde ortaya çıkan darbecilerin, tasfiyecilerin belki de en büyük yanılgısı bu olmuştur. Düşmanı, savaşı ve örgütü hafife aldılar, altından kalkabileceklerini düşündüler. Ama savaş gerçeği, örgüt gerçeği onların sandığından çok daha ciddiydi.

Faşizmin bizi bir "tehdit" olarak görüp, ciddi önlemlere yöneldiği koşullarda, biz de kurallarda daha disiplinli, amatörlükleri aşmada daha ısrarlı olmalıyız.

"Savaş direncin, dirayetin, iktidar olma azminin, taktiklerin ve psikolojilerin mücadelesidir." Koşullara denk düşen, savaşı çözümleyen strateji ve taktikler ve bunların uygulanmasında gösterilecek disiplin bu savaştaki en güçlü silahlardan biridir.

Savaşı geliştirmemizin önündeki engeller yalnızca düşmanın baskı mekanizması değildir elbette. Geçmiş dönem alışkanlıklarının, küçük burjuva yanların direnci, önümüzdeki engellerin en önemlilerinden biridir. Küçük burjuvazi disiplin yerine keyfince davranmayı tercih eder, kolektivizm yerine kendi "inisiyatifiyle", sonuç alma yerine "yapmış olma"yla yetinme eğilimindedir. İşte bu eğilim, devrimci bir örgüt açısından ilkeli, kurallı ve bunların uygulanmasında "katı" olmayı dayatır.

Küçük burjuvalar "düşünce, davranış ve yaşam biçimi devrim yapmak üzerine kurulmadığı için ve de devrimin zorluklarını kavramadıkları için bireyin gönlünce, disipline gelmeden, zorlanmadan yaşamasını isterler. Oysa her şey devrimci görevlere göre şekillenmek ve disipline olmak zorundadır. Günlük yaşamda disipline olmayanlar, devrimci görevlerde de disipline olmazlar. Küçük burjuvazi bu gerçeği kabul etmez. 'Ben günlük yaşamda böyleyim ama sen beni mücadelede gör' der. Oysa mücadele sadece bir eylem anı değil, tüm yaşamdır, her andır."

Küçük burjuvanın eyyamcılığı hareketin sunduğu perspektife, emir ve talimatlarına rağmen gerekli adımları atmakta, atılım yapmakta ayak sürür. Oysa bu, savaşın, gerilla savaşının doğasına aykırıdır. Atılım yapamayan, kendini tekrar eden, bir alana, bir biçime sıkışıp kalan gerilla için imha eşiğteki tehlikedir.

Disiplin en güçlü silahımız demiştik. Tersinden, liberalizme düşmek de en zayıf yanımızdır. Örgütsel ilişkiler açısından gösterilecek bir liberalizm, örgütü savaşçı bir yapı olmaktan çıkarır. Zaaflı eğilim ve davranışların günlük pratiğe yön verdiği gevşek bir örgüt çıkarır ortaya. Legal ya da illegal mücadeleyi açıktan olmasa da yadsıma –ya da fetişleştirme– eğilimleri de örgütsel liberalizmin bir diğer boyutudur. Her iki eğilimin özünde de kendini koruma kaygısı ve güçlüklere yeterince göğüs gerememe vardır.

Çünkü liberalizmin özünde mevcut durumla, var olanla uzlaşmak, ona boyun eğmek vardır. Bu amacın hiçe sayılması, günlük durum ve politikaların mutlaklaştırılmasıdır. Ve bu anlamda da liberalizmin –örgütsel açıdan da, kişilerin gelişimi açısından da– dönüştürücü yanı yoktur. O mevcut durumu verili nesnelliğin üzerine çıkarıp dönüştürmeyi değil, o nesnellikle, sorunlar, zaaflar, olumsuzluklarla bir arada yaşamanın yollarını arar. Kabul edilebilir statüler oluşturmaya çalışır; mümkün olduğunca çatışmadan kaçınır. Bu statü içinde örgütsel atalet, kişisel olumsuzluklar meşrulaşır. İdeolojiden, geleneklerimizden, disiplinimizden, siyasi ilkelerimizden tavizler verilir. Bu tavizlerin sınırı da olmaz, çürüme kaçınılmazdır. Ve nitekim öyle olmuştur.

Faaliyet raporunda bu durumu şöyle saptamıştık: *"...yaklaşık 1.5 yıllık süreçte... içimize sızmış, bünyemizin hemen tüm hücrelerine nüfuz etmiş, kaynağını burjuva ideolojisinden alan ve 'biz' olmayan 'şekilsizlik' olgusuna karşı verilen bu savaş, düşmana karşı sürdürdüğümüz mücadeleden çok daha zorlu oldu. Bizim irademiz dışında, yukandan aşağıya harekete mal olan ve 'şekilsizlik' olarak tanımladığımız bu olgu, bizi, görünenden çok daha büyük boyutlarda çürütmüştür."* (5)

Yaklaşımımızın niteliği bir yerde sahip olduğumuz ve etkilendiğimiz ideolojiye gelip dayanıyor. Yine faaliyet raporunda bunu şöyle ortaya koymuştuk: *"Sorunun özü şudur: Davasına gerçekten inançlı insan kurallı yaşamayı ve ilkeleri için kavga etmeyi bilen insandır. Kurallı yaşamamakta ısrar eden, ilkeleri için hangi düzeyde olursa olsun kavga etmeyi göze alamayan insanın davasını ne kadar özümsediğinden şüphe etmek gerekir. Liberalizm basit bir olgu değildir. İdeolojinin önüne geçer, onu erozyona uğratan, yıpratan, çıkarcılığı ve bencilliği dayatan bir olgudur. Ve bunun gelişmesi devrimcilikten kopma, hizipçiliğe, komplocu-*

ğa, hemen her şeye gebedir." (6)

İnsanlarımızın "inanç"larına ilişkin bir eleştiri ya da kuşku belirtildiğinde genellikle tepkiyle karşılanır bu; devrimcilik-lerinin sorgulanması olarak algılanır. Bir yerde de öyledir zaten. İnancımızla mücadele pratiğimiz, mücadeledeki disiplin ya da disiplinsizliğimiz, liberal oluşumuz ya da radikalliğimiz arasında kuşkusuz doğrudan bir bağ vardır. Clausewitz'in çok açık tanımladığı gibi: *"Politik amacımız –bizim için– ne kadar az önemli olursa, ona o kadar değer veririz ve ondan vazgeçmeye o kadar daha yatkın oluruz. Bu da kendi çabalanmızı gevşek tutmamız için ek bir neden yaratacaktır."* (7)

Evet, sorun açıktır. Savaş bugün ilkelere, kurallara daha sıkı bağlı savaşçılar olunmasını istiyor. Çünkü savaş gerçeği ilke-kural ihlallerini, hataları affetmeyen, küçük hatalara büyük faturalar ödettiren bir nitelik kazanmıştır. Bir savaş örgütünün kurallı olmaktan başka yolu yoktur.

SAVAŞ BEDELLERLE KAZANILIR

'89'dan '92'ye Devrimci Sol'un yeniden yaratıldığı atılım yıllarımızda 60'a yakın şehit verdik. Merkez komite üyelerimiz, önder kadrolarımız, savaşçılarımız, taraftarlarımız vardı içlerinde. Bazen açıkça, bazen de üstü örtülü olarak "Bu kadarı da çok değil mi?" sorusu soruldu.

Ancak yanlış bir soruydu bu Kuşkusuz bu süreçteki kayıplarımızı asgariye indirebilirdik. 12 Temmuz, 17 Nisan değerlendirmelerinde bunun yolları-yöntemleri ortaya konuldu. Ancak asıl sorun savaşı, savaş gerçeğini kavramaktır. Bunu kavradığımız ve benimsediğimiz ölçüde şehitlerimiz üzerine tartışmak anlamlıdır.

'90'dan bu yana yazılarımızda ısrarla geçen iki sözcük vardı: "Kayıplardan korkmamak". Devrimci mücadeleyi geliştirmek, halkların kurtuluşunu gerçekleştirmek için kayıplardan korkulmaması gerektiği, tüm dünya kurtuluş savaşlarının ve ülkemizde de yurtsever hareketin pratiğinden çıkan asıl sonuçtu. Devrim tarihi, pek çok devrimci, yurtsever hareketin zaman zaman bitme noktasına gelmişken, kayıplardan korkmaksızın silahlı mücadeleyi sürdürmekteki ısrarlarıyla yeniden yükselişe geçtiklerine tanıktır.

Devrimci Sol, bu süreçteki bunca şehidine, kadro düzeyindeki önemli kayıplarına rağmen, gelişimi güçlenen bir seyir izledi. Bu bedellere/kayıplara karşın belli bir noktaya gelinmesi kimsenin beklemediği bir şeydi. Her operasyon sonrası,oligarşi "bitirdik" dedi. Sol artık belimizi doğrultamayacağımızı sandı. Yer yer saflarımızda soru işaretleri belirdi. Ama tüm bunların yanıtı mücadelenin içinde verildi. Devrimci Sol bir yerden bir yere geldi. Ve düşmana da kendisini çabuk toparlayacak kadar üreten olduğunu kabul ettirdi. Ta ki darbeciler katettiğimiz yolu geriye döndürene, yarattığımız değer ve kazanımları ayaklar altına alıncaya kadar. Sırf ödediğimiz bedelleri öne koyarak "darbe"lerini haklı çıkarmak için "felaket" tablosu çizenlerin gözlerden kaçırmaya çalıştığı gerçek budur.

Evet, bedeller ödenmiştir. Görülen işkencelerin, tutsaklıkların dışında, bedellerin en büyüğü olarak 60'a yakın şehidimiz vardır. Yoldaşlarımızın direnişleri ve hareketimizin bu çizgideki ısrarıyla tüm kayıplarımız siyasal bir kazanıma dönüştürülmüştür. Bedeller boşuna ödenmemiştir. Örgütlülüğü ve mücadeleyi geliştiremeyen, halka mücadelesiyle her gün biraz daha fazla umut ve güven taşıyamayan bir devrimci hareket ve önderliği, böylesi bir sonucu yaratamadığı koşullarda bu kadar şehidi omuzlayamaz, şehitlerin ağırlığı o hareketi ve önderliği ezip silerdi zaten. Tarihte bunun da örnekleri vardır. Ama devrimci hareketimiz ve önderlik bu yükü omuzlayabilecek ideolojik ve manevi güçte olmuştur. Doğru devrimci çizgide ısrar, şehitlerimizin hareketimizi yücelten bir misyona oturmalarını sağlamıştır.

Şehitlerimizin sayısı üzerine politika yapmak, gerçekte savaş gerçeğinden hiçbir şey anlamamak, bu gerçekten, bedellerden kaçmaktır. Teslim olmadığımız, reformizme, uzlaşmalara sapıp silahları bırakmadığımız sürece, savaştığımız sürece bedeller, kayıplar olacaktır. Savaşta mevzler kazanmak kolay değildir. Ve biz Devrimci Sol olarak savaşın henüz başlangıcındayız. Daha büyük bedellere de hazırlıklı olmalıyız.

Burada önemli olan bu bilinçle davranmak ve daha savaşın başında kayıplarımızı asgari düzeyde tutacak yapılanmaları, mantığı, kültürü şekillendirmektir. Başlangıç her zaman önemlidir ve sonraki süreci belirler. Atılan ilk adımlar sağlamsa sonrası sağlam gider.

Yani yaşadıklarımız ve yaşadıklarımızdan çıkardığımız sonuç iki noktada odaklaşıyor: Savaşın bedelsiz olmayacağını, hele hele geliştirilemeyeceğini kavramak; kayıpları asgariye indirecek bir şekillenmeyi gerçekleştirmek. Bu iki nokta asıldır. Diğer yanıyla savaş –biz onun kurallarına ve gereklerine uyduğumuz sürece– kayıpları da telafi eden bir özelliğe sahiptir. Faşizmin katliamlarına karşın hareketimizin mücadelesi ve devrimci saflara katılım hiç durmamıştır. Uğradığımız darbelere karşın savaşı yaygınlaştırabilmemizin esprisi de budur. Her şeyden önce şehit olan Devrimci Sol savaşçılarının çatışmalarda, ölümün bir adım önünde gösterdikleri cesaret, kararlılık ve inanç, devrimci hareketin onuru, prestiji oldu. Örgütümüze olan güveni pekiştirdi. Tek başına bu bile savaşa hazırlanan bir örgüt için maddi anlamda silahlanmanın yanında, moral açıdan silahlanmanın ne kadar büyük bir önem taşıdığını ortaya koyuyor.

Savaş yalnızca silah demek değildir. Eğer öyle olsaydı bu savaştan galip çıkmamız düşünülemezdi bile. Bugüne kadar dünya tarihinin kaydettiği hiçbir devrimin olamaması gerekirdi. Çünkü açıktır, devrimciler, mevcut devlet mekanizmasını parçalayıp, iktidarı ele geçirinceye kadar hiçbir zaman düşmanın silah gücüne ulaşamazlar. İşte bu noktada olmazı olur kılan, tarihteki devrimleri mümkün kılan, düşmanın elinde olmayıp da devrimcilerin, halkın sahip olduğu silahlardır.

Devrimciler olarak her türlü fedakarlıkla birlikte, yeri geldiğinde ölümü göze alabilmek bu noktada düşmana karşı en büyük üstünlüğümüzdür. Kişi olarak inancımızla, kararlılığımızla, cesaretimizle ölümü hiçe sayabildiğimiz nokta, halk olarak devrimci önderliğe ve kurtuluşmuza olan inançla korkunun eşiğini aşıp ölümü sıradanlaştırabildiğimiz an, düşmanın yenilgisinin kesinleştiği, zaferimizin güvence altına alındığı andır.

Savaş gerçeği içinde ödediğimiz bedeller, saflarımızda ve genel olarak solda bunu öne çıkarmıştır. Devrimci kalmak istiyorsak, ölüm dahil her riski göğüslemeye hazır olmamız gerektiğinin altı bunlarla bir kez daha çizilmiştir.

"Teori insan unsurunu hesaba katmalı ve cesarete, yiğitliğe, hatta cürete yer vermelidir. Savaş sanatı canlı ve mora! güçlerle uğraşır." (8) "Cesaret", "atılganlık", bütün bu şıarlar salt ajitasyon olarak atılmamıştır ortaya. Tersine savaş gerçeğimizin ihtiyaçlarına somut bir yanıt oluşturması için üzerinde bu kadar çok durulmuştur.

Savaş savaşılarak öğrenilir. Pratiğin öğreticiliği mükemmel reçetelerden daha üstündür. Bugüne kadar bunu gösterdik, bundan sonra da gösstereceğiz.

SAVAŞ SAVAŞ İÇİNDE ÖĞRENİLİR SAVAŞ ÖRGÜTÜ SAVAŞ İÇİNDE YETKİNLEŞİR

Eğer kazanmak istiyorsak savaşı ve savaşmayı öğrenmek zorundayız. Bu kuşkusuz esas olarak tam karşılığını savaşın içinde bulacak bir eğitimdir. Ancak öncesi de olmalıdır. Her savaşçımız, savaşın tüm savaşlar için geçerli nesnel yasalarını, kurallarını öğrenmek durumundadır. Pratiğin belirleyiciliği bu çabadan alıkoymamalıdır savaşçıları. Çünkü çokça söylendiği gibi, savaş bir bilimdir. Bu bilimi asgari düzeyde de olsa kavramaksızın savaşmak bizi hatalara götürür, yenilgiden yenilgiye sürükler.

Her süreçte askeri örgütlenmelerimizi tekrar tekrar gözden geçirip, yetkinleştirmek, eylem *çizgimizin önünü açacak* taktikleri üretmek zorunludur. Çünkü farklı süreçlerin ihtiyaçları da farklıdır. THKP-C'nin politik-askeri örgütlenme düzeyi ve biçimiyle '79-80'lerdeki Devrimci Sol'un politik-askeri örgütlenmeleri farklıdır. Ama Devrimci Sol'un '79-'80'lerdeki askeri örgütlenmeleri ve taktikleriyle '90'lardaki askeri örgütlenmeleri de farklıdır. Farklı da olmak zorundadır.

Savaşı savaş içinde daha iyi kavrayabilmek için böylesi bir maddi temel, yetkin savaşçılar ve yetkin bir savaş örgütü için olmazsa olmazdır. Savaşın bir tarafı olarak devrimciler kendi taktik adımlarını ve kendi adımları karşısında düşmanın hangi taktikleri gündeme getireceğini doğru saptayabilmelidirler. '90-91 boyunca süren silahlı eylem pratiğimiz hatırlanmalıdır. Silahlı mücadele çizgimizin sürdürülmesi, daha geniş ölçüde bir savaşa hazırlanılması anlamında doğru taktik adımlar saptanmış ve hayata geçirilmiştir. Silahlı eylem çizgimiz en başta halkın o süreçteki en yoğun özlemine, adalet özlemine yanıt vererek birleşmemiş ve kitleler nezdinde onay görmüştür. Devrimci hareket birbiri peşi sıra halkın sempatisini kazanan, kayıp vermemesiyle güven yaratan, oligarşiyi telaşa düşüren bu çizgiyi sürdürürken, oligarşinin de bu taktiğimiz karşısında yerinde oturmayacağı, katliamlarla yanıt vereceği açıktı. İşte bu noktada düşmanın atabileceği taktik adımları hesaplamakta ve bunun önlemini almakta gereken yeterince yapılamamıştır. Savaşarak öğrenmenin esprisi buradadır. Her savaşçımız savaş okulunun iyi bir öğrencisi olmalıdır.

Savaşçılarımız, komutanlarımız savaşı tüm bu yönleriyle çözümleyebildiği ölçüde onların omurgasını oluşturduğu savaş örgütü de o ölçüde yetkinleşecektir.

Kuşkusuz savaştan anlaşılması gereken salt gerilla savaşı değildir. Örgütsel açıdan legal ya da illegal; alanlar açısından işçiler, memurlar, köylüler, gençlik tüm alanlar bu savaşın içindedir. Çünkü biz *"devrimci savaşı, halk kitlelerini de savaştıran, onları savaşın asli unsurları haline getiren bir anlayışla ele alıyoruz."*. Oligarşiye karşı kır ve şehir gerillamızla, milislerimizle, kitlesel şiddetimizle, demokratik mücadelemizle savaşıyoruz. Savaş örgütünü de bu doğrultuda şekillendirmek durumundayız.

Savaşımız, darbecilikle, tasfiyecilikle bir yara almış olsa da, bugün '89'da bulunduğumuz noktanın çok çok ilerisindeyiz. Darbecilerin hareket yönetimine el koyduğu ve bizim darbecilere karşı mücadeleyi öne çıkardığımız sürecin bize kaybettirdiği zamanı kısa sürede telafi edecek güç ve olanaklara sahibiz. Bu güç ve olanaklar, kadrolarımızın cesaretiyle, atılganlığıyla, enerjisiyle birleştiğinde şehitlerimize verdiğimiz ilk sözü, partili olmayı hemen önümüzdeki ilk görev olarak yerine getirmememiz için geriye hiçbir neden kalmıyor demektir.✪

1) Clausewitz, syf.109
2) Clausewitz, syf.44
3) Clausewitz, syf.46
4) Clausewitz, syf.63,
5) Faaliyet Raporu, syf.48
6) Faaliyet Raporu, syf.52
7) Clausewitz, syf.93
8) Clausewitz, syf.6

İnfazdan tesadüfen kurtulan ve yaralı yaralı işkence gören Kemal Gömi:

"Zaferi ben kazandım"

Adı: Kemal Gömi. İstanbul Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi öğrencisi. 1 Nisan 1993 günü, üç Devrimci Sol savaşçısının bir cezalandırma eylemi sonrası katledildiği Kızıltoprak'ta, çevik kuvvet polisleri tarafından gözaltına alındı. Yaralıydı. Görgü tanıklarının çok olması sonucu infazdan "kurtuldu". Hastanede tedavi görmesine dahi fırsat verilmeden, doğru Terörle Mücadele Şubesi'nin işkencehanesine götürüldü.

Gömi, nasıl yakalandığını ve gözaltında gördüğü işkenceleri gazetemize anlattı.

Kemal GÖMİ

İşkencede susma hakkını kullandı. İşkenceyi yendi:

1 Nisan günü Kızıltoprak'ta, birkaç tane çevik kuvvet polisi beni yaralayıp yakaladılar. Başımdan ve kolumdan yaralanmıştım. Beni ellerine geçirir geçirmez, hemen infaz etmek için yandaki apartmanın içine çekmeye çalıştılar. Sürekli bağırıp duruyorlardı. Biri endişeli bir sesle "Çevreden gören oldu" diyordu. Diğerleri de ona eşlik ediyorlardı: "Bahçedekileri kovun hemen!", "Penceredekileri içeri sokun!", "Çabuk olun, şu işi bir an önce halledelim!"

Ama hevesleri kursaklarında kaldı. İnfaz ertelenmişti; çünkü çevrede çok görgü tanığı vardı. İlk nedeni buydu. İkinci nedenini de şubede itiraf ettiler: "Çevik kuvvet polisi profesyonel değildi." Profesyonel katiller işte bu yüzden amatör katillere köpürdüler, küfrettiler; "Seni neden buraya sağ getirdiler" diye her gün, her saat lanetler yağdırdılar.

Her şey birkaç dakika içinde olup bitmişti. "Amatörler" infazı becerememiş, beni ekip otosunun içine tıkmışlardı bile. Haydarpaşa Numune Hastanesi'ne doğru yola çıktık. Hastanede tedavi edilirken işkencecilerden Kadıköy Emniyet Amiri çıkageldi. Önce çok sakindi; bu sükunetiyle bana gözdağı vermek istermiş gibi bir hali vardı sanki. Ama sükuneti çok sürmedi; ta ki ben "işkenceci it, gördüğüm yüzü bir daha unutmam" diyene kadar. Bu sözleri duyunca o yapmacık sükuneti de siliniverdi. Önce kizarıp bozardı, sonra da çareyi çıkıp gitmekte buldu. Bana odada ders vermeye kalkan diğer işkenceciler de hak ettikleri dersi aldılar.

Ben böyle konuşurken diğerlerinin arasında bulunan bir Devrimci Sol Timi mensubu sözlerime dayanamayıp o parlak zekasını işletti: "Yok yok bu bizim adam", "Kesin bizim adam" demeye başladı. İşkenceci o ufacık beyniyle Devrimci Solcu olduğuma karar kılmıştı.

Hastanede 20 dakika bile kalmadan beni bir sedyenin üzerinde, ameliyat gömleği ve iç çamaşırımla şubeye taşıdılar. Bu kadar tedaviyi yeterli görmüşlerdi.

Hiç zaman kaybetmiyorlardı. Girer girmez ilk işkenceli seanslar başladı. Uzunca bir süre uğraştılar. Ama bir türlü sonuç alamıyorlardı. Çözemediklerine hayıflanıyorlardı. Sonra vazgeçtiler. Artık sıra 10-15 kişiyle sürdürecekleri bir sohbet sorgulama işlemindeydi.

"Neden direniyorsun" diyorlardı.

"Onurum için" diyordum.

"Bizi ne olarak görüyorsun" diyorlardı.

"Siz Amerikan uşaklarısınız. Cumhurbaşkanınız da, başbakanınız da Amerikan elçiliği. Şefleriniz eğitim için CIA karargahlarına gidiyor, işkenceyi oradan öğreniyorsunuz" diyordum.

Ve bu "sohbet", böyle sürüp gidiyordu. Önce işkencede, şimdi de diyaloglarda yenilmişlerdi. Bunun da farkındaydılar.

Bu konuşmalarda en çok Dayı'ya yükleniyorlardı. Ona alçakça, en ağza alınmayacak küfürler ediyorlardı. Dayı'ya kin kusmalarını bekterdim ama bu kadarını da ummuyordum. Bana "Oğlum, Dayı sizin için çıldırıyor, ölüp ölüp diriliyor. Bir Dev-Genç'im var diyerek seviniyor" diyorlardı.

Bir ara Dayı'ya küfür ettikleri bir sırada dayanamadım. "Siz hepiniz canınızı Dayı'ya borçlusunuz" dedim. Gürültüleri, küfürleri bir anda dindi. Şaşırmışlardı. Birisi "Nasıl?" dedi. "Dayı olmasa şimdi burada cesetlerinizle oturuyor olacaktık." dedim. "Devrimci Solcular bir kamyonla şubeye intihar saldırısı düzenleyecekerdi; ama Dayı 'gözaltında insanlar var, böyle bir şey onlara da zarar verir, adaletimizde ise bu yoktur' diyerek izin vermedi" dedim.

Sessizlik uzun süre sürdü. Düşüncelere daldılar.

Bir defasında da kendisini hakim diye tanıtan, ama daha sonra kontrgerillacı olduğunu öğrendiğim orta yaşlı bir kadın Dayı hakkında atıp tutmaya, küfürler yağdırmaya yeltendi. "Bu şekilde kin duymanız bende Dayı hakkındaki bütün soru işaretlerini silip attı. Burada netleştim" dedim.

Bu kez doğruyu söylüyordum. Gerçekten de önderliğimize olan inancım şubede daha da güçlendi.

Kontrgerillacı kadın işini iyi biliyordu. Devrimci Sol hakkında "Bu böyle sürmez, sizi yola getirmemiz lazım" diyor, bir yandan da darbecilerin propagandasını yapıyordu. Onlar "cesaretliyd", çünkü Dayı'ya karşı çıkmışlardı. Devrimciler ise korkaktı. Darbeciler geç bile kalmışlardı; aslında bu işi daha erken yapmalıydılar. Onun için de ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı. "Dayı bu kez de belini doğrulttu ya, bir daha sırtı yere gelmez" diyordu. Bu şubede duyduğum en güzel sözdü.

İşkence ölüm tehdidiyle birlikte sürüyordu. "Hadi silah verelim, çatışalım bakalım" diyorlardı; ben de "Öldürmeyen şerefsizdir. Cesaretin varsa kafama sıkın" diyordum. Bir irade savaşı yürütüyorduk. Devam ediyorlardı: "Sen yaşamaktan korkuyorsun, ölmek istiyorsun. Ama seni öldürmeyeceğiz, yaranı kangren yapacağız, sakat kalacaksın!", "Sağlam ama onursuz bir bedene lanet olsun" diyordum.

Tehditleri boşa çıktıkça geri adım atmaya başlamışlardı. "Seni kahraman yapacağımızı sanıyorsan yanılıyorsun" diyorlardı. Bu savaştan da yenilgiyle çıktıklarını anladıklarında söylemleri iyice tavizkar olmaya başlamıştı. Artık beni cezaevinde öldürmeye karar vermişlerdi(!)

Nihayet beni hücreye attıklarında dahi hınçlarını alamamışlardı. Gayet düzenli bir şekilde, sanki kudurmuş gibi geliyor, "Hay seni sağ getiren çeviğe" deyip çevik kuvvet polislerine küfürler yağdırıyor ve üzerimde tepiniyorlardı. İlk üç gün su da vermediler. Çok kan kaybetmiştim, üşüyordum.

Benden sürekli ev istiyorlardı. Ama son günün gecesi "Artık ev mev de istemiyoruz, evi bulduk, artık vermene gerek yok" dediler.

Zaferi ben kazanmıştım.

Malatya Cezaevi'ndeki tutsakların Yalçın Doğan'a cevabı

40'lı günlere dayanan açlık grevleriyle Malatya Cezaevi'nde devrimci irade bir kez daha kazanırken, kontrgerilla kalemşörleri, her zaman olduğu gibi bu onurlu mücadeleyi karartmak ve haklılığına gölge düşürmek üzere harekete geçtiler. Milliyet gazetesi yazarlarından(!) Yalçın Doğan da "Cinsel Açlık Grevi" başlığıyla yayınlanan 14 Nisan tarihli yazısında adeta kendi ahlaksızlığını sergiliyordu.

Devrimci tutsakların en doğal hakları olan bayan dava arkadaşlarıyla görüşme taleplerini, tam bir ahlaksızlık örneği vererek aşağılıkça yorumlayan ve kendi ahlaksızlığını devrimcilere yamamaya kalkışan Yalçın Doğan gibilerine en güzel yanıtı yine devrimci tutsaklar verdiler:

SAYIN YALÇIN DOĞAN

14 Nisan 1993 tarihli Milliyet gazetesinde "Cinsel Açlık Grevi" adı altında yayınladığınız yazınızın ne kadar terbiyesizce olduğunu ve basın ilke ve ahlakına bile uymadığını herhalde kendiniz de biliyorsunuzdur. Ancak yine de hatırlatmakta yarar görüyoruz. Devrimcilerin ahlak anlayışını siz de, sizi doyuranlar da, halkımız da çok iyi bilmektedir. Masa başında ve olayların gerçek yönünü araştırmadan tek taraflı (yanlı) yazıları yazmak ancak sizin gibi insanlıktan nasibini almamış kişiler için geçerlidir. İşkenceci polislerin, kontrgerillacıların ağzıyla yazılmış yazılarınız ne halkımızın kafasını karıştırabilir, ne de yarattığımız geleneklen ve devrimci ahlakımızı lekeleyebilir.

Bu yazınız devrimcilere yönelik ilk saldırı değildir, son da olmayacaktır. Daha önce sizin gibi ahlaki değerlerden yoksun "gazeteciler" de bu tip saldırılarda bulunmuşlardı. Hepsine gerekli cevapları verdik. Şimdi bir kez de size yazıyoruz. Eğer biraz cesaretiniz varsa, bu yazıyı da köşenizde yayınlarsınız.

Yazınızın genel içeriğini oluşturan ahlaksızca saldırı konusu yapılan bayan tutuklu arkadaşlarla görüşme talebimizin içeriği şudur:

Aynı davadan yargılanan bayan arkadaşlarla ortak savunma hazırlayabilmek için bir araya gelme talebizim vardır. Ki bu talep Cezaevleri Talimatnamesi'nde de yer almaktadır. Siyasi iktidar ve cezaevi yönetimi tutsakları tecrit edip görüşmelerini engelleyerek, savunma hakkımızı gasp etmek istemektedir. Ancak bu görüşme isteği sizin terbiyesizce yazdığınız gibi, ne erkeklerin ne de bayan tutuklukların kaldıklan koğuşta olmasını içermektedir. Ancak siz ve sizin gibi iğrenç kişilikler basın ilke ve kurallarından dahi habersizsiniz. Bu ilke ve kurallarda objektif habercilik diye bir ilkeden söz ediliyor. Siz gazetecilik konusunda önce kendi koyduğunuz kurallara uymasını öğrenin, sonra köşe yazarlığına soyunun. Yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, aslında siz devrimcilerin ahlak anlayışını çok iyi biliyorsunuz, ama önünüze yalamanız için konan çanağın sahiplerinin istediği gibi yazmak zorundasınız. Çünkü size kemik verenler devrimcilere yönelik en iğrenç, en aşağılık saldırıları iş edinenlerdir. Ancak siz de bunların piyonusunuz. Size sundukları kemiklerin bedellerini ödemek zorundasınız değil mi "Bay" Yalçın Doğan? Ama biz bu tip iğrenç, alçakça saldırılara izin vermedik, vermeyeceğiz de.

Başta da söylediğimiz gibi, biraz cesaretiniz varsa bu yazıyı yayınlarsınız. Yok ben ağababalarımın çanağını yalamıyorum diyorsanız, haberlerinizde daha objektif ve gerçekçi olursunuz. Siz eğer yazacak yazı konusu bulamayıp da bu ahlaksızca, iğrenç, yalanlarla dolu yazıyı düşündüyseniz size yazacak konu da önerelim! Ülkemizi emperyalistlerin sömürü cenneti haline getirenleri, gençlerimizi uyuşturucuya, fuhuşa düşüren patronlarınızı, hayali ihracat yapıp halkımızın alınterinden kesilip alınan vergileri gasp edenleri, Kürdistan ve Türkiye topraklarında insanları işkenceden geçirip, gözaltında kaybedip, köyleri bombalayan faşist düzenin koruyucularını yazın. Ama olmaz. Size kemik verenleri ısırmazsınız değil mi Sayın Yalçın Doğan? Cezaevlerindeki direnişlerin nedenleri bir dizi insani hakların elde edilmek istenmesidir. Bunlardan bahsetmeyip en fazla bayan tutuklularla erkek tutuklıların görüşmesi talebi üzerine yazılar yazmanız kafanızın sadece cinsellik yönünde çalıştığını gösteriyor. Size bu düzenin sunduğu kültür bu, ama biz bu iğrenç kültürü, bu iğrenç kafa yapısını yıkmak için mücadele ettiğimizden cezaevindeyiz. Sizin gibi her şeye cinsellik açısında baksaydık, cezaevinde değil, kontrgerillanın, Manukyan'ların, bu düzenin, dışardan çanak yalayıcıları olurduk. Biz onurlu insanların insanca, onurlu bir biçimde yaşayabileceği bir düzen kurmak için yola çıktık. Oysa siz, kontrgerillanın sözcülüğünü yapıyor, insani değerlere, insan ahlakına sahip çıktığı için cezaevlerine doldurulanlarla dalıyorsunuz. Sizin mayanız, kültürünüz bu.

Ne sizin gibi alçakların, ahlaksızların ne de size emir verenlerin kontrgerillanın saldırıları bizi insanca yaşam mücadelesinde alıkoyamayacaktır. Sizin bu saldırılarınızı ve size emir verenleri engelleyen binleri çıkabilir, dikkat edin...

Malatya Cezaevi'nden Devrimci Sol Davası Tutsakları

Özal'ı uğurlarken

ÖZAL ÖLDÜ! Holding yöneticileri, hayali ihracatçılar, vurguncular, dolandırıcılar, yağdanlıklar, köşeyi dönenler, "yüksek sosyete" mensupları, papatyalar, katiller, işkenceciler, Bush'lar, Clinton'lar, Haig'ler, Thatcher'lar özülmekte yerden göğe kadar hakkınız var! Sizin için gecesini gündüzüne katan, birkaç kez bıçak altına yatmasına rağmen, sizlere hizmetini eksik etmeyen ÖZAL yok artık! Sizlere kolay gelsin, onsuz onun yolunda ilerlemek zorundasınız!

Bugünlerde koro halinde Özal'ın eşsiz nitelikleri anlatılıyor. "İhtilalciliği", "devrimciliği", "iyilikleri" sıralanıyor. Halkımızın bir deyimi vardır: "Kel öldü sırma saçlı oldu". Bu deyimi hatırlatırcasına Özal'ın gerçek yüzü gözardı edilip, olmayan nitelikleri övülüyor. Oysa onu Türkiye halkları ve devrimciler çok iyi tanıyor.

"Asıl olan devletin zenginliği sonucu milletin zenginliği değil, milletin zenginliği sonucu devletin zenginliğidir" diyen Özal, ömrü boyunca kendini ve bir avuç asalak grubunu "millet" diye yutturup, zenginliklerin zenginliğe koştururken niye sesinizi çıkarmıyordunuz?

Özal "Memlekete hayırlı işler yapmak için" gelmiş biri olarak boy gösterdi. Bir kere "yürü ya kulum" denmişti ve o denileni yaparak ailesiyle birlikte ünlü maratonuna başladı.

Gençliğinden başlayarak sürekli gerici-faşist çevrelerle birlikte oldu ve halklarımızın düşmanı kesildi. 1950'deki TAN gazetesini yakan faşistlerin içinde olan Özal, giderek niteliklerini büyüttü. Devlet Planlama Teşkilatı'nda palazlandı ve "tanıkunyalı biraderler" içinde yer alarak burjuvazinin de gözüne girmeye başladı. Burada Demirel'le tanışarak yılların "dostluğuna", "kader arkadaşlığına" adım attı. Önü açılmıştı artık. Oligarşinin ve emperyalizmin has adamları içinde yer alıyordu. Yaşamı boyunca yıldızını parlatacak kişilerle olmasını bildi ve her dönemin adamı oldu. 1970'li yıllarda kimi zaman AP'de, kimi zaman MSP'de (Burada milletvekili olacaktı), kimi zaman da MHP'de oldu. Her dönemin adamı olması öylesine şekillendi ki, politik yaşamı boyunca dincilikten tarikatçılığa, Amerikancılıktan işverencilliğe dönüp durdu. Hatta Atatürkçü olduğunu göstermek için olmadık şeyleri yapmaya başladı. Günü gelmiş Naksibendi tarikatı şeyhi Mehmet Zait Katku'dan feyz ve irfan almış, günü gelmiş Atatürk'e övgüler dizmişti. Ülkemiz burjuvazisine sayısız hizmetlerinin yanında, uluslararası tekellere de danışmanlık göreviyle Dünya Bankası'nda çalıştı.

1970'lerde ünlü MESS patronuydu artık. İşçi sınıfı ve Türkiye halkları asıl olarak onu bu görevlerde tanıdı. İşçi sınıfına "kök" söktürüyor, ünlü Maden-İş grevlerinde patronların bir numaralı adamı olup çıkıyordu. Düşmanlığı öylesine boyutlandı ki, Kemal Türkler öldürüldüğünde "iyi olmuş pezevenge" diyen de kendisiydi.

Amerikancılığına ise diyecek yoktu. Bu konuda Menderes'i çoktan geçti. Birçok kez Amerika'ya gitmiş, buralarda büyük sevdaya tutulmuştu. Artık o Amerikan hayranıydı. Sürekli Bush'un en iyi arkadaşı, bir dediğini iki etmeyen dostu olduğunu söylemeye başlamıştı. ABD ile yapılan anlaşmalar, ünlü ameliyatları, Clinton'ı görmek için çevirdiği "dolaplar" dillere destan olup çıktı. Bu sevdanın birçok ödülünü gördü. En büyük ödül Evren'e rağmen iktidar koltuğuna oturmasıydı. Aleksandr Haig'e gönderdiği "şükran mektubu" ile sonsuz teşekkürlerini efendisine sundu. Öylesine Amerikancıydı ki, sayısız hizmetlerinin yanında Amerikalılara genelevlerimizi bile gezdirmişti

Bir adım daha ilerledi ve ünlü 24 Ocak kararlarını hazırlayıp önüne ün kattı. Artık Özal'sız 24 Ocak kararları ve bu kararlar olmaksızın Özal düşünülemezdi. Bu kararlar yıllar boyunca herkesin rüyalarına girdi. Kimileri yarın karnını nasıl doyuracağının düşünü kurarken, kimileri servet içinde yüzüyor, ihalelerin, yolsuzlukların, usulsüzlüklerin, tokatlayacağı milyarların rüyasını gördüler.

Bu kararlar sayesinde Türkiye'yi hayali ihracat cennetine çeviren odur. "Köşeyi dön de nasıl dönersen dön" felsefesinin yaratıcısı olarak bol bol zengin yarattı, Kemal Horzum'lar, Bülent Şemiler onun eserleridir. Milyarlık düğünlerde yine boy gösteren o oldu. Çocukları ve ailesi için yapmayacağı şey yoktu. Hasbahçe serüvenleri, dikili ağacı olmayan Ahmet Özal'ın trilyonluk yatırımları, çocuklarına "hediye edilen" Jaguar'larla bu ülkede 'davulu delen Jaguar" amblemli partiler ve yüzlerce yolsuzluklar onun eseridir.

Çok okurdu! Türkiye'nin Red Kid, Tommiks okuyan ilk başbakanı olarak nam saldı. Ve buradan aldığı kültürü her konuşmasında şu veya bu şekilde gösterdi. Pervasızlığı öyle boyutlardaydı ki, yeri geldi sokak argosuyla politika "üretti", yeri geldi İngilizce sözcüklerle politika jimnastiği yaptı.

"Ben zenginleri severim" diyordu. Özal 13 Eylül 1980 günü Genelkurmay Başkanlığı basamaklarını tırmanırken zenginlere yapacağı daha büyük iyiliklerin feyzini ve görevini cuntacılardan almaya hazırlanıyordu. "12 Eylül olmasaydı iktidara gelemezdik" diyerek de bunu zaman zaman ifade etti.

Tişörtle ordu denetleyen Başbakan ünvanıyla iki devrimcinin idamına imza koydu. Ve utanmadan "bazı ölüm cezaları mecburen infaz edilecek" dedi. Bu dönem boyunca işkencecilerin en sadık dostu ve korucusu olarak elinden geleni ardına koymadı. "Türkiye'de işkence yoktur. Türk halkı asabi mizaçlıdır, işi büyütmemek lazım" derken, diğer yandan "disipline işkence diyorlar" deyip işkencecileri koruma görevini layıkıyla yerine getirdi. Bu konuda zaman zaman sıkışsa da kendisini aklamayı bildi ve "İşkenceyi asabı bozulmuş polisler yapıyor" diyerek polis cenazelerinde "intikam" yemini etmekten de geri durmadı.

Tam bir hanedan kafasıyla ülkeyi kanun hükmünde kararnamelerle yönetti. "Anayasayı bir kere delmekle bir şey olmaz" diyen kendisi, devrimcileri, yargılayıp idam ettirmek isteyen de kendisiydi. Anti-Terör Yasası'nın, SS kararnamelerinin mimarı oldu. Bir yandan "Ben de Kürdüm" derken diğer yandan MGK destekli saldırılara onay verdi. Türkiye halklarını "Bir koyup beş alacağız", "Cengaver milletiz", "Harita değişecek", "Sorumluluk bende" diyerek Körfez Savaşı'na soktu. Ve daha sayılamayacak denli "hizmet"ini unutmak mümkün değil.

Evet, Özal budur. İşte ardından gözyaşı dökülen Özal! Günlerce ağıt yakılan, göklere çıkartılan Özal'ı unutmak mümkün mü? Hele basının tavrı, tam bir ibret örneği! "Bugün iki buçuk milyon işsiz var. Piyasadan bin küsur gazeteci çekilmiş, hiç de fena olmaz", Basın davalarından zengin oldum" sözlerini unutan ve iktidarı boyunca 458 yayın hakkında toplatma kararı verdirten (1983-89 arası) Özal değil miydi?

Hayır, o unutulmayacak ve halklarımızın gözünde "sırma saçlı" da olmayacak.

Adalet adalet arıyor

Yıllardır ellerine verilen 12 Eylül yasalarıyla hak ve özgürlük eylemlerine karşı ceza üstüne ceza kesen yargıç ve savcılar da, sonunda eylem yaparak haklarını istemeye başladılar. Geçtiğimiz hafta Nazilli'den Urfa'ya, İstanbul'dan Malatya'ya kadar "telgraf eylemi" yapan yargı çalışanları, "özlük haklarının iyileştirilmesini", "yargı reformlarının yasallaştırılmasını" ve "yargı bağımsızlığını" ortadan kaldıran 12 Eylül Anayasası'nın değiştirilmesini" istiyorlar(!)

Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan ve yargı çalışanlarının özlük haklarında kısmi iyileştirmeler içeren yasa teklifinin Bakanlar Kurulu'nda "bütçeye yük getireceği" gerekçesiyle engellenmesi üzerine, yargı çalışanları Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanlığı, Başbakanlık ve bakanlıklara topluca telgraflar çektiler. Yüzlerce yargıç, savcı ve personelin çektikleri bu telgraflarda; özlük haklarının iyileştirilmesi ve 12 Eylül hukukunun yargıyı yürütmeye bağımlı hale getiren anlayışına son verilerek "yargı bağımsızlığının" güvenceye (!) alınması istendi.

Benzer istemlerle eylem yapanları sorgusuz sualsiz tutuklamış, işçilerin grev çabalarını bile "yasadışı" sayarak kaldırılmasına karar vermiş yargıçlara, işkenceyi doğal bir sorgu yöntemi olarak kabul etmiş ve işkenceli ifadelere dayanarak "kelle" istemiş savcılara sahip yargı kurumu bugün, devletten "adalet" istiyor. Maraş Andırın ilçesi adliye çalışanlarının "hakim ve savcı sınıfının ekonomik bağımsızlığı zaafa düşmüştür" şeklinde ifade ettiği şey aslında devletin tüm kurumları için geçerlidir. Ancak bu kurum adalet dağıtması beklenen kurum olunca, "ekonomik bağımsızlığın zaafa düşmesi" çok daha fazla önem kazanıyor. Her işin rüşvetle döndüğü, bütün sorunların parayı bastıranların istedikleri şekilde çözüldüğü bir ülkede, adalet mekanizmasının bunun dışında kalması mümkün değildir. Yine bir telgraf metninde geçen "hakim ve cumhuriyet savcılığı mesleğinin şeref ve onuruna yakışacak hayat standardının" nereden ve nasıl sağlandığı "sır" değildir. Namuslu kalabilen az sayıdaki hakim ve savcı dışında, pisliğe bulaşmış, iktidarların suçlarına ortak olarak adalet yerine adaletsizlik dağıtmış bir kurum için geçerli olan, "Ver parayı al davayı" anlayışıdır. "Ver parayı al davayı" denildiği, yazılıp çizildiği için DGM'lerde dava açmak da bunu değiştiremez.

Hemen hemen toplatılmadık bir sayısı, dava açılmadık bir yazısı bulunmayan bizler, tüm sosyalist basın adına soruyoruz:

Bir zamanlar, halen olduğu gibi ortalığı rüşvet ve yolsuzluk iddiaları kaplamışken, demek kapatmakla, yöneticilerini tutuklamakla meşgul olan hakim ve savcılar, çektikleri telgraflara nasıl bir yanıt bekliyorlar? "Benim memurum işini bilir" gibi 'Benim hakimim, benim savcım işini bilir" yanıtını mı bekliyorlar?

Soruyoruz:

Yıllardır süregelen kontrgerilla hukukuna seyirci kalan ve işkenceden geçinilmiş onlarca, yüzlerce hatta binlerce devrimciyi polis tutanaklarıyla tutuklayarak cezaevine yollayan yargıçlar ve savcılar, fazladan alacakları birkaç kuruş ile mi yargının bağımsızlığını "güvence" altına alacaklardır? Elbette bu ülkenin namuslu ve onurlu hukukçularını kastetmiyoruz, ancak kontrgerilla katliamlarını ve yerinde infazları seyretmeye koşturan ve bu katliam ve infazları "orada bulunarak" meşru kılmaya çalışan savcı ve yargıçlar için mesleklerinin şeref ve onurlarının kıstası nedir? Maaş bordrolarındaki rakamların kabarıklığı mı?

Bir kez daha hatırlatıyoruz: Ne fazladan alınacak birkaç kuruşla yargının bağımsızlığı güvenceye alınabilir, ne de savcılık ve yargıçlık mesleğinin şeref ve onurunu bordrodaki rakamlarla kurtarabiliriz

Kafkasya'da yine kan, yine gözyaşı

Halkların düşmanlığı körükleniyor

Savaşın bitirilip halklararası kardeşliğin sağlanmasının yolu, emperyalizme karşı mücadele ve sosyalizmden geçmektedir.

"Müzakere yapmanın hiçbir manası kalmamıştır.", "Ermenistan sınırında ciddi bir manevra yapasınız, birkaç mermi de oraya düşse ne olur?", "Bunları ancak askeri hareket yola getirir."

Başta iktidar yetkilileri olmak üzere Türkiye'yi "yöneten" bütün ağızların son zamanlarda bunlara benzer birçok deyişini sık sık duyuyoruz. Sadece duymanın da ötesinde askeri manevralar, yığınaklar, keşif uçuşları, diplomatik girişimler, askeri yardımlar ve daha niceleri gündemimizi doldurdu. Türkiye halkları yine bir milliyetçilik furyasına sokuluyor, sokaktaki insandan, evdekine kadar bu dalga ile yoğrulmaya çalışılıyor. "Kardeşlerimiz katlediliyor, dur denmeli, savaşmalıyız!"

Kafkasya'da neler oluyor? Nasıl ki Bosna-Hersek'te halklar birbirine düşman edildiyse, *nasıl ki eski* Sovyetler Birliği'nde halklar birbirine düşürüldüyse burada olanlar da farklı değil. Yine kan akıyor, yine insanlar ölüyor, halklar birbirlerinin boğazlarına sarılıyorlar.

Yüzyıllardır bir arada yaşayan uluslar arasında görünmez ama korkunç bir hayalet eli kanlı bir biçimde dolaşıyor. Milliyetçilik denen bu hayalet halkların kanlarıyla beslenirken, halklar arasında kolay kolay kapanmayacak yaralar açıyor. Öyle ki, bu hayalet kan akıttıkça, gözyaşı döktükçe, katılaşan, amaçsız bir kinle birbirine düşman edilen uluslar kaybederken, hayaleti besleyip, ortaya çıkaranlar kazanıyor.

Batı ile Doğu arasındaki kavşaklardan biri olan Kafkasya, binlerce yıldır birbiriyle kaynaşmış, onlarca ulusun yan yana yaşadığı bir kavimler kapısı. Bu kapı şimdi halkların kanlarıyla dolu; ateş ve barut bu kapının tek hakimi... Ermeniler hem kendilerini hem de Azerileri tüketen bir savaş içindeler. Emperyalistlerin ve Rusya'nın da göz yummasıyla dayatmacı, saldırgan tutumlarıyla da şimdilik başrolde görünüyorlar. Bu durum (Ermenistan'ın mevcut statüyü kendi lehine çevirebilme çabası) kan dökülmesine neden olurken, Azeri cephesinde milliyetçiliğin güçlenmesi sorunun giderek kangrenleşmesini de beraberinde getiriyor. Bu ise Azeri halkının çıkarlarından çok, belirli kesimlerin çıkarlarını temsil eden dincimilliyetçi yönetimin ayak bastığı zemini sağlamlaştırıyor.

Daha önce de Dağlık Karabağ yüzünden yıllarca çatışan Ermeni ve Azeri halkı bu sefer yok etme, yok olma savaşına girmiş durumdadır. Sorunun Dağlık Karabağ olması tarihte kaldı. Ermeni yöneticileri Azerbaycan'ı yok etme ya da her şeyiyle ellerini kollarını bağlama amacıyla saldırıyor. Azerbaycan sınırları içinde bulunan Karabağ'ı daha önce ele geçiren Ermeniler, bir adım daha atarak Karabağ ile Ermenistan arasındaki bölgeyi işgal ediyorlar. Ermeni birlikleri Mayıs 92'de Laçin'i ele geçirerek açtıkları geçiş koridoruna Kelbecer bölgesini de ekleyerek yeni bir koridor daha açmak istiyorlar. Böylelikle İran'a kadar inerek bölgeyi denetimleri altına alacaklar. Düşünceleri ve saldırgan tutumları buraya yöneliyor.

Elbette bu düşünce tek başına Ermeni yöneticilerin düşüncesi değil. Bölgede başta ABD olmak üzere, Rusya, Türkiye ve İran bulunmakta ve gelişmelere şu veya bu şekilde müdahale etmektedirler. ABD açıktan Ermenistan yanında tavır belirledi. Azerilere ambargo uygularken, Ermenilere askeri yardım dahil kasenin ağzını açtı. Onları körükledi ve girişebilecekleri her tür harekete göz yumdu. Bugün timsah gözyaşları arasında Ermenistan'ı "kınıyor" görünüyor. Ama bu kınama Bosna-Hersek'te yaşananlardan farklı değil. Kaldı ki ABD kendi çıkarları için ne tam anlamıyla Ermenistan'ı desteklemiş durumda ne de Azerileri. Çünkü burada Rusya faktörü ABD'yi ister istemez temkinli davranmaya itiyor. Ama emperyalist düşüncenin özü değişmemektedir. Halkları mümkün olduğu kadar parçalamak, güçsüz düşürmek ve kendi istediği koşullarda onları tam anlamıyla egemenliği altına almaktır. Tabii ki, bu ABD'nin "ince", "kurnaz" ve "ölçülü" politikasının ürünü. Kaldı ki, en sıradan insanın dahi, Ermenistan'ın birkaç ay önce dünyaya yardım çağrıları yaparken, bu kadar silaha nasıl sahip olduğu sorusunu sorması gözleri ister istemez ABD'ye dikiyor.

Emperyalistler iç kamuoyu baskısından çekindiğinden Hıristiyanlara daha hoşgörülü davranmaktadır. Emperyalistler için herhangi bir olayda çıkarlarının önde gelmesi ile çelişmeyen, aksine örtüşen bu durum Bosna-Hersek'te Sırp saldırganlığına prim verdiği gibi Ermeni saldırganlığına da yeşil ışık yakmayı getirmiştir.

Türkiye açısından ise durum ikilidir. Birincisi Türkiye'nin bölgedeki -özellikle Türki Cumhuriyetler açısından- konumudur. Bugüne kadar Türkiye ABD'nin istekleri doğrultusunda bu cumhuriyetlerde egemen bir anlayışa sahip olmak istemiş ve kapitalizmi bu cumhuriyetlere yerleştirmeyi planlamıştır. Bu da emperyalizmin buralara kolayca girebileceğinin zemininin hazırlamasının sonucudur. Ermenistan'ın son saldırısı ise Türkiye'nin bölgedeki "güçlü", "güvenli" durumunu sarstığı gibi, kendi denetimi altında oluşmasını istediği ilişkiler ağını da zedeliyor. Bunun zedelenmesi Türkiye oligarşisini ister istemez korkutuyor. Ayrıca Müslümanlık ve Türklük edebiyatı Türki Cumhuriyetlerine hamilik düşüncesi ve bunu iç politika malzemesine dönüştürme dolayısıyla da tehditler, girişimler, çabalar içerisinde bizzat yer alıyor.

Ermeni ve Azeriler emperyalist çıkarlar uğruna birbirlerini kırmaya yok etmeye çalışıyorlar.

Ermenilerin saldırısı bir başka olguyu da sarsmaktadır. Azerbaycan yöneticileri kendi milliyetçi çıkarları için Ermenistan'a karşı olmak koşuluyla herkesle "ittifak"a girebilecek durumda. En yakın "ittifak" ise İran görünüyor. İşte bu duruma ne ABD ne de Türkiye müsaade edebilir. İran Ermenilere Azerileri kollarcasına aba altından sopa göstermesiyle amacını gizlemiyor ve İran'ın bölgede egemen olması, onların amaçlarına ters düşmektedir. Türkiye oligarşisi bölgede ben de varım, benim irademi ve gücümü de tanımak zorundasınız demeye getiriyor.

Türkiye açısından ikinci durum ise, ülke içinde yarattığı atmosferin kendine sağladığı faydadır. Ülke içindeki sorunlar; sınıf mücadelesi, Kürt halkının istemleri, halklarımızdaki hoşnutsuzluk milliyetçilik hayaletiyle ikinci plana itilmekte, "birlik beraberlik" rüzgarlarının "egemen" unsur olması istenmektedir. "Milli beraberlik" ruhu için Azerbaycan önemli bir koz olarak kullanılıyor. Hemen hemen her gün ırkçı sloganlar ve demeçler basın organlarının baş köşelerinde yer almaktadır. Hatta sadece bunlar değil, bizzat sivil faşistlerin çabalarıyla da "gönüllüler ordusu" toparlanmaya çalışılmakta, "telin" mitingleri organize edilmek istenmektedir. Kısaca gericilik, şovenizm ön planda tutulmaktadır.

Hazırlıklar, hazırlıklar, hazırlıklar!

Ermenistan'ın son saldırısına Türkiye "şiddetle" karşı çıktı. Ordu teyakkuz haline getirilirken, manevralar yapıldı ve halklarımız savaşa motive edilmeye çalışıldı. *"Kamuoyu yoklamaları"* adı altında halklarımızın "savaş istediği" yalanı öne çıkarıldı. "Karabağ Türktür, Türk kalacak" sloganı o kadar çok benimsendi ki, sanki Karabağ Türkiye'nin 74. eyaleti yapılmaya çalışıldı. Bunlar da yeterli değildi. Bizzat Özal "Hareket lazım", "Birkaç mermi oraya düşse ne olur?" diyerek, Türkiye'nin savaşa girmesini istedi. En büyük yardımcısı da Türkeş'ti.

Estirilen hava öyleydi ki, ilk zamanlar ha bugün ha yarın savaşa girilecekti. Ancak bu olmadı. Çünkü devrede ABD vardı ve Türkiye ABD'den izin almadan şurdan şuraya gitmezdi. Gitmedi de, "Azerbaycan'la anlaşmamız yok" gibi gerekçelerle hava biraz yumuşatıldı. Tabii ki, ABD'den alacağı sinyallere bağlı olarak!...

Evet, yakınımızda halklar birbirlerini boğazlıyor. Ermeniler, kendilerine kimsenin müdahale edemeyeceği gerçeğiyle Azeri halkını katletmeye devam ediyorlar. Ortaya çıkan sonuç, halklar açısından savunulacak bir sonuç değildir. Bugün Ermeniler saldırıların baş oyuncusu, ancak bu gerçeklerden bağımsız ele alınıp, milliyetçi düşüncelerin oluşmasına yol açacak bir zemini yaratamaz.

Emperyalizmin bölgedeki amacı kavranmalı ve her koşulda, savaşın bitirilip, halklararası kardeşliğin sağlanmasının çabası verilmelidir. Bunun yolu da emperyalizme karşı mücadele ve sosyalizmden geçmektedir. İşte kapitalizmin halklara verdiği ödül, işte sosyalizmin halklara vaat ettiği kardeşlik! Bunun arası yok.

Milliyetçilik bir hayalet gibi Kafkasya üzerinde dolaşıyor. Bu hayalet katliamdan katliama koşarken, ardından derin yaralar bırakıyor.

Ankara yürüyüşü sürüyor

1993 1 Mayıs'ı yaklaşırken işçilere yönelik hak gaspları ve işçi kıyımları hızını düşürmeden sürüyor. Siyasi iktidar ve onların patronları, işçinin ve onların çocuklarının sesine kulak tıkayarak pembe tablolar çizmeye devam ediyor. Emekçinin emekçiden başka dostu yoktur. Onun için '93 1 Mayıs'ına doğru daha fazla mücadele, daha çok direniş ve dayanışma... Ankara yolundaki Kağıthane işçilerinin direnişi bütün işçilere bunun sıcak zeminini sunuyor.

"105 gündür direniyoruz. Eylemlerimiz bu safhaya kadar geldi. Biz 120 kişi yürüyoruz. Geriye kalan arkadaşlarımız da açlık grevi ile beraber, diğer eylemleri geliştirecekler. Kimi süresiz kimi dönüşümlü olarak. Yani biz hepimiz de çok kararlıyız, sonuna kadar götüreceğiz bu işi. 1 Mayıs'ta biz de burada bir şeyler yaparız artık. Çünkü yolda olacağız."

Bu sözler Ankara yolunda olan Kağıthane işçilerinden bir bayan işçiye ait.

Kağıthane belediye işçilerinin tüm zorluklara rağmen göze aldıkları Ankara yürüyüşü sürüyor. Yol boyunca geçikleri il veya ilçelerdeki işçilerin de belirli yerlere kadar kendileriyle birlikte yürüyüşe katılmalarıyla dayanışma artıyor.

Yürüyüşçü işçiler Körfez'e vardıklarında burada yürüyüşe katılan Körfez belediye işçilerinden Erol Bal, "Biz Türkiye'de yaşanan işçi kıyımlarının hepsini protesto ediyoruz. Özellikle Kocaeli bölgesinde sadece belediye işkolunda değil, diğer işkollarından da bir sürü işçi işten atıldı. Bu kıyımları protesto ediyoruz. Bu maksatla destek yürüyüşüne geldik ve arkadaşlarımızı sonuna kadar destekliyoruz." diyerek yaşanan kıyımların sömürü zincirinin birer halkası olduğunu, bu nedenle işçilerin her yerde kıyımlara karşı ortak tavır almaları bu gerektiğinin mesajını veriyor.

İşçiler 12 gündür Ankara yolundalar. Bir zincir gibi uzanan yürüyüş korteji eriştiği yerlerdeki emekçilerin desteğini de yanına çekiyor.

120 Kağıthane belediye işçisi sendikacı arkadaşları ile yürümeye 13 Nisan'dan bu yana devam ederken, geride kalan arkadaşları ise yeni yeni eylemler geliştirmenin, destek sağlamanın çabası içindeler.

Yürüyüşçü Kağıthane işçileri 16 Nisan akşamı Hereke'ye ulaşarak cumartesi ve pazar gününü burada geçirdikten sonra, 19 Nisan sabahı tekrar yola koyuldular. Her zaman olduğu gibi yer yer "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler", "İşçi Kıyımına Son" "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarını atarak ilerleyen işçiler, yürüyüşlerinin 9. gününde Bolu il sınırları içindeki Cumaovası'na geldiler. Geceyi burada geçiren işçiler 15 kilometre yol alarak buradan Düzce'ye vardılar.

Ağaş-İş, Belediye-İş ve diğer DKÖ'ler ile Düzce halkı tarafından coşkuyla karşılanan işçiler, ilçeyi sloganlara geçtiler.

Gaziosmanpaşa belediye işçileri direnişi sürdürüyor

Gaziosmanpaşa Belediye işçilerinin birikmiş olan (kişi başına yaklaşık 9 milyon) haklarını almak için başlattıkları açlık grevi ve çeşitli birimlerdeki iş bırakma eylemi devam ediyor. 9 Nisan'da başlayan, temsilci ve sendikacılardan oluşan 4 kişilik ekiple sürdürülen açlık grevini şu an süresiz olarak 2 kişi devam ettiriyor. Diğer işçi ve işçi temsilcileri 3'er günlük dönüşümlü açlık grevi ile destek veriyorlar.

Belediye önünde devam eden açlık direnişine çevre ilçe belediye işçi ve memurları tarafından sürekli destek ziyaretleri yapılmaktadır. Özellikle öğlen ve akşam saatlerinde belediyenin önü tam bir şenlik görünümüne kavuşmaktadır. Tabii gerek açlık grevindeki işçilerin, gerekse de onlara destek veren işçi ve memurların tepkisi sadece işçilerin birikmiş alacaklarına karşı değil. İşçilerin parasını ödemek yerine belediye hizmetlerini taşerona veren Başkan İsmail Rüstemoğlu'nun taşeronlaştırma tavrına karşı da eylem sürdürülüyor.

17 Nisan'da işçilerin Gaziosmanpaşa'da yapacakları mitinge izin verilmeyince, belediyelerden gelen 200'ü aşkın işçi, işçileri ziyaret ederek şenlik düzenlediler. Halaylar ve sloganlarla şenlik bitirildi.

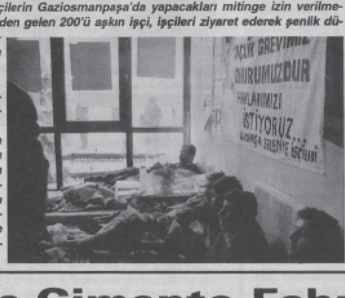

Gaziosmanpaşa belediye işçileri "Daha önce Küçükçekmece'de, Kartal'da yaşanan dirençlerde haklı olduğumuz için nasıl kazandıysak, burada da haklıyız, haklı olduğumuz için de kazanacağız." dediler.

İskenderun liman işçileri:
"Haklarımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz"

Adana (Mücadele)- 1990 yılında işten çıkartılan ancak verilen sözlere rağmen işlerine geri alınmayan İskenderun liman işçilerinin aileleriyle birlikte başlattıkları eylemler sürüyor. 8 Mart'tan beri liman kapısında oturma eylemi yapan işçiler eylemin 41. gününde 800 kişinin katıldığı bir miting düzenlediler.

Miting Genel-İş, Belediye-İş, Sağlık-İş, Harb-İş ve Petrol-İş temsilcilikleri tarafından oluşturulan tertip komitesi öncülüğünde 17 Nisan'da tren istasyonunda başladı. Ellerinde döviz ve pankartlar bulunan 800 kişilik kitle, sessiz şekilde yürüyerek Atatürk Anıtı önünde toplandı. Komitede yer alan sendikacıların kitlenin slogan atmasını engellemeleri mitingin sönük geçmesine neden oldu. Ancak işçiler alana girerken, "Yaşasın İşçilerin Birliği", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Sarı Sendika İstemiyoruz" şeklinde slogan attılar.

İşten çıkartılan işçilerin eşleri adına konuşan Yadigar Alkan, "Biz liman işçilerinin eşleri olarak İskenderun halkına, Liman-İş Şube Başkanı'na, DKÖ'lere ve siyasi parti temsilcilerine sesleniyoruz. Gelin liman işletmesinin acizliğini görün. 41 gündür liman kapısında oturan bu insanlar hastalıklı değildir. Bu insanların hastalığı işsizliktir. Bizlere destek olun." dedi. Liman işçileri adına ise Veysel Bani şunları söyledi: "Biz 83 yılından 90'a kadar emeğimizi, alınterimizi devletin kapısında harcadık. 41 gündür yediğimiz sadece patatestir. (...) Bir süre daha liman kapısında oturma eylemini sürdüreceğiz. Hükümet bundan da ders çıkartmazsa yaya olarak Ankara'ya yürüyeceğiz. Burada toplanan insanların Ankara yürüyüşümüzde bizlere destek vermelerini istiyoruz. Haklarımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz."

Liman işçileri aslında mitingi 13 Nisan'da yapmayı düşündüklerini, ancak Liman-İş Şube Başkanı Nedim Dışbüyük'ün "Bunu 17 Nisan'a erteleyin, ben en önde yürüyeceğim" demesine rağmen mitinge dahi katılmadığını da söylediler.

Sıvas Çimento Fabrikası'nda işçi kıyımı

Sıvas (Mücadele)- *Sıvas Çimento Fabrikası'ndan 28 işçi düşük verimle çalıştıkları gerekçesiyle işten çıkartıldılar.*

10 yılı aşkındır bu fabrikada çalışan işçiler, bir bakıma özelleştirmenin kurbanı oldular. Çünkü 10 yıldır, hatta daha fazla burada çalışan işçilerin verimsiz olduğu hiç de akla yatkın bir gerekçe olamaz.

Ocak ayı içinde YİBİTAŞ adlı bir firma tarafından 300 milyar liraya satın alınarak özelleştirilen Sıvas Çimento Fabrikası YİBİTAŞ'ın sahip olduğu 5. çimento fabrikası oldu. Özelleştirme sonrasında kesinlikle işçi çıkarılmayacağını belirten YİBİTAŞ Yönetim Kurulu Başkanı Erdoğan Akdağ ve Genel Müdür Muzaffer Aslan'ın yalancılığı çok değil 3 ay içerisinde ortaya çıktı.

Fabrikanın çimento üretmesinden dolayı işçiler zaten sağlıksız koşullarla iç içe yaşıyorlardı ve çoğu bundan dolayı rahatsızdı. Hatta Şinasi Ürün adlı işçi bir iş kazasında gözünü kaybetmişti ve verimi düştü diye onu da işten çıkarttılar.

İşten çıkartılan işçiler şimdilik tepkisizce beklerken, işçilerin üyesi olduğu Çimse-İş Şube Başkanı Osman Yeğiner de bu konuda bir şey yapamayacaklarını belirtiyor. İşçi kıyımı karşısında bir şey yapmayacağını belirten şube başkanı, bu sözleriyle de işçinin değil patronun dostu olduğunu açıkça ifade ediyor: "Biz genel olarak özelleştirmeye karşı değiliz, ancak özelleştirmenin şu andaki uygulanışına karşıyız. Eğer çıkan arkadaşların başına bir şey gelirse sorumlusu YİBİTAŞ değil hükümettir. Eğer özelleşme olacaksa önce gerekli tedbirler alınmalı sonra özelleştirilmelidir."

İşçi kıyımına karşı olduklarını söyleyen O. Yeğiner, "Sendika olarak ne yapacaksınız?" şeklindeki sorumuza ise şu yanıtı veriyor:

"Tazminatlarını verdiği ölçüde bir şey yapmayız."

Sıvas Çimento'da işten çıkartılanların dışındaki işçiler yeni kıyımlar olacağının tediriginliğini yaşarken, sendika buna karşı işçinin ağzına bir parmak bal çalmak misali onların tazminatlarını almasını yeterli görüyor. Oysa işsizlik sorununa, sürekli açlık tehlikesi sorununa karşı hiçbir tazminatın çözüm getirmeyeceği açıktır. Bu noktada hem sendikayı zorlamak hem iş hakkı için mücadele etmek işçilerin bilinçli hareketine bağlıdır.

Milli Eğitim'in arpalıklarından İLKSAN

Ülkemizde eğitimin gerici-faşist ve çarpık niteliği sadece derslerde verilen bilgilerle ölçülmüyor. Eğitimin paralı olan niteliği de bu çarpıklığa iyi bir örnektir. Öğrenciler üzerinde kurulu olan sömürü ve haraç ağı, değişik araçlarla öğretmenler üzerinde de kuruludur. Öğretmenevleri sömürüsü yanında, İLKSAN (İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardımlaşma Sandığı) da öğretmenlerden para çekmenin önemli bir aracıdır.

İlkokul öğretmenleri için İLKSAN öteden beri önemli bir sorun niteliğindedir. Bu nedenle öğretmenlerin demokratik talepleri arasında hep "İLKSAN'ın malvarlığının öğretmenlere devredilmesi ve demokratik bir işlerliğe sahip olması" dile getirilmiştir. 1943 yılında kurulan bu sandığa bütün ilkokul öğretmenleri zorunlu üye sayılarak maaşlarından otomatik olarak belli bir para kesilmektedir. 1990 yılında aylık 2.000 lira olan İLKSAN aidatı birden maaşın %2'sine çıkarılmıştır. Bugün 250 bin ilkokul öğretmeninden her biri İLKSAN'a ayda 47 ile 100 bin lira arasında para ödemektedir. Yüz milyarlarca nakit parası, yine yüz milyarlarca liralık otel, dinlenme tesisi, lojman, market vs. şeklinde çok sayıda menkulü vardır.

Her ay öğretmenlerden 15 milyarı aşkın para toplayan İLKSAN, karşılığında öğretmenlere ne vermektedir? Bunu bir ilkokul öğretmenine sorduğumuzda alınacak yanıt "hiçbir şey"dir. Çünkü İLKSAN'ın kasası buraya para ödeyenlerin değil, başta Milli Eğitim Bakanlığı olmak üzere onların çevrelerindeki gerici-faşist idareci hatta Milli Eğitim'le ilgili olmayan diğer bürokratlarındır. 4 yılda bir yapılan İLKSAN seçimlerinde genel kurula katılanlar, Milli Eğitim'in yukarıdan aşağıya delege olarak seçtirdiği adaylar sandık yönetimini oluştururlar. Her yönetim kurulu üyesi için burası bir köşe dönme yeridir. Öğretmenin ise buradan borç alması bile mucizedir. Çünkü borç isteme formları belirli zamanda yine el altından belirli kişilere verilerek her öğretmenin bu olanaktan yararlanma yolu tıkanmaktadır. Üstelik borç para alanlar bunu %3 faizle geri ödemektedir. 6 yıllık ilkokul öğretmeni A.Haydar Polat "İLKSAN'ın imkanlarından yararlanıyor musunuz? Ve yararlanma çabanız oldu mu?" şeklindeki sorumuza, "Yararlanamıyorum. Yararlanma girişiminde de bulunmadım. Çünkü bunun için İLKSAN idaresinde 'adamının' olması lazım." diye yanıt veriyor.

İşte İLKSAN eğitimin içinde öğretmenler açısından boğazına kadar pislik çukuruna batmış bir kurumdur. Ve devletin eli altında bir şirket niteliğindedir. Bu arpalığı kendine yeterli görmeyen MEB, ilkokul öğretmenleri de dahil olmak üzere tüm öğretmenleri haraca bağlayacağı kısa adı TÖYAK (Tüm Öğretmenler Yardımlaşma Kurumu) denilen bir tasarıyı yasalaştırma çalışması içinde. Böylelikle yolsuzlukları ile birlikte İLKSAN'ın malvarlığı buraya devredilip, hem hesap vermekten kurtulmuş, hem de "köşe döndürmek için" daha geniş kapasiteli bir sermaye kurumu yaratılmış olacaktır. ✪

ÖZET

TC MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI MÜFETTİŞLİĞİ

Sayı: 10/3, 11/3, 14/8, 8793/2, 8794/2, 8825/3

12. 4. 1989

Bakanlık makamının 18.1. 1989 gün ve 1917 sayılı olurları uyarınca, İlkokul Öğretmenleri Sağlık ve Sosyal Yardım Sandığı Genel Müdürlüğü'nün müfettişliğimizce yapılan genel denetimi sonucunda düzenlenen raporun ilgili bölümlerinde ayrıntılı olarak açıklandığı üzere;

Yönetim Kurulu üyelerinin;

1- Personel yönetmeliğine aykırı olarak bazı kişileri sınavsız olarak işe aldıkları,

2- Personel almak amacıyla açılan sınavda, başarılı olmayan kişilerden bazılarını göreve başlattıkları;

3- Personel tedarikinde, işin gerektirdiği nitelikteki personelin alımına dikkat etmedikleri;

4- Personel alımında ve çalıştırılmasında personel yönetmeliğine uymadıkları;

5- Kurul üyelerinden bazılarının çeşitli zamanlarda aldıkları avansları süresinde kapatmayarak, adeta kendi gibi kullandıkları;

6- Pazar yerleri açılmasında Genel Kurul kararları ve ilgili yönetmeliklere uymadıkları;

7- Lokanta ve düğün yerleri olarak kiraya verilen yerlerin ısıtma giderlerinin kiralayandan alınması için herhangi bir girişimde bulunmadıkları;

8- Ünite Dergisi basımında ve dağıtımında gerekli hassasiyeti göstermedikleri;

9- Genel Kurul kararına rağmen Teftiş Kurulunu oluşturmadıkları;

10- Sandığın kaynaklarını verimli bir şekilde kullanmadıkları ve alacaklarını takip etmediklerinin;

Özetle; ana statüde belirtilen görevlerini yerine getirmedikleri, gerekli dikkat ve hassasiyeti göstermedikleri;

Denetleme kurulunun da denetleme görevlerini yerine getirmedikleri,

Anlaşıldığından, anastatünün 25. maddesinin ikinci fıkrası gereğince yönetim ve denetim kurullarının feshedilmesinin,

Ayrıca eski Genel Müdür Hikmet Özer'in sandığın hesap ve işlemlerini mevzuat çerçevesinde yerine getirmediği ve yukarıda belirtilen konularda gereken titizliği göstermediğinden, adı geçen kişiye buradan böyle hiç bir görev verilmemesinin,

Yerinde olacağı görüş ve kanaatine varılmıştır.

Baş. Müf. Latif Akay, Orhan Dinçsoy, Müf. İlker Yarordağ, Müf. yrd. Selahattin Mısır, İsmail Adar, Nazım Pekkaner.

İLKSAN yolsuzluğuna öğretmenlerden tepki

İLKSAN'da ortaya çıkan yolsuzluk olayına öğretmenler tepki göstererek savcılıklara suç duyurusunda bulunup, Milli Eğitim Bakanlığı'na protesto telgrafı çektiler. 11 Nisan'da bir basın toplantısı düzenleyen EĞİT-SEN, İLKSAN'daki yolsuzluk olayının peşini bırakmayacaklarını açıkladı.

15 Nisan'da da ülke genelinde çoğu il ve ilçelerde öğretmenler savcılıklara suç duyurusunda bulunarak, 9 İLKSAN yöneticisinin yargılanmasını talep ettiler. EĞİT-SEN Genel Merkezi İstanbul Savcılığı'na yaptığı suç duyurusu sırasında bir bildiri yayınlayarak, İLKSAN'la ilgili şimdiye kadar yapılanlara öğretmenlerin tavır almasına karşın yetkililerin sessiz kaldığı belirtilerek, "İLKSAN yönetimi ve Milli Eğitim Bakanlığı yapılan bu yolsuzlukları görmezlikten, duymazlıktan gelmiştir. Daha da ileri gidilerek İLK-SAN kongrelerinde yolsuzlukları dile getiren delegeler hakarete uğramış ve suçlanmışlardır." denildi.

Öğretmenler İstanbul Adliyesi'nde suç duyurusunda bulunduktan sonra Sirkeci Postanesi'ne kadar 500'ü aşkın bir kitleyle yürüyerek burada yetkililere protesto telgrafı çektiler.

Suç duyuruları kitlesel olarak başta Ankara, İzmir, Adana, Samsun, Gaziantep, Elazığ, Adıyaman ve daha birçok il ve ilçede de yapıldı.

Adıyaman'da savcılık önünde suç duyurusu için EĞİT-SEN ve Eğitim-İş üyesi yaklaşık 120 öğretmen toplandı. İLKSAN'ın malvarlığının üyelerine devredilmesi ve ana statüsünün değiştirilmesini isteyen öğretmenler, "Yaşasın Sendikalarımız", "Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla postaneye kadar yürüyüp buradan Köksal Toptan'a protesto telgrafı çektiler. ✪

"Mühendislerin özlük hakları ve sendikalaşma sorunu"

3 Nisan 1993 günü İstanbul'da "Mühendislerin Özlük Hakları ve Sendikalaşma Sorunu" konulu bir panel düzenlendi. Panele konuşmacı olarak Prof. Dr. Alpaslan Işıklı, Ahmet Asena (DİSK), Erkan Aslan (Petrol-İş), Mustafa Şimşek (Otomobil-İş), İbrahim Kudiş (TÜM BEL-SEN), Ayten Çakır (BEM-SEN) katıldılar.

Panelde üzerinde durulan ana sorunlar şunlardı: Mühendisliğin üretim içindeki geçmişte ve bugünkü yeri, mühendislerin dünyada ve ülkemizde hangi süreçte sendikalaşma-örgütlenme sürecine girdikleri, neden geç örgütlendikleri, nitelikli işçi olarak mühendislerle işçilerin karşılıklı yaşadıkları, sorunlar, ortak örgütlenmede yaşanan güçlükler (özellikle de memur sendikaları örgütlenmesinde) ve çözüm yolları...

Bu çerçevede panelde belli başlı şu görüşler ortaya çıktı:

Emperyalizmin derinleşen krizi ve kâr için geliştirdiği teknolojik yenilik mühendisliğin rolünü ikinci plana itmiş, mühendisler masa başından kalkarak, makinenin bir parçası (ama uzman parçası) haline gelmiş, geçmişe oranla bağımsız küçük burjuva rolünü yitirerek işçileşmiştir.

Mühendislerin sendikalaşması, onların mesleki rollerinin zayıflaması ve daha düşük ücretle çalışıp yoksullaşmasına paralel bir süreç izlemiştir. Dünyada mühendislerin örgütlenmesi onların işçileşmeye doğru evrildikleri 1960'lı yıllardan sonra hız kazanmıştır. Ülkemizde ise bu süreç yenidir.

İçinde bulunduğumuz nesnel durumu kavrayamayan mühendisler, işçilerle aynı işkolundaki sendikalarda olmak yerine, mesleki örgütlenme eğilimini taşımaktadırlar. Bu bir sınıfsal zaaf olduğu kadar sermaye karşısında kendi sınıf çıkarlarının nerede yattığını görmemekten de ileri gelmektedir.

Mühendislerin de örgütlenmeye çalıştığı çeşitli işçi sendikaları içinde işçilerin mühendisleri, mühendislerin de işçileri kabullenmemesi gibi bir durum sözkonusudur. Bu sorun karşısında sendikalar eğitici ve örgütleyici olmalıdırlar.

657 sayılı yasa kapsamında bulunan mühendislerin örgütlenmesinde memur sendikalarıyla da sorunlar yaşanmaktadır. Memurların eylem kararlarına mühendisler daha duyarsız ve daha az katılımda bulunmaktadırlar.

Aynı sendikal örgütlenme içinde bulunan (işçi ya da diğer memurlarla ortak) mühendislerin, o sendikada kendilerini hem mesleki açıdan hem de yönetsel açıdan ifade edebilecekleri alt birimler oluşturulmalı, sendika yönetimlerinde mühendislerin yer alması için zorlayıcı olunmalıdır. Toplu sözleşmelerde mühendislerin mesleki hakları ve buna göre bir ücret sistemi öngörülmelidir. ✪

İşçilerden-memurlardan kısa... kısa...

- **Urfa EĞİT-SEN Şubesi'ne üye öğretmenler, EĞİT-SEN'in İLKSAN'la ilgili olarak 15 Nisan'da savcılıklara yaptıkları suç duyurusuna yoğun ilgi gösterdiler. 250 öğretmenin katıldığı suç duyurusundan sonra bakanlığa protesto telgrafı çektiler.**
- Yüreğir Belediyesi'nde çalışan 620 işçinin 16 Mart'ta ekonomik taleple gerçekleştirdiği 7 günlük iş bırakma eylemi sonrası 8 işçi işten atıldı. "Ben şimdiye kadar işçilerimi taşerona vermedim. Biz parti olarak emeğin değerini savunan insanlarız. Biz sosyal demokrat anlayışımız gereği işçilerimizi sürekli koruduk" diyen Yüreğir Belediye Başkanı Sabahattin Eşberk ne kadar işçi dostu olduğunu böylece göstermiş oldu. Eylem sonrası işçilere "iş güvenliğiniz sağlanmıştır" diyen Belediye İş 1 No'lu Şube Başkanı Nusret Birdir ise "Bugün Belediye Başkanı sözünde durmadı" demekle yetindi.
- **17 Nisan'da Yozgat'ın Şefaatli ilçesinde EĞİT-SEN temsilciliği açıldı. Kalabalık bir kitlenin açılışa katıldığı EĞİT-SEN temsilciliğinin açılması için devrimci demokratlar yoğun çaba sarf ettiler. Ancak açılışta "EĞİT-SEN'in mücadelesini ekonomik mücadelenin dar sınırlarına hapsetmeyecekleri" şeklinde konuşma yapan yetkililer, her zaman devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunulması konusu hatırlatılınca duymazlıktan geldiler. Ve işçilere, kamu emekçilerine her türlü baskıyı reva gören DYP, SHP ve ANAP'tan gelen mesajları tek tek okuyarak mücadelede ne kadar kaypak ve korkak olduklarını da sergilemiş oldular.** ✪

Ankara polisi acizliğini Ekin Sanat Merkezi'ni basarak gösterdi

Ankara (Mücadele)- 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günlerinde Ankara'da yükselen devrimci eylemlilikler, Ankara siyasi polisini iyice çaresizliğe itti. Kampanya çerçevesinde Devrimci Mücadelede Sanatçılar da gece düzenleyerek, afişler asarak, söyleşi ve anmalar yaparak, halkların kurtuluşu için şehit düşen devrim şehitlerine sahip çıktılar. Tüm bunlar Ekin Sanat Merkezi çalışanlarını Ankara siyasi polisi gözünde "suçlu" durumuna soktu.

Bu çaresizlik ve tahammülsüzlükle 18 Nisan günü yüzlerce polis ESM'ye saldırdı. Kapılar kırıldı, insanlar kafaları gözleri yarılarak yerlerde sürüklendi. Silahlar o sırada ESM'de bulunanların üzerine yöneltildi. Polisler ilk olarak kapıdan içeriye sürü halinde girdiklerinde insanlar arka odalara çekilip, barikatlar kurdular. Şehitlerin direniş gelenekleri sloganlarla sahiplenildi. Salonda yere yatırdığı insanların başına silah dayayan polis, odalardaki direnişe camları kırarak saldırdı. İnsanları merdivenlerden yuvarlayarak, tekme ve yumruk darbeleri altında ekip otolarına bindirdiler. Bu şekilde ekip otolarına bindirilen yaklaşık 85 kişi Ankara Emniyet Müdürlüğü'nce gözaltına alındı.

Bu kadar insanı gözaltına alarak da korkularını yenemeyince, içeride bulunan sazları, gitarları, bilgisayarlı orgu, diğer tüm enstrümanları, teyp, video, müzik setleri, kasetler vb. ne buldularsa parçaladılar. Duvar panolarını, resimlerini yırtıtılar. 100 milyon civarında bir Hasar bıraktılar geride. Ve tüm bunların sonunda Ekin Sanat Merkezi'ni mühürlediler. Aralarında Konya bürosuz çalışanlarından Bülent Bağcı ve Devrimci Gençlik dergisi Ankara bürosu çalışanlarından Murat Öcal'ın da bulunduğu yaklaşık 50 kişi ikinci gün serbest bırakıldı.

Baskını ve polisin bu keyfi ve vahşice saldırısını kınamak için Devrimci Gençlik dergisi, Devrimci Gençlik Ankara bürosu, Ankara ÖZGÜR-DER, ESM çalışanları ve gözaltına alınan kişilerin aileleri birer basın açıklaması yaptılar.

Ayrıca Grup Ekin, Güne Türkü, FOSEM, AHS, Ekin Korosu, Kültür ve Sanatta Tavır dergisi çalışanları tarafından tüm kamuoyuna Ekin Sanat Merkezi'yle dayanışma çağrısı yapıldı. Çağrılarında gözaltında olan arkadaşlarının serbest bırakılmaları isterlerken, ESM'nin bir mevzi olduğuna dikkat çekerek, sanatçıları bu konuda daha duyarlı olmaya çağırdılar. Grup Ekin dinleyicilerine de çağrının yapıldığı metinde, dinleyicilere şöyle seslenildi: "Yaşadığımız bu çirkin olayı, arkadaşlarımız serbest bırakılana kadar Grup EKİN kasetlerini her yerde yüksek sesle çalarak protesto edelim ve devrimci sanatçıların yanında olduğumuzu gösterelim. İktidarın bu uygulamasını Kültür Bakanlığı'na çekeceğimiz telgraflarla gösterelim."

ESM çalışanları maddi dayanışma çağrısında bulunarak dileyenlerin Türkiye İş Bankası, 4218 2955382 nolu hesaba yardım edebileceklerini duyurdular.✪

21 Nisan'da Tabipler Odası'nda ortak bir basın açıklaması yapan OKM, ESM, Grup Yorum, Grup Ekin, Grup Özgürlük Türküsü, AHS, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Grup Güne Türkü, Koma Berfin, FOSEM ve Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi Çalışanları; gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması ve ESM'ye vurulan kilidin sökülmesi için tüm aydınları, sanatçıları ve ilerici-demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya ve baskıları teşhir etmeye çağırdılar.

Devrimci Sol Timi "Muhbir arıyor"(!)

Ankara (Mücadele)- Devrimci Sol Timi muhbir arayışındaki aşağılık yüzünü bu kez Ankara'da göstererek, farklı bir siyasi düşünceden Murat Çelik'i Devrimci Sol hakkında ihbarlar üretmeye zorladı.

16 Mart tarihinde TDP Ankara operasyonundan gözaltına alınan Murat Çelik, serbest bırakıldıktan sonra, adli bir gerekçeyle Yeni Mahalle Karakolu'na teslim edildi. Ankara polisi Murat Çelik'i DAL'a götürdükten sonra, belki bu kez olur umuduyla kendisine muhbirlik yapması için işkence ve psikolojik baskı yanında para, eşya vb. teklifler yaptı. Murat Çelik'ten, cezaevine girdiğinde Devrimci Sol çevresiyle ilişki kurması ve bilgi vermesi söylendi ve aynı şeyleri çıktıktan sonra da devam ettirmesi istendi.

Murat Çelik, bu teklifleri geri çevirmesine karşın siyasi polislerce cezaevinde de rahat bırakılmadı. Son olarak 13 Nisan'da Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nin 9. koğuşundan cezaevi birinci müdürü Bahattin Çetinkaya'nın odasına çağrıldı. Bu odada Devrimci Sol Timi'nden iki sivil polis tarafından yeniden sorgulanarak muhbirlik teklif edildi. Aynı gün basın açıklaması yapan Murat Çelik, "Ben muhbirlik yapmadım, yapmayacağım. Muhbirlik, insanlık onurunu ayaklar altına alan namussuzluk ve şerefsizliktir. Ayrıca insanları muhbir olmaya zorlayan siyasi polisler gibi bu çabaya ortak olup bana baskı yapmaya çalışanlar da suçludur. İnanıyorum ki, er ya da geç halkın adaleti tüm suçluların boğazına yapışacaktır." dedi.✪

Devrimci Gençlik İrtibat Bürosu'nda polis terörü

Camlar kırıldı, eşyalar talan edildi

Bağımsızlık, Demokrasi ve Sosyalizm Mücadelesinde Devrimci Gençlik dergisinin Fatih Yavuzselim Mahallesi'ndeki irtibat bürosu 18 Nisan akşamı polis tarafından ikinci kez keyfi olarak basıldı. Sivil polisler tarafından büronun camları kırılırken, eşyalar da talan edildi. Aralarında Devrimci Gençlik dergisi muhabiri Yelda Davran'ın da bulunduğu 12 kişi sivil ve resmi polislerce gözaltına alındı. Polisin baskın sırasında gözaltına aldığı Devrimci Gençlik dergisi okurlarından Serhat Aktuğ, doğrudan Siyasi Şube'ye götürülürken, 6 bayan Karagümrük Karakolu'na, diğer beş kişi de Fatih Merkez Karakolu'na götürüldüler.

Bir gün sonra büroyu tekrar açmak ve ortalığı toparlamak için büroya giden Devrimci Gençlik dergisi muhabiri Münire Demirel ve iki okur yine polis tarafından gözaltına alındılar. Polis Devrimci Gençlik dergisinin böylesine sahiplenilmesine tahammül edemedi ve irtibat bürosu mühürlenerek kapatıldı. Devrimci gençliğin sesi olan dergiyi bu şekilde susturmaya çalışmalarına karşı, Devrimci Gençlik dergisi de bir basın açıklaması yaparak polisin yaptığı keyfi baskınları ve muhabirleriyle okurlarının sorgusuz sualsiz gözaltına alınmalarını kınadı.

Gözaltına alınanlardan Özgür Yıldız ve Serhat Altuğ Siyasi Şube tarafından keyfi olarak alıkonulurken, diğer 13 kişi savcılığa bile çıkarılmadan 20 Nisan'da serbest bırakıldılar.✪

"Bundan sonra bizim adamımız oldun... Seni serbest bıraktıracağız."

Nusret Şenol, Devrimci Sol örgütüne yardım ettiği iddiasıyla(!) 13 Mart tarihinde Malatya'da gözaltına alındı. Gözaltındayken yoğun işkencelere uğradı. Polis tarafından sürekli olarak kendilerine çalışması ve ajanlık yapması için baskı gördü. Kabul ederse serbest bırakılacağı ve bol para verileceği vaat edildi. Gerisini kendisinden dinliyoruz:

"Yapılan işkenceler ve başıma dayadıkları silah ve öldürme tehditleri ile konuşturarak sesimi teyp kasedine kaydettiler. Kaset, hiçbir baskı altında kalmadan Devrimci Sol örgütü hakkında tüm bildiklerimi polise söyleyeceğim, bundan sonra da buna devam edeceğim doğrultusunda idi. Yine bana boş bir kağıt imzalatarak, bundan sonra bizim adamımız oldun, sana maaş bağlayacağız dediler. Bundan sonra biz sana telefon ederek gerekli bilgileri alacağız ve seni serbest bıraktıracağız vb. şeyler söylediler.

Ben daha önce devrimcilere sempati duyan bir insandım. Bundan dolayı tutuklandım. Fakat devrimcileri tam olarak tanımıyordum. Onların nasıl insanlar olduklarını, amaçlarının ne olduğunu, ne için mücadele ettiklerini vb. tam kavramamıştım. Bunları büyük oranda tutuklanıp geldiğim cezaevinde öğrendim. Ve bunlardan dolayı başlangıçta gizlemek istediğim polisin ajanlık teklifini ve geliştmeleri, gördüğüm sıcak ilişkiler ve devrimci dayanışma sonucu gereksiz olduğuna inanarak arkadaşlara anlattım. Ve pişmanlığımı belirttim, af dileдim. Mevcut durumumu aşmak için devrimci arkadaşlardan yardım istedim, büyük oranda da yardım gördüm.

Şu an kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Ve kendimi yeniden yaratarak iyi bir devrimci olmaya çalışacağıma yemin ediyorum.

Bu konuda inanıyorum ki, poliste işkenceye uğrayan pek çok arkadaş bana yapıldığı gibi ajanlık tekliflerine maruz kalıyordur. Bizler durum ne olursa olsun, bu teklifleri reddetmeli ve polisin ajanlık dahil tüm aşağılık yöntemlerini teşhir etmeliyiz. Bununla birlikte mevcut olay hemen arkadaşlara anlatılmalı, gerekli tavır ve tedbirler alınmalıdır.

Son olarak polisin ajanlık tekliflerini hangi nedenle olursa olsun kabul edenler, fazla zaman kaybetmeden halkın adaletine sığınmalı ve bütün olanları anlatmalıdırlar. Unutmayalım ki, devrimci adalet affedicidir. Yalnız suçlarımızı daha büyütmemek kaydıyla..."

Devrimci Selamlar

Nusret ŞENOL

İki hafta içinde ikinci kez polis baskını

Trabzon (Mücadele)- *Trabzon büromuz 20 Nisan günü Basın Masası ve Siyasi Şube polisleri tarafından bir hafta aradan sonra ikinci kez basıldı. Daha önce de aynı büromuz Siyasi Şube polislerince basılmış ve arama izni ve kimlik dahi gösterilmeden arama yapılarak pek çok yasal yayınımıza el konulmuştu.*

Bu kez büroda bulunan muhabirimiz ve üç okurumuz polislere karşı koyarak aratmayacaklarını belirttiler. Arama izni olmaksızın ve tamamen keyfi olarak büromuzu basan polisler, arama yapamadan çekip gitmek zorunda kaldılar.✪

ISIRGAN

Gecelerden bir "gece"

Darbecilerin Berlin'deki "gece"leri müthiş geçti. Devrimcileri "gece"ye sokmamak için gösterdikleri gayrete Alman polisi de elinden gelen desteği sundu. Öyle ki, helikopterleri bile vardı. Tam da darbecilere yakışır bir "gece" oldu. "Grup Temmuz", "Grup Diren" sahneye çıkıp çaldı söyledi. Ancak ortada garip bir durum vardı. Grup elemanlarının çoğu sahnede değildi. Çünkü her iki grubun çoğunluğu tavır almıştı. Ne diyelim, bir iki kişiyle grup adlarına sahip çıkmaları darbecilerin bir başka ahlaksızlığı olsa gerek.

Hele ki, sağda solda "Grup Yorum da bizden" demeleri onların ne kadar imzaya meraklı olduklarını bir kez daha kanıtlarken, aslında bu tutumları onların mezarlıktan geçerken ıslık çalmalarını anlatıyor. 150 kişinin katıldığı bu "gece"nin yanında, devrimcilerin daha önce yaptığı 3500 kişilik gece onları, bu ıslıkları daha fazla çaldırttı. Darbenin merkezinde (kalelerinde) darbecilerin ulaştığı nokta tükenişi ifade etmiyor mu? Biraz daha gayret edin, çırpınışlarınız boğulmanıza neden olacak, artık sizi kimse kurtaramaz.

Telaşa mahal yok!..

Kağıthane Belediye işçilerinin Ankara'ya yürüyecek olması polisi rahatsız etmişti. Etmesine etmişti ancak yine de için için seviniyordu. Önce bütün yolları keserek, işçilerin olduğu otobüsleri çevirirken, belediye otobüslerinde insanlara mesleklerini soruyordu.

İşçilerin ille de yürüyeceğini anlayan polis, bu sefer bir an önce onları göndermenin telaşına düştü. "Aman buradan gidin de, nerede yürürseniz yürüyün" diyorlardı. Polislerin bu telaşı, ikisinin arasında geçen konuşmadan sonra daha iyi anlaşılıyor. "Bu hafta çok yoğun bir hafta. (Devrim Şehitleri Kampanyasından söz ediyor) Hepimizin ne olacağı belli değil. Bir kurşuna hedef olabiliriz." diyorlardı. Polislerin telaşı işçilerin otobüslere binmeleriyle dinmeye başladı. Hatta işçilere el sallayıp "herhangi bir olaya zemin hazırlanmadığı için" teşekkür ediyorlardı. Ne diyelim, telaşlarını anlıyoruz.

Karanfilin anlamı

Cumhuriyet gazetesinin güvenlik görevlilerinden biri, kız arkadaşı ile buluşmak için Sirkeci Garı'nın önüne gider. Elinde de arkadaşına verilmek üzere birkaç tane karanfil bulunmaktadır. Her şey bununla başlar. Çevrede pusu atmakta olan bir sivil polis biraz sonra yanına yaklaşır ve ne beklediğini sorar. Polis, kız arkadaşını beklediğini cevabını almasına rağmen ikna olmamıştır. Eğer kız arkadaşını bekliyorsa elindeki karanfiller ne oluyordu. Polis tekrar sorar:

- Burada ne bekliyorsun?
- Kız arkadaşımı beklediğimi söylemiştim.
- Anladım, ama o zaman elindeki karanfiller ne oluyor?
- Arkadaşa vermek için almıştım. Hem sana ne oluyor?
- Bana bak sen karanfilin ne anlama geldiğini biliyor musun?
- Ne anlama geliyormuş. Bak ben de güvenlik görevlisiyim.

Polis karanfillerin anlamını açıklamadan aynı gazetede çalışan başka bir güvenlik görevlisi de yanlarına gelir, polis onları bir süre sonra serbest bırakır.

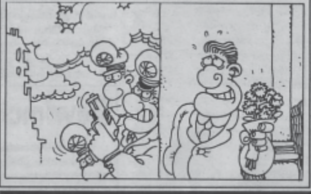

Dün dündür, bugün bugündür...

Demirel: *"500 günde sorunları halledeceğiz."* (Aralık 91, Basından)

Demirel: *"500 günde sizin her şeyinizi hallederim diyen birisi çıkarsa ona inanmamak lazım."* (Mart 93, Basından)

En dürüstleri Manukyan'sa...

İstanbul Defterdarı, 1992 yılında vergi şampiyonunun genelev patroniçesi Matild Manukyan olduğunu açıkladı. Manukyan, 8 milyar 369 milyon 437 bin lira gelir vergisi ödeyerek iş dünyasının "parlak isimleri"ni geride bıraktı.

Manukyan geçtiğimiz yıllarda da "iş dünyasının parlak isimleri"ni geride bırakarak ipi en önde göğüslemişti. İstanbul, sanayi, ticaret ve bankacılıkta Türkiye'nin kalbi durumunda. İstanbul'da patron olanlar bütün Türkiye'de de patron demektir. Vergi ölçüt alındığında genelevci Manukyan patronların patronu koltuğuna oturuyor.

Yüzüne tükürsen yarabbi şükür diyecek denli arsız ve yüzsüz olan Türkiye tekelci burjuvazisini bu durum hiç rahatsız etmezken, onun çanak yalayıcıları feveran ediyorlar; hani haksız da sayılmazlar. Vergi kaçırmanın maharet sayıldığı, "yüzsüzler"in ortalığı doldurduğu, tekelci burjuvaların vergi vermek yerine devlet kasalarını soyup soğana çevirdiği bu ülkede Manukyan'ın birinci patron koltuğuna oturması pek hoşlarına gitmiyor.

En dürüstlerinin Manukyan gibi fahişe tüccarının olduğu bir yerde varın siz diğer işadamlarının halini düşünün...

Kör öldü badem gözlü oldu

"Yağcılık" dünyanın en aşağılık işi. Çıkar, kariyer, mevki, korunma, ihbarcılık, aldatmaca ve akla gelebilecek her pislik bu tek sözcük içine sığabilmektedir. İnsan bir kere yağcı olmayagörsün, bugününü yarın tanıyamazsınız. Moda deyimiyle "dün dündür bugün bugündür"lü felsefe ile cilalanmış düşünceler, yağcılar tarafından allanıp-pullanıp yüzleri kızarmadan rahatlıkla söylenebilir. Hatta bu konuda daha da ileri giderek, değme sporculara taş çıkartırcasına birbirileriyle yarışırlar.

Bugün burjuva basında böyle günler yaşanıyor/yaşandı. Özal'ın ölümü basının ana malzemesiydi. En fazla kim ağlayacak sorusu, en fazla kim yağ çekecek sorusuyla bütünleşerek, manşetler kararmış bir şekilde halklarımızın karşısına çıkıldı. Herkes uşaklık yarışında birinci olmak istiyordu.

Özal'lı anılar, röportajlar, "Biz dememiş miydik"li yazılar birbiri ardı sıra yayınlanmaya başladı. Deyim yerindeyse kör ölünce badem gözlü olmuştu. Ve hiçbir zaman olmayan badem göz, basının yağcılık malzemesi olup çıktı. "Üzüldük"lü cümleler köşelerde, satır aralarında ya da televizyon ekranlarında boy gösteriyordu. Özal için bütün sıfatlar aynı oldu: "Statükoya karşı devrimci, Türkiye'yi çağa doğru götüren lider" ya da "Atatürk'ten sonra ikinci devrimci"...

Bu yaklaşım birçok insanı şaşırtabilir ancak devrimcileri şaşırtmadı. Tam tersine herkes yerli yerinde, ağırlığı kadar konuşuyor ve yazıyordu. Asıl başka şeyler söyleselerdi o zaman şaşırtıcı olurdu. İlk iki günde köşelerde yazılanlara baktığımızda şunlarla karşılaşıyorduk:

Mehmet Ali Birand "Artık rahat edebiliriz (...) Mesleğini ondan nefret etmeye dayandırmış kişiler de şimdi en aşağılık pozlarda ortaya çıkıp krokodil gözyaşları dökebilir" derken, Ali Sirmen, Özal'ı onaylamadığını söyleyip, arkasından da "politika üretmede Özal kadar yetenekli, cesur kadrolara ve liderlere ihtiyacı var" deyip, "objektiflik" adına utangaçça Özal'ı övüyor ve oligarşiye "akıl" veriyordu.

Özellikle "objektiflik" hastalığı "sol" yazarlarda daha açık ve belirgindi. İlhan Selçuk "Araya ölüm girdi mi her şey susar; saygıdır artık geçerli olan, rahmettir" derken, bir başka köşede (Olayların Ardındaki Gerçek) "12 Eylül'ün hukuku çerçevesi içinde de olsa, ekonomik açıdan Özal'ın ülkeye katkılarını gözardı edemeyiz" diyebiliyordu. İnsan ister istemez, İlhan Selçuk ya bu ülkede yaşamıyor ya da Özal ekonomisinden bir şeyler "kaptı" diyesi geliyor. (Üçüncü gün yazdığı yazıda ise Özal'ı Atatürk'le benzeştirenlere kızgınlığını ifade ediyordu.)

Hikmet Çetinkaya "Biz hiçbir zaman onun düşüncelerine katılmadık." diyor. Demesine diyor ancak, aynı yazı içersinde "Özal'ın ölüm haberini duyunca üzüldüm" demeyi de ihmal etmiyordu. Bir gün sonraki yazısında ise, biraz daha kendine çekidüzen verip Özal'ı eleştiriyordu. Zülfü Livaneli beklenen tavrını göstererek yazısını övgülerle başlayıp övgülerle bitiriyordu. Güya Özal "yıpratılmış", çok "hakaret" görmüş. Oysa "düzene", "resmi ideolojiye" karşı olan Özal "reformist"miş ve daha nice sözler... Ne diyelim, devam devam, belki daha iyi protokol yeri "kapar".

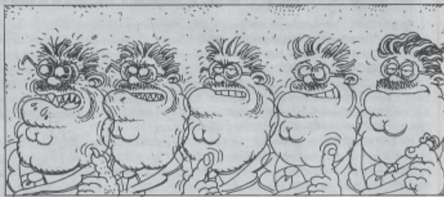

"Sol" yazarların korkak, utangaç, "objektiflik" hastalığı depreşmişti. Hele ki, Engin Ardıç'ın televizyondan "kına yaksınlar" sözünü dahi "yutmuşlar" "ama biz gazeteciyiz" demeye başlamışlardı.

"Sağ" ya da diğer gazeteciler ise farklı değildi. Birand'ın övgüsüne Zafer Mutlu "Türkiye kendisini çağdaş yaşama taşıyan 'Gerçek Baba'sını kaybetti" sözleriyle destek olurken, Osman Ulagay "Özal'ın 'büyük düşünme' mirasına sahip çıkmadan Türkiye'nin önünde yeni ufuklar açmak, yeni dönüşümler gerçekleştirmek kolay olmayacak herhalde" diyordu. Cengiz Çandar ise, en büyük destekçisini yitirmiş olmanın acısıyla dokunaklı bir şekilde "onun için şimdi yazılıyor, anlatılıyor, Özal'ı ne kadar çok arayacağız" sözcüklerini yazıyordu.

Hıncal Uluç "Bir devre adını veren devrimciydi." derken, Ahmet Vardar kabadayılığının yanında "düşünce sahibi" bir insan olduğunu göstermek için Özal'a "reformistti", "zekalı" ve "cesaretliydi" nitelemelerinde bulunuyordu. Nazlı Ilıcak Özal'a kızgınlığını belirtmesine karşın yine de "Hakkını helal" etmekten geri durmuyordu. Altan Öymen, Mehmet Altan gibileri "eleştirsek de bizim adamımız" dercesine "üzüntülerini" dile getirmekteydiler.

Diğerleri de farklı değil. Yağcılığın, ilkesizliğin, çıkarcılığın ve kaypaklığın sınırı yok.

Bir kitap

Bir Kar Makinası: Grup Yorum

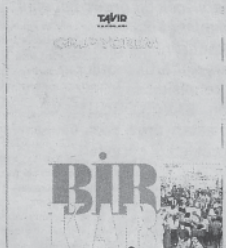

"Grup Yorum, sürekli değişen kadrosuna karşın, tutarlılığını ve çizgisini koruması, belki de en tipik özelliği. Öyle ki, yarın tüm elemanlar tutuklansa ve cezaevine girse bile, yeni isimlerle oluşacak kadro. Yorum adıyla çalışmalarını sürdürecek. Yani Yorum bir grup olmasının ötesinde, bir misyon gibi. Bu nedenle, bu ses hiç susmayacak diyor Yorum elemanları. Topluluğun tüm kasetlerini dinledi yseniz eğer, bu iddialı cümle, kuşku götürmez bir inandırıcılık taşıyacaktır sizin için." (Cumhuriyet Dergi)

Yorum, 12 Eylül sonrası yaşamımıza müzikleriyle, konserleriyle ve buna karşın oligarşiden, siyasi iktidarlardan gelen saldırılarıyla girmiş ve sanat-kültür alanına damgasını vurmuş bir grup. Bugüne kadar onlar hakkında çok şey yazılıp çizildi. Birkaç istisnayı saymazsak, aydınlar, sanatçılar, basın-yayın organları onların sanatına, müziğine ses çıkarmadılar. Yok saydılar. Buna karşın Yorum'un sesi adım adım yayıldı ve geniş kesimlerce söylenen, sevilen bir grup olup çıktı. Hatta Yorum'u "sevmeyenler" dahi gizli gizli, utangaçça onları dinlediler.

Bu durum bir gerçeği ortaya çıkarıyordu. Onların karşı olduğu sadece müzikleri, sanatları değildi. Onlar, ülkemizde bugüne kadar benzeri görülmemiş şekilde örgütlü sanatçının neler yapabileceğini göstermişlerdi. Oysa bu durum, "örgütlü sanatçı olmaz", "örgütlülük yaratıcılığın ölümüdür" söylemlerinin yıkılmasıydı. Bunu kabul etmeleri, kendi şatolarının yıkılması demekti; kendilerini inkar demekti.

Yorum bugüne kadar birçok statüyü yıktı geçti. Sanatçı kibirliliği ve kaprisi, kendini arzın merkesine koymayı ve daha nicelerini... Bunların hiçbiri Yorum'un yakınında dahi olmadı. Bunlarla mücadele etti ve kendini sürekli yeniledi. Bu süreçte bir gerçeği de ifade ettiler. Devrimci sanatçı tüm olumsuz koşullara karşın, olunabilirdi.

12 Eylül sonrası gelişen devrimci mücadele içinde onları, hayatın her alanında gördük, tanıdık. Grevler onların okuluydu; gecekondular, cezaevleri, direnişler, forumlar onların müzikleriyle yankılandı. Onlarla coştuk, onlarla halaya durduk, onlarla direnişleri yaşadık. Bir anlamda onların tarihi, 12 Eylül sonrası bizim tarihimizdi.

** 'Türküler de var' dedi, Basın Yayın'dan dört üniversite öğrencisi. Türküler de katılmalıydı yaşamı savunmaya. Kar altında büyüyen tohumlara güç, zindan karanlığındaki haykırışa soluk olmalıydı türküler. Metin, Ali, Orhan, Raşit; hasretin, umudun, direnişin, aydınlığın türküleri için bir araya geldiler, 1985 yılı sonlarında."* (s. 10)

Tavır Yayınları'nın ilk kitabı "Bir Kar Makinası" adı altında yayınlandı. Grup Yorum'u anlatıyordu kitap. Hem de kendi ağızlarından. Bildiğimiz, tanıdığımız Grup Yorum'u, bilmediğimiz yanlarıyla. Neler yaşamışlardı bugüne kadar? Hangi statükoları aşıp, hangi zorlukları altetmişlerdi? Kolay değildi, 12 Eylül dejenerasyonunun yoğun olduğu bir süreçte, tüm zorluklara karşın ayağa kalkıp ilerlemek.

Daha ilk anda gerek oligarşinin baskıları, gerekse küçük burjuva sanatçının art niyetli düşünce ve davranışları onları bulmuştu. İki grup elemanı bir devrimci eylem bahane edilerek 15 gün işkence görürken, Selda ticari bir kafa ile 8 kasetlik bir anlaşmayla onları "para teknesi"ne çevirecekti.

İlk kaset "Sıyrılıp Gelen"dı. Zorluklar, kaygılar, özverilen ve umulandan öte bir ilgi ortaya çıktı. Doğru yoldaydılar. Kasetin etkileri bunu gösteriyordu. O güne kadar söylenmeyen şeyleri, müzikleriyle söylüyorlardı. Geleceği gösterirken, direnişleri, ülkemiz gerçeğini anlatıyorlardı.

Yol zorluydu, ama yaptıkları güzeldi. Umuttu taşıdıkları, coşkuydu, sevinçti, destandı... Alanlara çıktılar, grevden greve, forumdan foruma atıldılar. Siyasi anlayışlarının yönlendiriciliği altında, örgütlü sanatçı olmanın gerekleriydi bunlar. Onlar yakınmadan, sızlanmadan ilerlediler. Gerçi içlerinden çok kişi bunu kaldıramadı: her dönemeçte, her koşuda tökezleyenler oldu ve Grup Yorum geride 22 kişi bırakarak bugünkü yapısına ulaştı.

"Sıyrılıp Gelen"le başlayan kaset serüveni, "Haziranda Ölmek Zor/Berivan", "Türkülerle", "Cemo", "Gel ki Şafaklar Tutuşsun", "Yürek Çağrısı", "Türkuler Susmaz Halaylar Sürer" ve "Cesaret" kasetleriyle sürüp gitti. Her kaset kavganın sıcaklığını taşıdığı gibi, devrimci mücadelenin birikimlerini de yansıtıyordu. Ülkemiz gerçeği ne gerektiriyorsa yapılan oydu.

Tabii ki, bu süreçte birçok gözaltı, tutuklama, dava Yorum'un peşini bırakmadı. Seslerini bir türlü susturamıyordu oligarşi. Konserleri birer birer yasaklandı. Özel çağrılar yayınlandı haklarında, "ilimizde konser veremez" diye. Yine insanlara ulaşmaları engellenemedi. Zorlu yollar aşılarak, dostun da düşmanın da kabul ettiği bir misyon olup çıktı Yorum.

Bu misyon artık hiç bitmeyecek. Bunun en güzel kanıtı, kar makinesi olarak açtığı yoldan birçok grubun ilerlemesidir. Yorum'lar çoğaldı, büyüdü, genişledi.

"Bizler halkın sanatçısıyız ve halkımıza reva görülen her şeyin tanığıyız. Onlara yöneltilen namuluların önüne şiirlerimizle, türkülerimizle, oyunlarımızla, resimlerimizle çıkıyoruz. Haksızlığın, işkencenin, katliamların olduğu her yerde, güzelliklere, mutluluklara doğru açan üretimler olacak." (s. 108-109)

Evet, bu "kar makinesi" okunmalıdır. Onların yaşadıkları bilince çıkarılmalı ve geleceğimizin nasıl adım adım oluşturulduğu görülmelidir. Biz böyle yolların yolcusuyuz. Kar makinelerimiz, dört bir yanda yolları güzelleştirmeyi sürdürüyor. Bu yürüyüş sürecektir. ✪

GÜN İZİ

Herkesin gözü aydın
500 gün de bitti

Elif Sumru GÜREL

500 günlük umut tacirliği bitti. Ne "Konuşan Türkiye" adı altındaki baskılar, ne de "hukuk içinde çözeceğiz" hayaliyle yaratılan sahtekarlık olacak. Ak koyun kara koyun daha açık belli olacak! Hiçbir iktidar yetkilisi "500 gününde her şeyi halledeceğiz" diyemeyecek artık. (Tam tersine, "önümüzde iki 500 gün var" diyorlar.) Bu süre bittiğinde hem iktidar sahipleri rahatlayacak ve "bekleyelim", "belki" diyenlerin beklentileri bitti. Her şey "açık seçik" olacak. Çünkü iktidar sahipleri daha fazla baskı, şiddet, sömürüyü engelleyen 500 gün sınırıyla konuşmayacaklar. Bekleyenlerin ise "bekleyecekleri" hiçbir şeyin kalmadığını görerek "belki" gözleri açılacak. Neden olmasın ki?

İnsan ister istemez 500 günlük süreyi film şeridi gibi gözünün önüne getiriyor ve kültür-sanat alanında da tam bir çöl tablosuyla karşılaşılıyor.

"Demokrasilerde yasak olmaz, ama özellikle gelenek ve göreneklerimizi korumak zorundayız. Bunun için çağdaş yasaları çıkartmak zorundayız."

"Türkiye'nin demokratikleşme sürecinde; kitap, film gibi sanat ve kültür eserlerinin sansür edilmesi ya da yasaklanması anlayışının, toplumda kısa sürede aşılacağına inanıyorum."

Bunları kimler mi söylüyor? Aydınlar, sanatçılar veya benzeri kesimler söylemiyor. İlk sözler Kültür Bakanı Fikri Sağlar'ın, ikincisi İnsan Hakları Bakanı Mehmet Kahraman'ın. Bu veya benzeri sözleri 500 gün boyunca bıkmamacasına söylediler. Görüleceği gibi "hoş" sözler bunlar. İnsanı umutlandıran sözler. Ama takkenin altından çıkan bir başka gerçekti.

Bu 500 gün boyunca devrimci sanatçıların başına gelenler, neredeyse hiçbir ülkedeki sanatçının başına gelmedi. Mahkemeler, yasaklamalar, tutuklamalar, katliamlar, işkenceler, komplolar derken, devrimci sanatçılar 500. günü doldurdular. Hep "demokrasi" için işkence gördüler, hep "insan hakları için" yasaklandılar, öldürüldüler. "Demokrasi"leri kan istiyordu; yasak, işkence, baskı istiyordu; severek, isteyerek "demokrasilerinin" isteklerini yerine getirdiler.

Sadece devrimci sanatçılar mı? Kısa bir gezinti yapalım.

"Kitaba 1.5 milyar ceza" başlığı altında Kahraman Demirkapı'nın kitabına verilen ceza gazeteleri kapladı bir zaman. İsmail Beşikçi ise nerdeyse manşetlerden hiç inmedi. 1992 yılı içinde gazetecilere 127.5 ay hapis cezası verilmişti. Sadece bu mu? 11. İstanbul TÜYAP Kitap Fuarı'nı açan Fikri Sağlar'ın ardından baskın yapan polisler kitapları yağmaladılar, insanları gözaltına aldılar. Fikri Sağlar da timsah gözyaşları döktü.

500 günü en iyi özetleyecek örnek de Denizli'de yaşanıyordu. Denizli'nin Kayabaş Köyü İlkokulu öğrencilerinin çıkardığı okul gazetesi, polis tarafından "lise ve üniversiteye gidince daha tehlikeli şeyler yapabileceği" gerekçesiyle engelleniyordu. Tam da bu iktidara yakışacak tavırdı bu yasaklama.

Tüm bunların ardından, gazeteler kitap okunmadığını, kitaptan korkulduğunu yazarlarken "Kitap Neden Öcü?" diye manşetler atıyorlardı. Ülkemizin kültür konusunda nasıl bir çöl olduğunu da, bir profesör bu soruya verdiği yanıtta ortaya koydu. "İçerikten yoksun, kuru ve yaşam için gereksiz bilgiler, çocukta okuma isteğini yok ediyor."

Bu çölün vitrinini de, insanlarımıza arabeski dahi aratan, ne olduğu belirsiz müzikler süslüyordu. "Laga luga yapma/Yürü be koçum", "Magandalık irsi mi/ Karılar benden tursi mi", "Kendine gel kendine/Dön de bir bak haline/Aynalara küsmüşsün/Kıl oldum abi."

Ve bu dönemin gazete başlıklarından birkaç örnek daha: "Yasaklı Türkiye" "Alo 900'lerden rekor kazanç: 1 trilyon", "TV kumarbazı oldu", "Nazım Hikmet Korkusuna Devam".

Bu iktidar 500 gün boyunca hiç mi bir şey yapmadı denebilir. Bazı insanların duygularını, çıkarlarını okşamış olabilir. Ama ortada bir şey yok. Sadece "6 sanat dalında 162 tür sanatçı"nın tespit edilmesini sayabiliriz. Tam bir komedi örneği. Sanki, hayvan türlerini kataloglar gibi, ülkemizde kaç tür sanat dalı olduğunu araştırmışlar. Birkaç örnek de buradan: Sinemada "şakşakçı", tiyatro, opera ve balede "kuaför" ve "perukçu", müzikte "stajyer sanatçı" ve görsel-dekoratif sanatlarda "çömlekçi" gibi sanat türleri de bulmuşlar. Herhalde bulmak için çok uğraşmışlardır Hatta bu uğraş 500 gün sürmüş de olabilir. Bakalım önlerindeki iki 500 günde daha neler bacaracaklar?..✪

Savaş örgütü ve savaşın yasaları

"Savaş oligarşinin dayatmasıdır, ama onu bir kez kabul ettiğimizde, geliştirmek, yaygınlaştırmak da bizim için üzerinden atlanmaz bir görevdir.
"Savaşı kitleselleştirebilmek, devrimci askeri örgütlenmeye yığınsal bir akışı sağlayabilmek, güven vermekten, güç olduğunu kanıtlayabilmekten geçiyor. Ve güvenin temelinde de savaşı yürütmekteki ısrar ve istikrar yatıyor. İşte bu yüzden sürecin başında 'her koşulda savaşabilecek bir örgüt' hedefini önümüze koyduk. Bu doğrultuda adımlar attık..."

Savaş gerçeği mücadelenin içinde kendisini her gün daha fazla hissettiriyor. Bugün "savaş gerçeği" artık teorik bir tespit değil, yaşamın, mücadelenin kendisidir.
Devrimci Sol dergisinin 5. sayısından "SAVAŞ ÖRGÜTÜ VE SAVAŞIN YASALARI" başlıklı yazıyı aktarıyoruz. Yazı, savaşın devrimcilere ve devrimci bir örgüte yüklediği görevleri anlatıyor.

Yazısı sayfa 12-15'te

▲ Çiftehavuzlar, Karasu Apartmanı. Tarih 17 Nisan 1993. Sabahat'lerin, Eda'ların, Taşkın'ların bu apartmanda yazdıkları direniş destanının yıldönümünde orada yine onların sloganları yankılanıyor, bayrağımız dalgalanıyor. Savaş, şehitlerimizin yarattığı geleneklerle şekilleniyor.

Ermeni-Azeri çatışması

Çarlığın halklar hapishanesinden emperyalizmin vahşetine

Ermeniler, hem kendilerini, hem de Azerileri tüketen bir savaş içerisindeler. Ermeniler emperyalistlerin ve Rusya'nın görmezden geldiği saldırgan tutumlarıyla akan kanda büyük bir sorumluluk taşıyorlar. Azeri cephesinde ise dinci-milliyetçiliğin güçlenmesi sorunun giderek kangrenleşmesini beraberinde getiriyor.
Çarlığın halklar hapishanesiyle Yeltsin'in "özgür" Rusya'sının halklar için çizdiği kader değişmiyor. Kan, gözyaşı, zulüm, açlık... Halklar arasındaki sosyalist bağın koptuğu noktada bu kaçınılmaz bir sonuçtur.
Türkiye'den savaş naraları atılıyor. Amaç Azerileri "kurtarmak" değildir. Çünkü Türkiye emperyalizme rağmen bir adım atamaz. Amaç bu nedenle şovenizmi körüklemektir. Egemenler savaşı işte böyle istismar ederken, Azerilerin, Ermenilerin kör dövüşünde halkların kanı dökülmeye devam ediyor.

Yazısı sayfa 18'de

Demokratik mevzileri güçlendirelim

■ **Kürdistan'da demokratik mücadele gerileme dönemi yaşamaktadır. Demokratik mücadelenin öneminin henüz kavranamadığı Kürdistan'da, devletin saldırılarının yarattığı yılgınlık ortamı içerisinde, her şeyi gerillaya bağlayan, demokratik mücadeleyi küçümseyen kolaycı bir mantık gelişmektedir.**

■ Demokratik mücadele olmaksızın gerilla savaşı kendini geliştiremez. Onun için de bütün demokratik mevzilere sahip çıkılmalı, geliştirilmeli, gerçek işlevlerine kavuşturulmalı ve yeni mevziler için yola çıkılmalıdır.

Uzlaşmacılıkta Yeni Adım PKK ATEŞKESİ

UZATTI-Devletin her türlü saldırısını sürdürdüğü, ateşkesi bir fırsat olarak değerlendirdiği noktada PKK, "olumlu işaretler var" diyerek ateşkesi uzattı. Uzlaşmacılık hiçbir haklı savaşta çözüm olmamıştır.

ÇEMİŞKEZEK'TE KARAKOL BASKINI-Gerilla sözünü yerine getiriyor. "Şehitlerimize devrim sözümüz var" diyen Devrimci Sol gerillaları, 18 Nisan'da Tunceli Çemişkezek Akçapınar Karakolu'nu bastı.

Yazısı sayfa 8-10'da